

H A B C D E

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Purchased from the

LEE M. FRIEDMAN
FUND

Apr

F A B U L Æ
Æ S O P I

Græcè & Latinè,
NUNC DENUO SELECTÆ:

*Eæ item, quas AVIENUS Car-
mine expressit.*

Accedit RANARUM & MURIUM PUGNA,
HOMERO olim adscripta:

*Cum elegantissimis in utroque libello Fi-
guris, & utriusque Interpretatione, plurimis
in locis emendatâ.*

Ex decreto DD. HOLLANDIÆ Ordinum
in usum Scholarum.

A M S T E L O D A M I

Apud R. & J. WETSTEIN, & W. SMITH.
ANNO M. DCC. XXVII.

.64
727A

Friedman

7-2-65

013

DANIEL HEINSIUS.

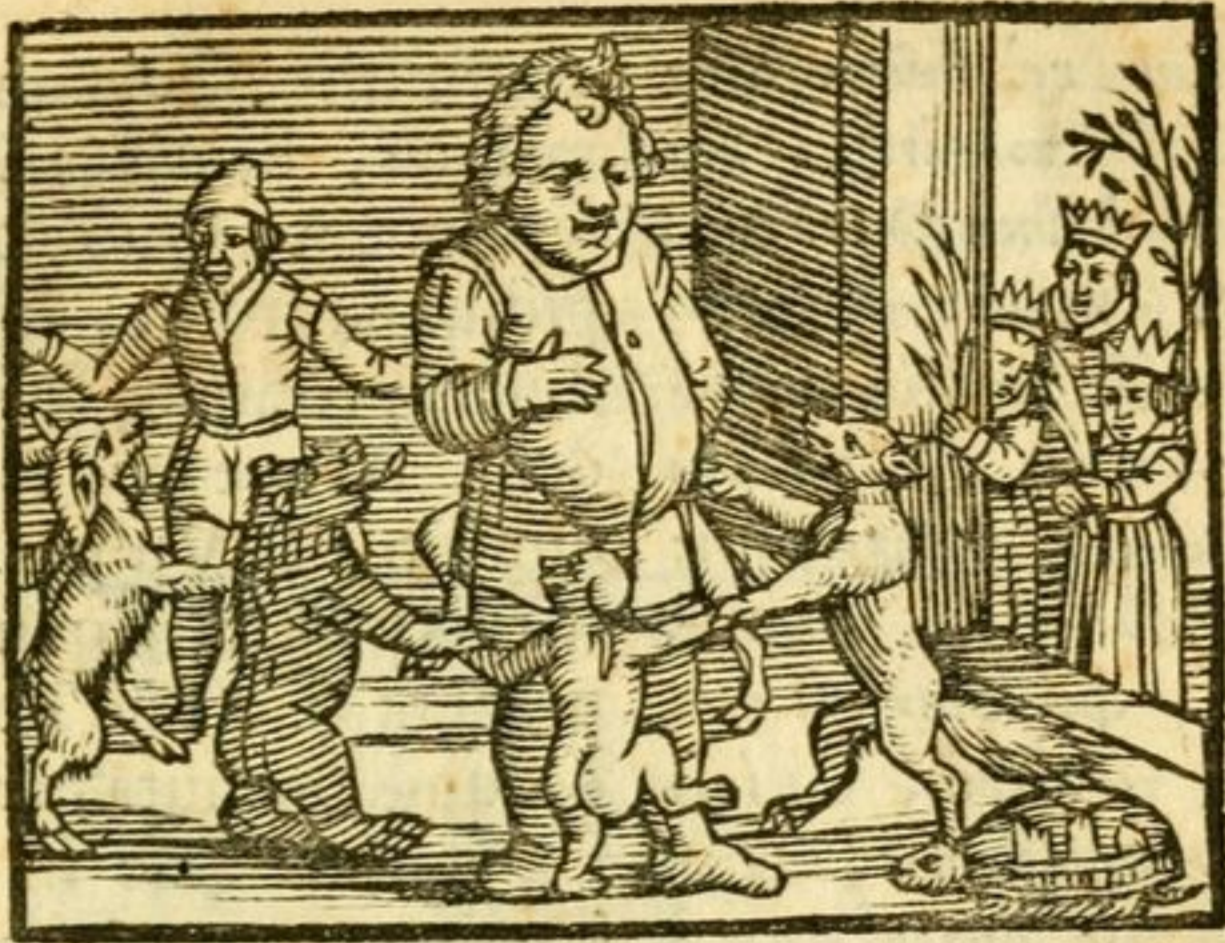
DE

ÆSOPI FABULIS

& ejus sapientiâ.

ὍΣΣΗΝ ΕΛΛΑΣ ἀπαθ, καὶ Αὐθνήν μεγάλην.
μῦθ.

Ὁ Φρῦξ Φραδομοσύνῳ κήσατο καὶ πινυτιῷ.
Μῦθ καὶ σοφίῳ ἀπεμάξατο πάσαν Ὀμήρου,
Συῶ καὶ Ὀδυσσεύς, συῶτε καὶ Ἰλιάδῳ.
Πρῶτός τῳ κῆ παῖσαν ἀπώκισε, πῶ πρὶν ἔσσαν
τῶν μερόπων, ζώοις μίγδα χαρισάμενθ,
Κερδῶ Ὀδυσσεύς ἔστι Λέων δέ οἱ ἔστιν Ἀχιλλεύς.
Καὶ Βάτραχον κῆ Μῦθ οἶδεν ἀειπαρέπεια,
Παίτη δὲ ἀνδρομέλῳ δῆεις φρόνιν ἰδέει ἔργα,
Αὐτὸν δὲ Κρονίδῳ παῖσιν ἐφιστάμενον.
Ὡ παίδων μελέδημα, καὶ ἀνέρα πάντα πινύσκων.
Ὡ παίξας σπασθῆς ἀξία καὶ μελέτης.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.
ΜΥΘΟΙ.

EX PHILOSTRATI
IMAGINIBUS.
FABULÆ.

ΔΟΙΤΩΣΙΝ οἱ
Μῦθοι ἄλλοτε ἢ
Ἀἰσωπον, ἀγα-
πῶντες αὐτόν,
ὅτι αὐτῶν ὀπιμελεῖται.
Ἐμέλησε μὲν γὰρ ἔ Οὐμῆ-
ρω Μῦθος, καὶ Ἡσίοδω,
ἔτι ὃ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς
Λυκάμβῳ· ἀλλὰ Ἀἰσώ-
πῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων
ἐκμιμύθωται, ἔ λογετοῖς
θεοῖσι μεταδέδωκε λόγου
ἔνεκα. Πλεονεξίαν γὰρ ἐκ-
κόπη ἔ ὕβερῳ ἐλαύνει, καὶ

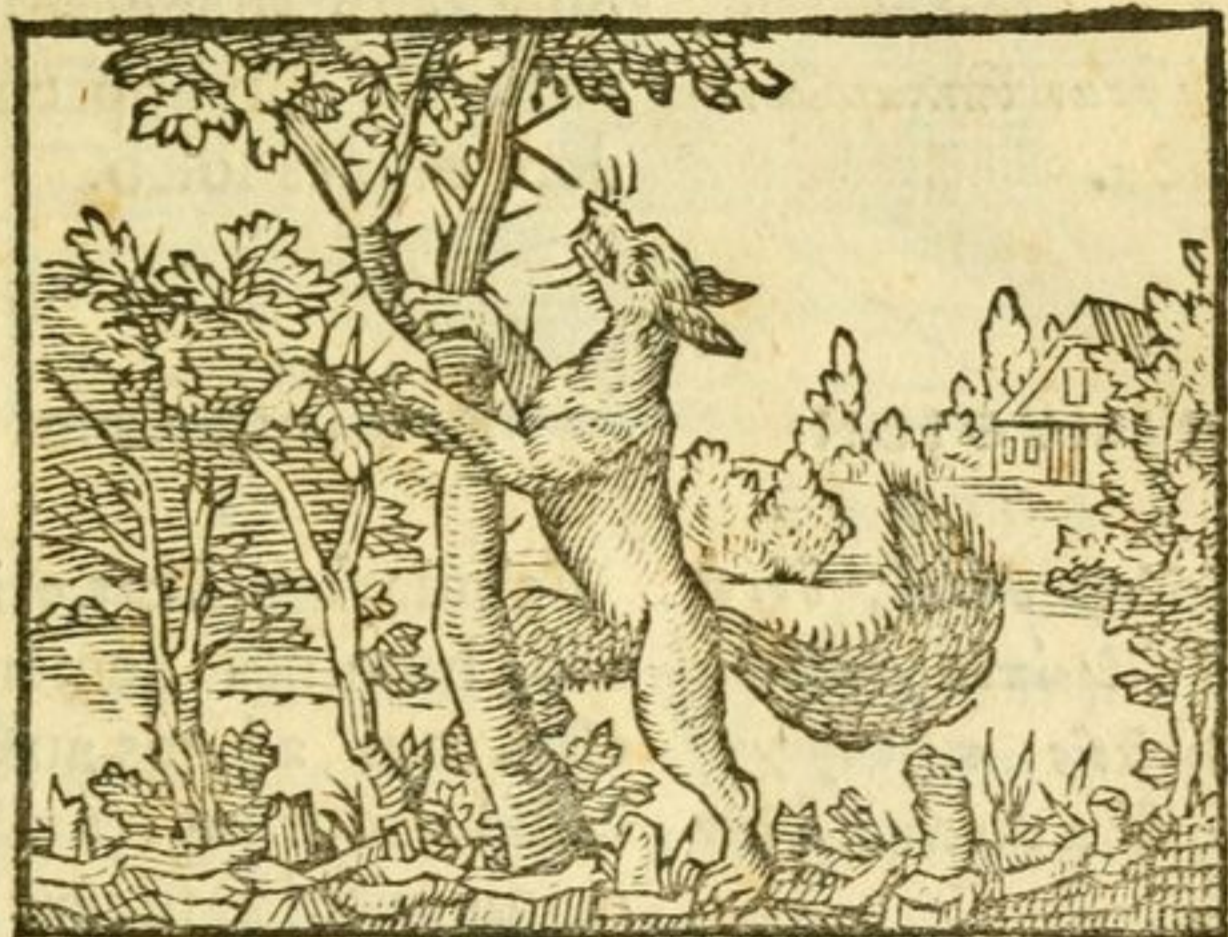
Fabulæ se ad Æso-
pum, præ amo-
re quo eum pro-
sequuntur, quali
studio discendi confe-
runt: quippe cui curæ se
esse vident. Nam & Ho-
mero quidem & Hesio-
do, sed & adversus Ly-
cambem Archilocho,
cura Fabularum fuit.
Æsopus vero in hu-
mana vita describenda
omnes prope Fabulas

ἀπάτω καὶ ταῦτα λέων
 ἡς αὐτὰ ἐποικίει, καὶ
 Ἀλώπηξ ἐῖπωθ, ἢ Δία
 καὶ εἰδὲ ἢ Χελώνη ἀφώνθ.
 ἕφ ὦν τὰ παιδία μαθη-
 τὰ γίνονται τῶν τῆ βίης
 πραγμάτων. εὐδοκιμῶντες
 ἐν οἱ Μῦθοι δὲ τὸν Αἰ-
 σωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς
 θύρας τῆ θφῆ, ταίχαις
 αὐτὸν ἀναδήσοντες, ἔσε-
 φανώσαντες αὐτὸν θαλλῆ
 σεφάνω ὁ δὲ, οἶμαι, ἕνα
 ὑφαίνῃ μῦθον τὸ γὰρ μει-
 διαμα τῆ προζώπε, καὶ οἱ
 ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς
 ἐσῶτες, τῆτο δηλῶσιν.
 οἶδεν ὁ ζωγράφθ, ὅλα αἱ
 τῶν μῦθων φροντίδες αἶνε
 μένης τῆς ψυχῆς δέονται.
 φιλοθφεί δὲ ἢ γραφῆ καὶ
 τὰ τῶν μῦθων σώματα.
 καὶ θνεῖα συμβάλλετα
 ἀνθρώποις, περὶ ἵστοι
 χορὸν τῶ Αἰσώπω, ἀπὸ
 τῆς ἐμείνε σκλωῆς συμ-
 πλάσασα κορυφαία ὅ τῆ
 χορῆ ἢ Ἀλώπηξ γέγραπθ
 χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰ

consumsit. Qui non sine
 ratione, brutis tribuit
 sermonem. Quô & cu-
 piditatem tollit, & libi-
 dinem profligat, & frau-
 dem. Atque hæc ei Leo
 quidam, & Vulpes, &
 si Diis placet, Equus re-
 præsentat. Ac ne Testu-
 do quidem muta hîc est.
 Ex quibus quæ in vitâ
 hominum geruntur, pue-
 ri addiscunt. Habitæ igitur
 in precio Æsopi causâ
 Fabulæ, ad fores Sapien-
 tis studiosè accedunt,
 uti vittis coronisque ex
 oleâ involvant ei caput.
 Ille autem Fabulam in-
 tercâ, ni fallor, medita-
 tur. Quod & risus, qui
 in vultu, fixique in ter-
 ram oculi, testantur.
 Quippe Fabulas remissæ
 mentis curam esse haud
 ignoravit pictor. Sapien-
 ter autem Fabulas cor-
 poribus expressit pictu-
 ra: quæ conjugens bru-
 tis

σωπὸν δὲ ἀκόντων τῶν πλεί-
 στων ὑποθέσεων, ὡς περὶ ἡ
 κωμωδία τῆς Δαῶ.

ri dux picta est Vulpecula, quâ Æsopus in pleris-
 que argumentis administrâ utitur, ut Davô Co-
 mœdia.

α'. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
 ΒΑΤΟΣ.

FABULA I.
 Vulpes & Rubus.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀ-
 ναβαίνουσα, ἐπειδὴ
 ὀλιθίσασα καταπίπτειν
 ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς
 βοήθειαν Βάτος, καὶ δὴ
 τὰς πόδας ὅπῃ τοῖς ἐκεί-
 νης κέντροις αἰμαξάσατο, &

VULPES sepem cum
 conscenderet, jam-
 que ex lapsu pedum ca-
 lura foret, Rubum in
 subsidium apprehendit.
 Cujus cum aculeis lan-
 cinata, ac conspersa san-
 guine

ἀλγύβιασα, πρὸς αὐτῷ
εἶπεν, οἴμοι, κατὰφυγῆ-
σάν με γὰρ ὄπι σέ, ὡς ὄπι
βοηθόν, σὺ χειρὸν δίδεθι
μας. Ἀλλ' ἐσφάλης, ὡ
αὐτη, φησὶν ἡ Βάτθ, ἐμὲ
βεληθεῖα ὄπι λαβέσθαι,
ἥτις πάντων ὄπι λαμβάνε-
σθαι εἶωθα.

guine doleret, Hei mi-
hi, inquit, quæ ad te cau-
sa subsidii confugi: tu
verò pejus etiam me ex-
cepisti. Atqui errasti,
heus tu, inquit Rubus,
quæ apprehendere me
voluisti, qui apprehen-
dere omnes solco.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτοι τ' ἀνθρώπων ματαίοι,
ὄσοι βοηθοῖς προστρέχε-
σιν, οἷς τ' ἀδικεῖν μᾶλλον
ἐμφυζον.

Fabula significat, etiam
eos homines dementes
esse, qui ad eos auxilii
causâ accurrunt, quibus
magis injuriâ afficere na-
turâ innatum est.

β'.

Α Λ Ω Π Η Ξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἔλ-
θῆσα ἰσχυραῖς, καὶ
ἕκαστα τῶν αὐτῆς σκευῶν διε-
ρευνησάντη, εὗρε ἃ κεφα-
λῶν μορμολυκεία εὐφυῶς
κατεσκευασμένῃ. καὶ κατὰ
ἀναλαβῆσά ταις χερσίν,
ἔφη, ὦ ὅτι κεφαλὴ, καὶ
ἐγκέφαλον οὐ ἔχει!

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος τῶν ἀν-
δρῶν, μεγαλοσχεπείων μὲν
τῷ σώματι, καὶ δὲ ψυ-
χῶν ἀλογίστων.

FABULA II.

Vulpes.

VULPES cum in
domum mimi ve-
nisset, singula illius vasa
perscrutata, larva quo-
que caput affabre factum
invenit. Quô in manus
sumtô, O quale, in-
quit, caput, & cerebrum
non habet.

AFFABULATIO.

Fabula in viros, mag-
nificos quidem corpore,
animô autem inconsul-
tos.

Α 5

FA.

ΥΣ καὶ ΚΥΩΝ.

ΥΨ καὶ Κύων πρὸς ἐυθ-
κίας ἤριζον. Ἐφη δὲ ἡ
Κύων, ἐυθικῶς εἶναι μά-
λισα πάντων τῶν πεζῶν.
καὶ ἡ Ὑς ὑποτυχῆσα, πρὸς
ταῦτά' ὀπισιν' ἄλλ' ὅταν
τῆτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι ἐ-
τυφλὸς τὴς ἑαυτῆς σκύ-
λακας ἔκτεϊς.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐν ἐν τῷ τάχει τὰ πράγ-
ματα, ἄλλ' ἐν τῇ τελειό-
τητι κείνῃ.

FABULA III.

Sus & Canis.

SUS & Canis de fœ-
cunditate certabant.
Ac Canis quidem omni-
um pedestrium se fœ-
cundissimam ajebat. Cui
Sus occurrens, Hæc
cum dicis, inquit, cæcos
quoque catulos te parere
memento.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non
ex celeritate, sed ex per-
fectione de rebus judi-
cari.

δ'.

FABULA IV.

ΓΕΡΩΝ καὶ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Senex & Mors.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ τὰυτὰ φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ ὄρετο τὸ πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ ὑπὸ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπικαλεῖτο τῆ δὲ Θανάτη παριόντι, καὶ πωθανομένη πρὸ αἰτίαν, διὼ αὐτὸν ἐκάλει, δειλαίας ὁ Γέρων, ἔφη, Ἰνα μετὶ φόρτον ἄρης.

SENEX olim incisa sæ se ligna ferens, multam ibat viam, nimioque præ labore, depositò in locò quodam onere, Mortem invocabat. Verum Mors cum accederet, causamque, ob quam vocaret se, exquireret, timore subito correptus Senex, Ut meum onus; inquit, tollas.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ ἐ δυστυχεῖ καὶ πτωχός ἔσται

Fabula significat, omnem hominem amare vitam, infelix licet & mendicus fit

Ε. ΟΝΟΣ ἔ ΑΛΩ- ΠΗ Ε

FABULA V. AFINUS & VULPES

Ὁ ἄσινος, ἐνδυσάμενος λεοντίῳ, περιεπατήτα ἅλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὲ διατάμενος, ἀλώπεκα, ἐπειράτο καὶ ταύτῃ δαδίτιναι. ἢ δὲ (ἐτύχαιε γὰρ ἀπὲ φθελζαμένε παρακλήσια)

ASINUS indutus pelle Leonis vagabatur, reliquisque terrorem animalibus incutiebat. Qui, conspectâ Vulpe, & hanc terrere conatus est. Ea autem (forte enim vocem ejus antè

πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλ' εὖ
ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε
ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκομένης
ἦκα.

ante audiverat) ad i-
psum, Atqui, & ego,
certò scias, inquit, timu-
issem te, nisi rudentem
audivissem.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔνιοι τῶν ἀπαιδύτων τοῖς
ἔξω δοκῶντες ἄνευ εἶναι,
ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας
ἐλέγχον.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non-
nullos indoctos, qui iis,
quibus sunt ignoti, ali-
quid videntur esse, ex suâ
redargui loquacitate.

ς'.

ΙΞΕΥΤΗΣ καὶ ΕΧΙΣ.

Ἰξευτὴς δίπλοον ἀναλα-
βῶν καὶ καλάμους, πρὸς

FABULA VI.

Auceps & Vipera.

AUCEPS, reti ac-
cepto & arundini-
bus,

ἄγχαν ἐξῆλθεν, ἰδὼν δὲ
 κίχλῳ ἐφ' ὑψηλῆ δένδρου
 καθεζομένῳ, καὶ τὲς κα-
 λάμυς ἀλλήλοισι ὅτι μῆκ-
 συμάφας, ἀνω πρὸς ἀν-
 τὴν συλλαβεῖν βυλόμην
 ἐφείρα. καὶ δὴ λαθῶν
 ἔχιν κοιμωμένῳ ἰσὺ πό-
 δας ἐπάτησε. τὸ δὲ ὄργε-
 δείσης ἔδρακέναι αὐτὸν,
 ἐκείνῳ ἦδη λειποψυχῶν
 ἔλεγε, Δύστην ἐγὼ
 ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βυλό-
 μην, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου
 ἠθρεύθην εἰς θάνατον.

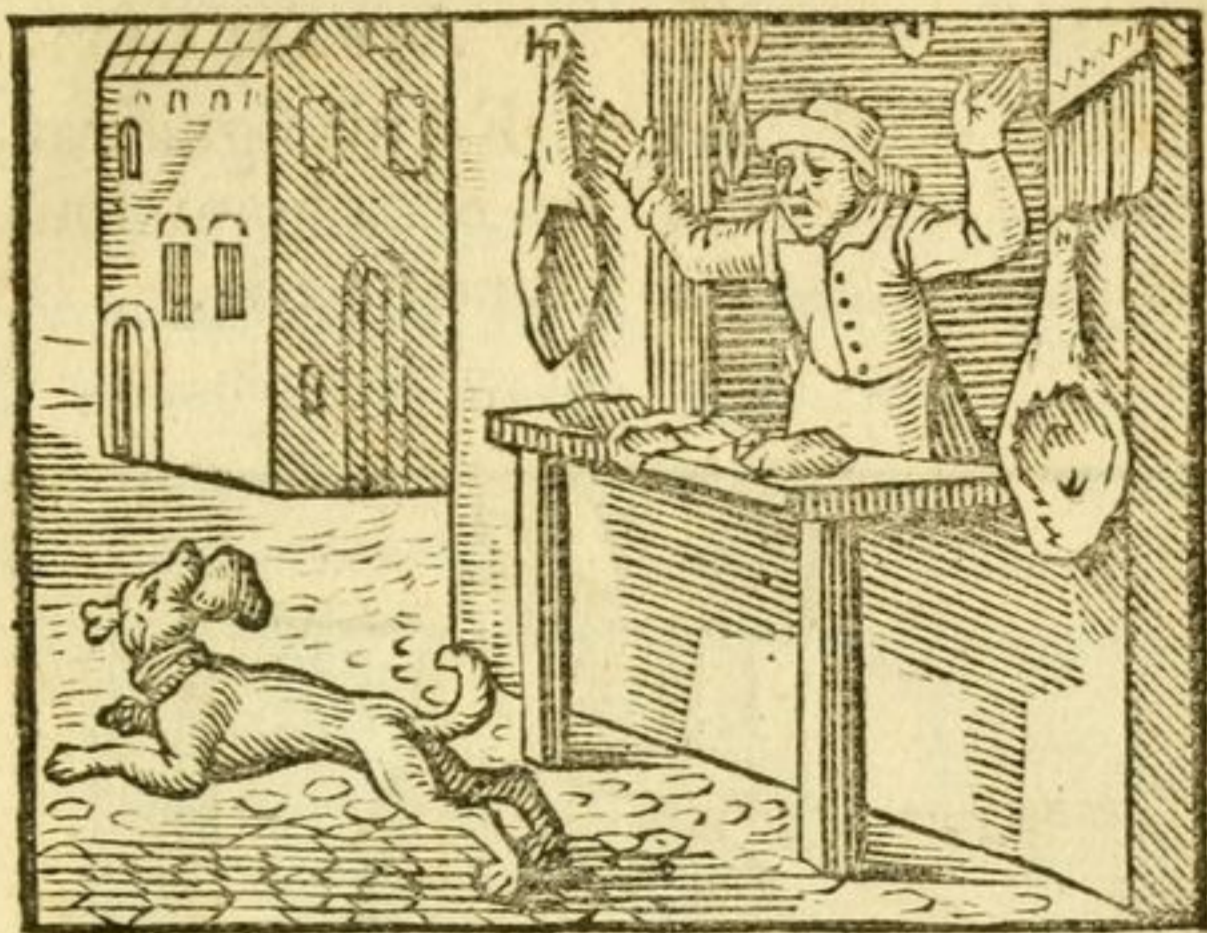
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ τοῖς πέλας ὀπιβλεύον-
 τες, λανθάνουσι πολλαῖς
 ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πά-
 χοντες.

bus, aucupatum exiit.
 Viso autem turdō, qui
 in altâ arbore federet,
 arundinibus longâ serie
 inter se conjunctis, sur-
 sum, eum prehensurus
 oculos tollebat. Cæte-
 rum ignarus, Viperam
 dormientem conculca-
 vit. Quæ offensa ac ira-
 ta, quum momordisset
 eum, ille jam agens ani-
 mam, Me miserum, age-
 bat: quippe qui alium
 capturus, ipse ab aliō
 ad mortem captus sum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos
 qui proximis infidian-
 tur, ignaros sæpè ab aliis
 id ipsum pati.

ζ ΚΥΩΝ καὶ ΜΑ-
ΓΕΙΡΟΣ.

FABULA VII.
Canis & Cocus.

ΚΥ'ΩΝ εἰσπηδήσας
εἰς μαγειρεῖον, καὶ
τῷ Μαγείρῳ ἀχολκόμενος,
καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν.
ὁ δὲ Μάγειρος ὀπίσπρα-
φείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύ-
γοντα, εἶπεν, ὦ ἔτθ,
ἴσθι, ὡς ὅπῃπερ ἂν ᾦς,
φυλάξομαί σε· εἰ γὰρ ἀπ'
ἐμῆ καρδίας εἰληφας, ἀλλ'
ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

CANIS irrumpens
in culinam, ibi Co-
co occupato, corde ar-
repto fugit. Conversus
vero Cocus, ut ipsum
vidit fugientem, Heus
tu, inquit, scito, ubicun-
que fueris, me te obser-
vaturum: non enim cor
mihi abstulisti, sed de-
disti.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ἔτι
πολλάκις τὰ παθήματα
τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα
γίνονται.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe
mala hominibus do-
cumenta esse.

ἢ.

ΓΥΝΗ καὶ ΟΡΝΙΣ.

Ἐνὶ χήρᾳ τις ὄρνιθ
εἶχε, καθ' ἑκάστην
ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίκτεσθαι.
Νομίσασα δὲ, ὡς εἰ πλείους
τῇ ὄρνιθι κειθὰς ὄρε-
βάλλοι, δις τέξεθ' ἡμέ-
ρας, τὴν πεποίηκεν ἡ δὲ
ὄρνις διμελὴς γινομένη,

FABULA VIII.

Mulier & Gallina.

MULIER quæ-
dam vidua Galli-
nam habebat. singulis
diebus ovum sibi parien-
tem. Rata vero, si plus
hordei Gallinæ objice-
ret, bis parituram die:
hoc fecit. Gallina autem
pin

ἔθ' ἀπαξ τῆς ἡμέρας τε-
κεῖν ἠδύνατο.

pinguefacta, ne semel
quidem de die parere po-
tuit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
δὲ πλεονεξίαν τῆς πλειό-
νων ὀπιθυμεῖτες, καὶ τὰ
παρόντα ἀποβάλλουσι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos
qui ob avaritiam plura
appetunt, ea quoque,
quæ adsunt, amittere.

θ'. ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟ-
ΤΟΚΟΣ

FABULA IX.
Gallina auripara.

Ὀρνίθα' τις εἶχεν ὡς
χρυσᾶ τίκτησαν. Καὶ
νομίσασα, ἔνδον αὐτῆς
ὄγκον χρυσιε^{ῆς}, κτεί-
να^{τα} εὗρηκεν ὁμοίαν τῆς
λοιπῶν ὀρνίθων. καὶ δὲ

GALLINAM quæ-
dam habuit, quæ
ova pareret aurea. Rata
igitur, intra ipsam auri
extare massam, occisam,
aliis gallinis similem in-

ἀθρόον πλεῖστον ἐλπίσασα
εὐρήσειν, καὶ τὰ μικρὰ ἐσέ-
ρηται ἐκείναι.

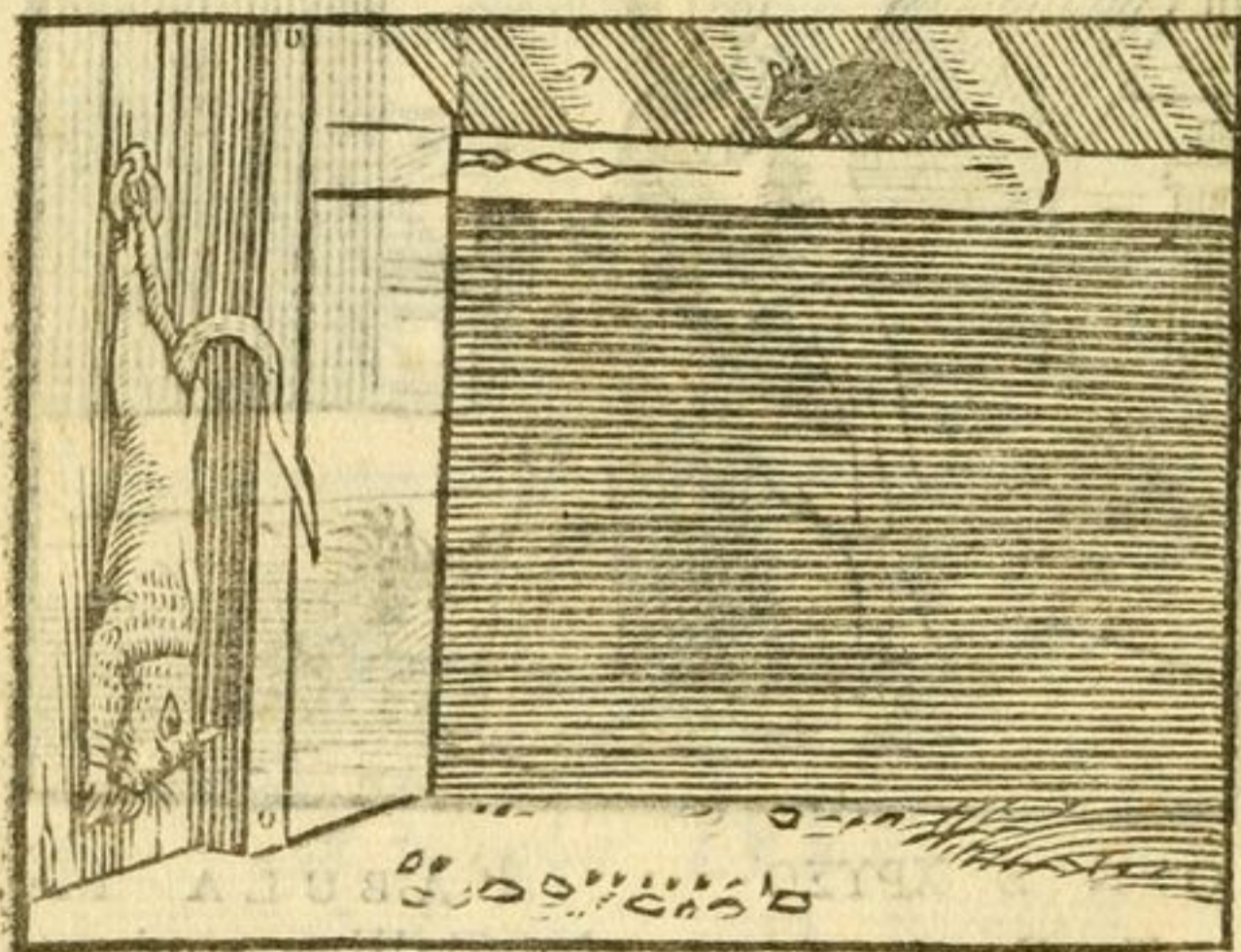
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ τοῖς παρῶσιν ἀρκεί-
σθαι, καὶ τὴν ἀπλησίαν
φεύγειν.

venit. Illa igitur multum
sperans se inventuram di-
vitiarum, exiguo quo-
que illo privata est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse præ-
sentibus, & inexplebi-
lem fugere fatie tatem.

Αἰλουρος καὶ
Μυῆς.

FABULA X.
Felis & Mures.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν
Μυῶν ὄντων, Αἰλουρος
τέτο γνῆς ἦκεν ἐνταῦθα,
καὶ κατέκασον αὐτῶν συλ-

IN Domo quadam
quum multi essent
Mures, Felis eo cogni-
to, illo se contulit; in-
gu-

λαμβάνων κατήθιεν. Οἱ δὲ καθ' ἑκάστῳ ἑαυτῶν ἀναλιχομήδεις ὄρωντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, Μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. Τῷ γὰρ Αἰλέρι, μὴ δυναμῶς δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. Οἱ δὲ Αἰλεροῦ, μεκέτι τῶν Μυῶν καλούντων, ἔγνω δι' ὀπνοίας αὐτῶν σοφισόμενον ἐγκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ὅπῃ πατρίαν ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπηώρεσε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις ὄρακύντας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· ὦ ἔτῳ, κἂν θύλαξ γῆς, εἰ προσελεύσομαι σοί.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐπίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, ἐκέλευ αὐτῶν ἐξαπατῶνται τῶν ὑποκρίσεσιν.

gulosque captos devoravit. Illi vero quotidie quum se absumi viderent, inter se dixerunt: Ne posthac descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest venire huc, nos salvi erimus. Felis vero, quum non amplius Mures descenderent, dolo decipere eos statuit, ac evocare: conscensoque quodam pessulo, de eo se suspendit, mortemque simulavit. Ex Muribus autem quidam, inclinato capite, eoque viso, Heus tu, inquit, ne, si saccus quidem fias, ad te accedam.

AFFABULATIO

Fabula significat, prudentes homines, quum quorundam pravitatem expertifuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

ἰα' ΑΛΟΠΗΞ καὶ
ΠΙΘΗΚΟΣ.

F A B U L A IX.
Vulpus & Simius.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν
ἀλόγων ζώων ὤρχησα-
το Πίθηκος. Καὶ εὐδοκι-
μήσας, Βασιλεὺς ἐπ' αὐ-
τῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώ-
πηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα,
ὡς ἐν τινι παγίδι κρέας
εἶδεάσατο, τὸν Πίθηκον
λαβῆσα ἐνταῦθα ἤγαγεν,
ὡς ἔυροι μὲν αὐτὴ λέγεσθαι
θησαυρὸν τέτον, μὴ μὲν
τοὶ καὶ χεῖσασθαι αὐτῷ.
τῷ βασιλεῖ γὰρ τέτον ὁ
νόμος δίδωσι, καὶ ὄρε-

IN concilio quondam
brutorum saltavit Si-
mius; probatusque, Rex
ab ipsis electus est. Vul-
pes autem ei invidens,
quum propter laqueum
quendam carnem vidis-
set, Simium illuc secum
duxit, invenisse se the-
saurum dicens, quo non
uteretur: quippe quem
lex Regi tribueret. Hor-
tataque eum est, ut tan-
quam Rex hunc sumeret
the-

τρέπετο αὐτόν, ἄτε δὴ βασιλεία τ' ἐπισυρὸν ἀνελέσθαι. Ὁ δὲ ἀπεισκέπλιος προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τ' ἀσπίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο πρὸς Ἀλώπεκα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν, ὦ Πίθηκε, τίαντι σὺ μωρίαν ἔχων, τῆς ἀλόγων βασιλεύσεις;

thesaurum. At ille quum incogitanter eò sese contulisset, captus laqueo, Vulpem, quod se decepisset, accusabat. Illa vero, O Simie, inquit, tune tam demens imperium in bruta obtinebis;

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀράξεσι τισιν ἀπεισκέπλιος ὀπίχειρῶντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui actiones quasdam inconsultò aggrediuntur, in adversam incidere fortunam.

ιβ'. ΧΕΛΩΝΗ καὶ
ΑΕΤΟΣ.

FABULA XII.
Testudo & Aquila

Χελώνη αἰετῶ ἰδεῖτο,
ἰπλάσθαι ταύτῃ δι-
δάξαι. Τῶ ἵ ᾤχευεν-
το, ᾤρρω τετο τὸ φύ-
σεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη
μᾶλλον τῆ δειήσῃ προσέ-
κειτο. Λαβὼν ἔν ταύτῃ
τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψοῦ
ἀνενεγκὼν εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ
ἵ καὶ πετρῶν πεσῶ
σωτερεῖθη.

TESTUDO orabat
Aquilam, ut se vo-
lare doceret. Quæ quum
moneret eam, alienissi-
mum id à natura ejus ef-
se; illa magis precibus
instabat. Acceptam ergo
unguibus, in altumque
sublatam, mox dimisit.
Quæ in petras cecidit, &
contrita est.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

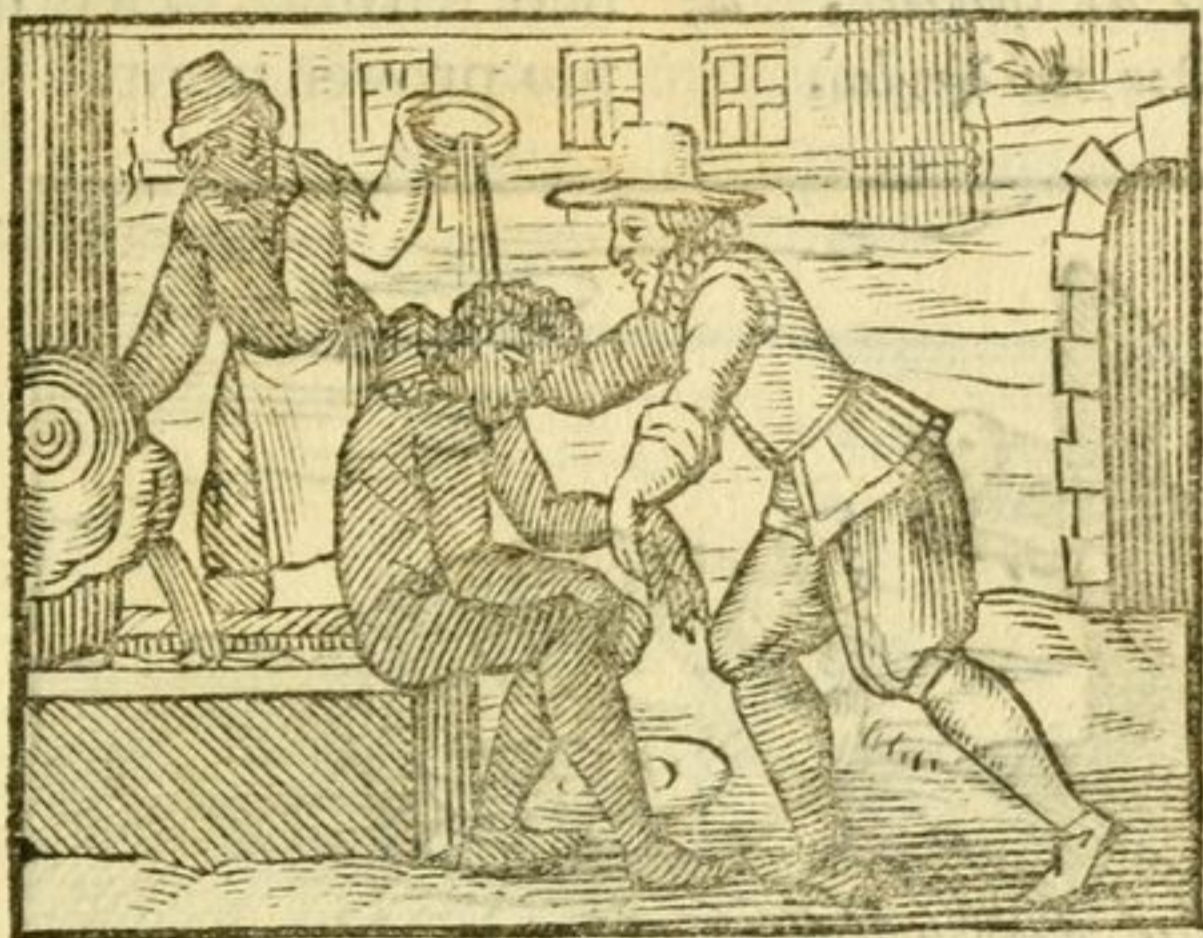
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ, ἐκ φιλονεικίας

AFFABULATIO.

Fabula significat,
multos, qui contentionis
stu-

τῶν φρονιμωτέρων ἀφελέσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

studio prudentiores non audiverint, se ipsos læsisse.

ιγ'. ΛΙΘΙΟΥ

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, ζῆτον αὐτῷ τὸ χρώμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῶ πρότερον ἔχοντι. Καὶ ἀφ' ἑλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα πᾶσι ἃ λυτροῖς ἐπειρᾶτο καθάρειν. Καὶ τὸ μὲν χρώμα μεταβαλεῖν ἐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

FABULA XIII.

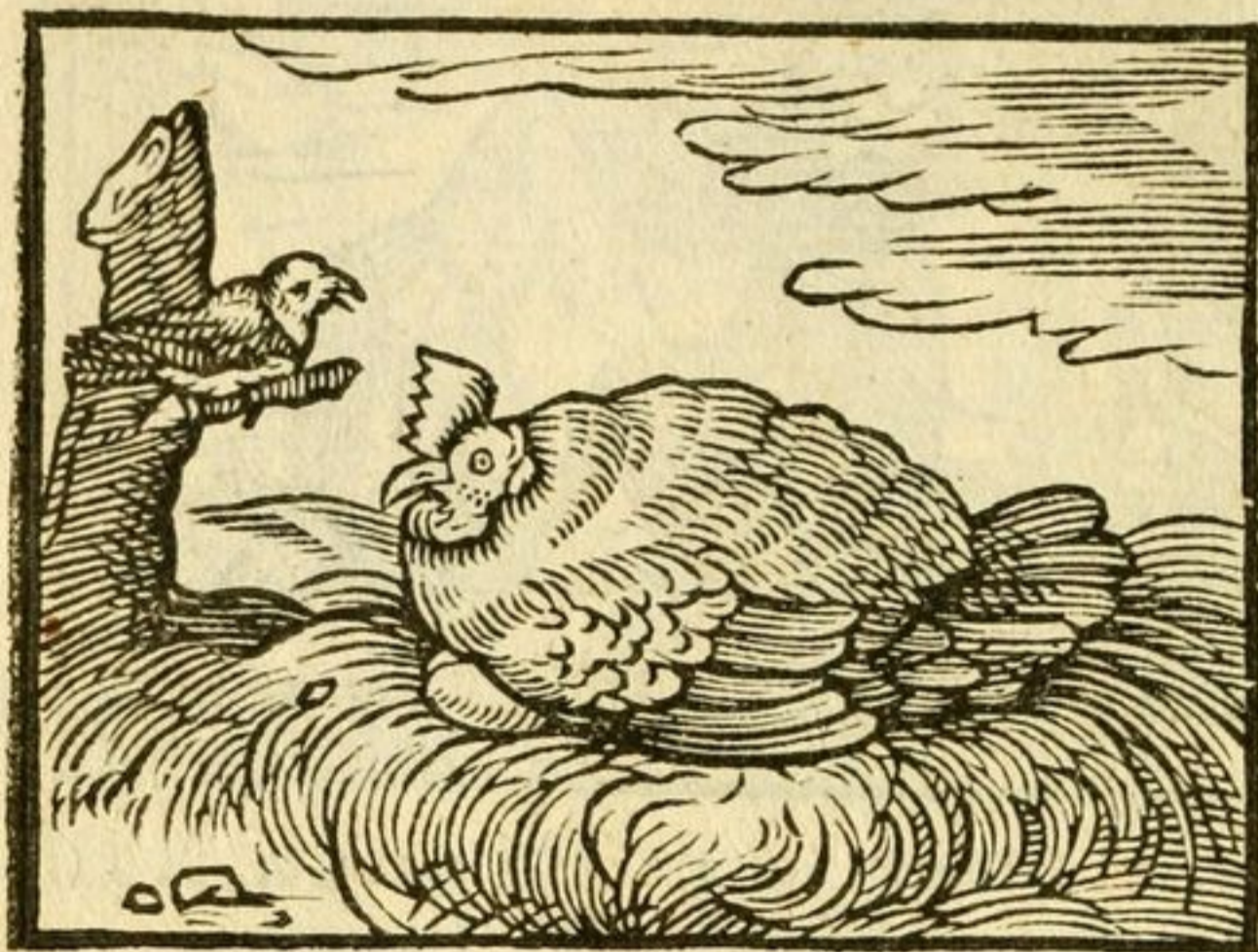
ÆThiopem quidam emit, talem ei colorem negligentia ejus, qui prius habuerat, inesse ratus. Quem quum in domum accepisset suam, omnia ei adhibuit purgamenta, eumque omnibus lavacris mundare tentavit. Et colorem quidem transmutare non potuit, morbum autem ex labore contraxit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μύθοισιν αἱ φύσεις, ὡς
προῆλθον πρὸ δρχλῶ.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ma-
nere naturas, ut à princi-
pio provenerunt.

Ἰδ'. ΟΡΝΙΣ καὶ ΧΕ-
ΛΙΑΔΩΝ.

ΟΡΝΙΣ ὄφεις ὡς
εὐρύσα, ὅτι μελῶς
ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε.
Χελιδῶν, δὲ θεαθεμένη
αὐτῶ, ἔφη, ὦ μάλαία,
ὅτι ταῦτα τρέφεις, ἀπερ
αὐξηθέντα ἀπὸ σε πρώτης
τῆ ἀδικεῖν ἀρξέει;

FABULA XIV.
Gallina & Hirundo.

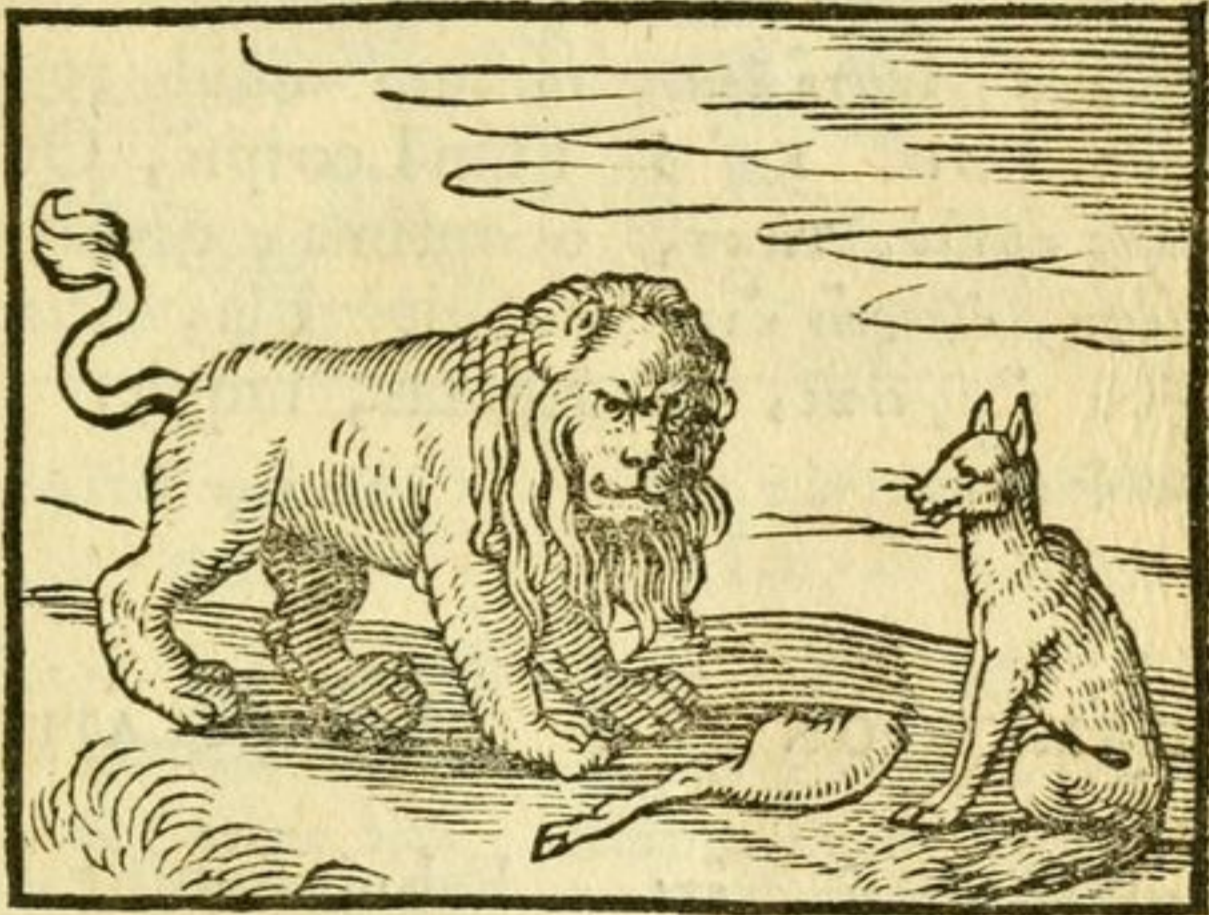
GALLINA Ser-
pentis ova cum in-
venisset, diligenter cale-
facta exclusit. Hirundo
autem quum vidisset, O
demens, quid hæc nu-
tris, inquit, quæ quum
excreverint, à te prima
injuriam auspicabuntur?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀτιθάσεντός ἔστι ἢ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
εὐεργετῆς.

Fabula significat, non
mansuefieri pravitatem,
licet maximis afficiatur
beneficiis.

ἰε. ΛΕΩΝ καὶ ΟΝΟΣ
καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ, καὶ ὄνος,
καὶ Ἀλώπηξ, κοινο-
νίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλ-
θον πρὸς ἀγρὰν. Πολλῆς
ἐν θήρας συλληφθείσης,
προσέταξεν ὁ λέων πρὸ ὄνου
διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς

FABULA XV.

Leò, Asinus & Vulpes.

LEO, & Asinus, &
Vulpes, initâ socie-
tate ad venandum egres-
si sunt. Multa igitur
præda capta, jussit Leo
Asino, illis ut divideret.
At ille, tribus partibus

B 5

æqua-

μερίδας ποιησάμενος ἐκ
 τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τέ-
 τος ἑκαστὸν. Καὶ ὁ
 λέων θυμωθεὶς τὸ ὄνον κα-
 τέφαγον. εἶτα τῇ ἀλώπε-
 κι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ
 δὲ εἰς μίαν μερίδα πάν-
 τα ζωρεύσασα, ἑαυτῇ βρα-
 χύ τινι κατέλιπεν. Καὶ ὁ
 λέων πρὸς αὐτὴν, Τίς σε,
 ὦ βελίση, διαίρειν ἕτως
 εἰδίδασξεν; ἢ δὲ εἶπες, Τὴν
 ὄνον συμφορὰ.

æqualiter factis, ut eli-
 gerent, eos hortabatur.
 Tum Leo irâ percitus,
 Asinum devoravit. Inde
 Vulpi ut divideret, jussit.
 Illa vero in partes omnia
 quum dividisset, sibi mi-
 nimum quid reliquit.
 Tum Leo ipsi, Quis te,
 ô optima, dividere sic
 docuit? Illa, Asini ca-
 lamitas, inquit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ζωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς
 ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας
 δυστυχήματα.

Fabula significat, mo-
 nita hominibus esse alio-
 rum infortunia.

15' ΛΕΩΝ καὶ ΑΡ-
ΚΤΟΣ.

FABULA XVI.
Leo & Ursus.

ΛΕΩΝ καὶ ἄρκι-
ος ὁμῶς βενέβρω περὶ
χόντες, καὶ τὰς ἐμά-
χοντο. Δεινῶς ἐν ὑπ' ἀλ-
λήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ
τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκο-
πιδιαιτίας, ἀπαυδήσαντες
ἔκειτο. Ἀλώπηξ ὃ κύκλῳ
περὶ ἔσκα, περιωκότας αὐ-
τὰς ἰδῆσα, καὶ τὸ βενέβρον
ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τῶ-
ν δὲ μέσῳ ἀμφοῖν δια-
δραμῆσα καὶ ἀρπάξασα,
φεύγασα ὤχετο. οἱ δὲ

LEO & Ursus, simul
magnum nacti hin-
nulum, de eo pugnabant.
Male igitur à se mutuo
accepti, adeo ut ex mul-
ta pugna etiam vertigine
corriperentur, defatigati
jacebant. Vulpes autem
cirum circa cursans, ubi
prostratos eos vidit, &
hinnulum in medio ja-
centem, hunc, cursu per
medium utriusque conci-
tato, rapuit, fugâque ab-
iit.

βλέποντες μὲν αὐτῶν, μὴ
δυναμῆνοι δὲ ἀναστῆναι,
Δείλαισι ἡμεῖς, εἶπον, δι'
ἀλώπεκα ἔμοχθῆμεν.

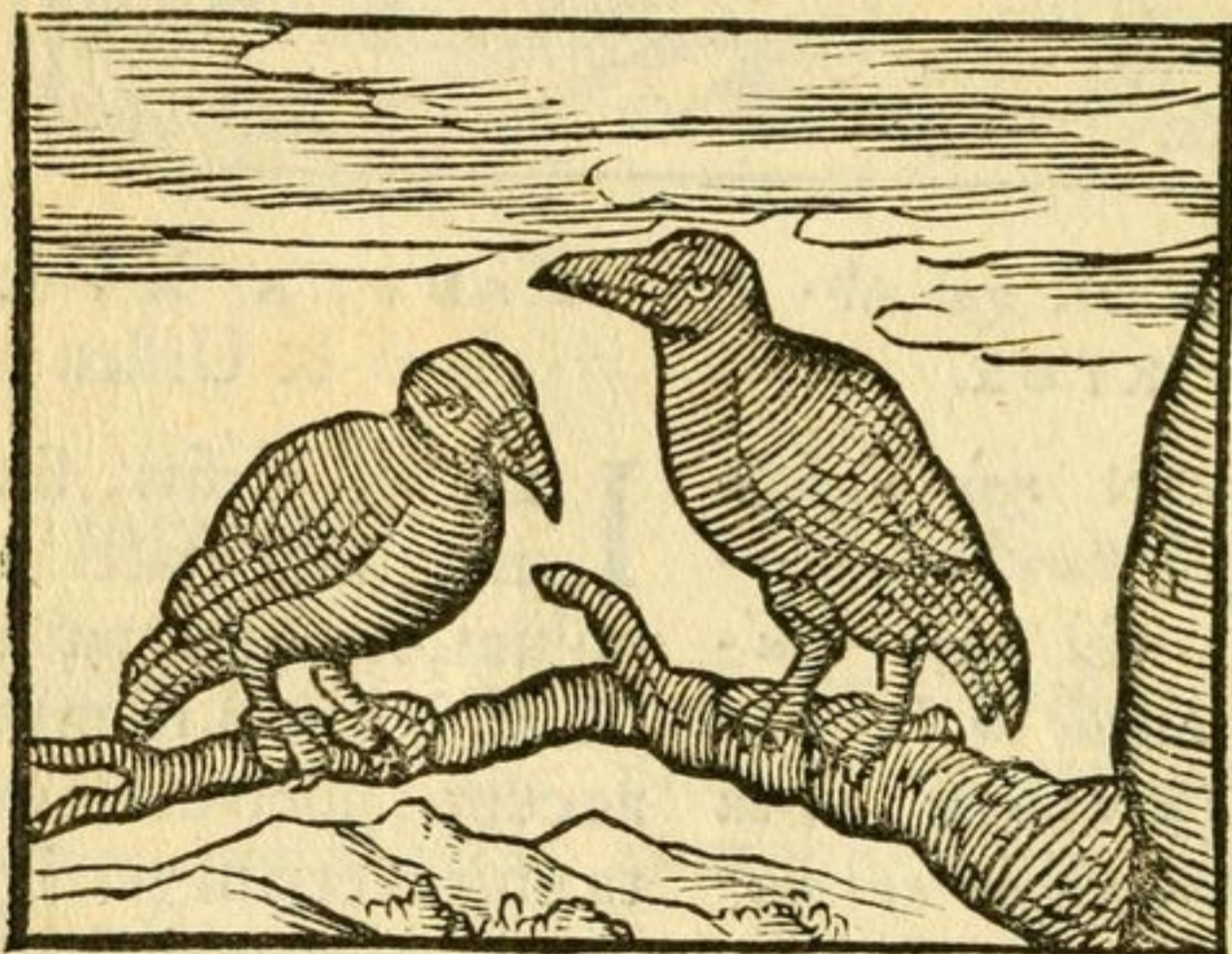
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἄλλων κοπιῶντων, ἄλλοι
κερδαίνουσιν.

iit. At illi cum viderent
quidem ipsam, quia sur-
gere autem non pote-
rant, Nos miseros, aje-
bant, qui Vulpi laboravimus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, aliis
laborantibus, alios lu-
crari.

ιζ. ΚΟΡΑΞ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἔφη
τῇ μητρὶ, Μῆτερ,
εὐχε τῷ Θεῷ, κὴ μὴ θρή-
νη. Ἡ δὲ ὑπολαβῆσα ἔφη,
Τίς σε, ὦ τέκνον, τῷ Θεῷ

FABULA XVII.

CORVUS.

CORVUS ægrotans,
Cait matri : Mater,
precare Deum, nec la-
mentare. Ea verò re-
spondit, dixitque, Quis
Deo

ἐλειήσει; ἢ γὰρ κρέας
ἐπὸ σὲ γε ἐκ ἐκλάπῃ;

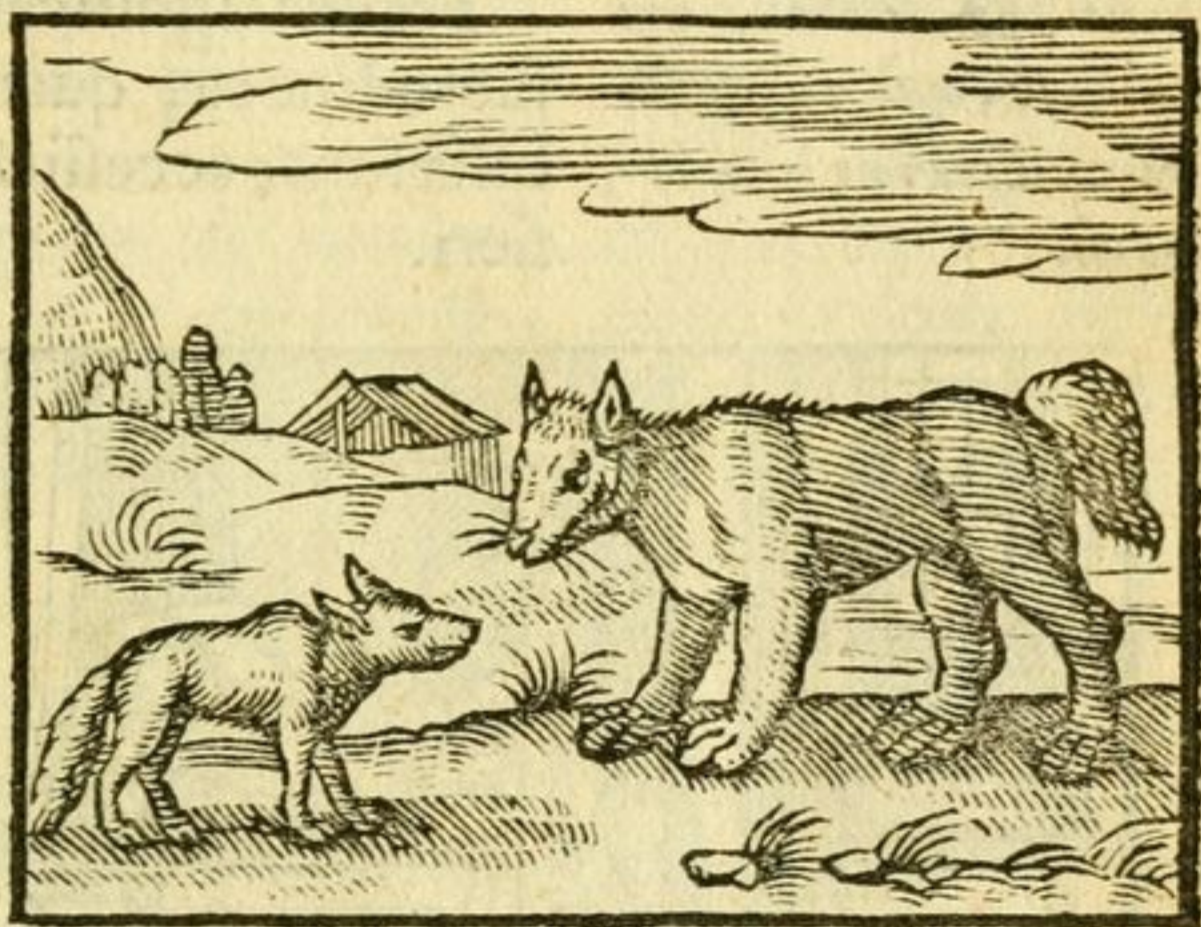
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πολλοὶ ἐχθρὸς ἐν βίῳ
ἔχοντες, ἕδρα φίλον ἐν
ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

Deorum, ô fili, misere-
bitur tui? cujus enim tu
carnes non es furatus?

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui in
vita multos inimicos ha-
bent, amicum in necessi-
tate inventuros nemine.

ἡ. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΛΕΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ μήπω
θεαμένη Δέοντα,
ἐπειδὴ κατὰ ἕνα τύχῳ
αὐτῷ σωλύτησε, τὸ μὲν
πρῶτον ἔτως ἐφοβήθη,
ὡς μικρῶ καὶ ἀποθανεῖν

FABULA XVIII.
Vulpes & Leo.

VULPES quum
nunquam vidisset
Leonem; atque ei casu
quodam occurrisset, pri-
mum sic timuit, ut fer-
mè moreretur. Deinde
quum

ἔπειτα τὸ δεύτερον θαλα-
μένη, ἐφοβήθη μὲν, ἔ-
μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ-
τείτα δὲ τῆτον θαλαμένη,
ἕτως αὐτὴ κατεδάρρησεν,
ὡς καὶ προσελθεῖα δια-
λεχθῆναι.

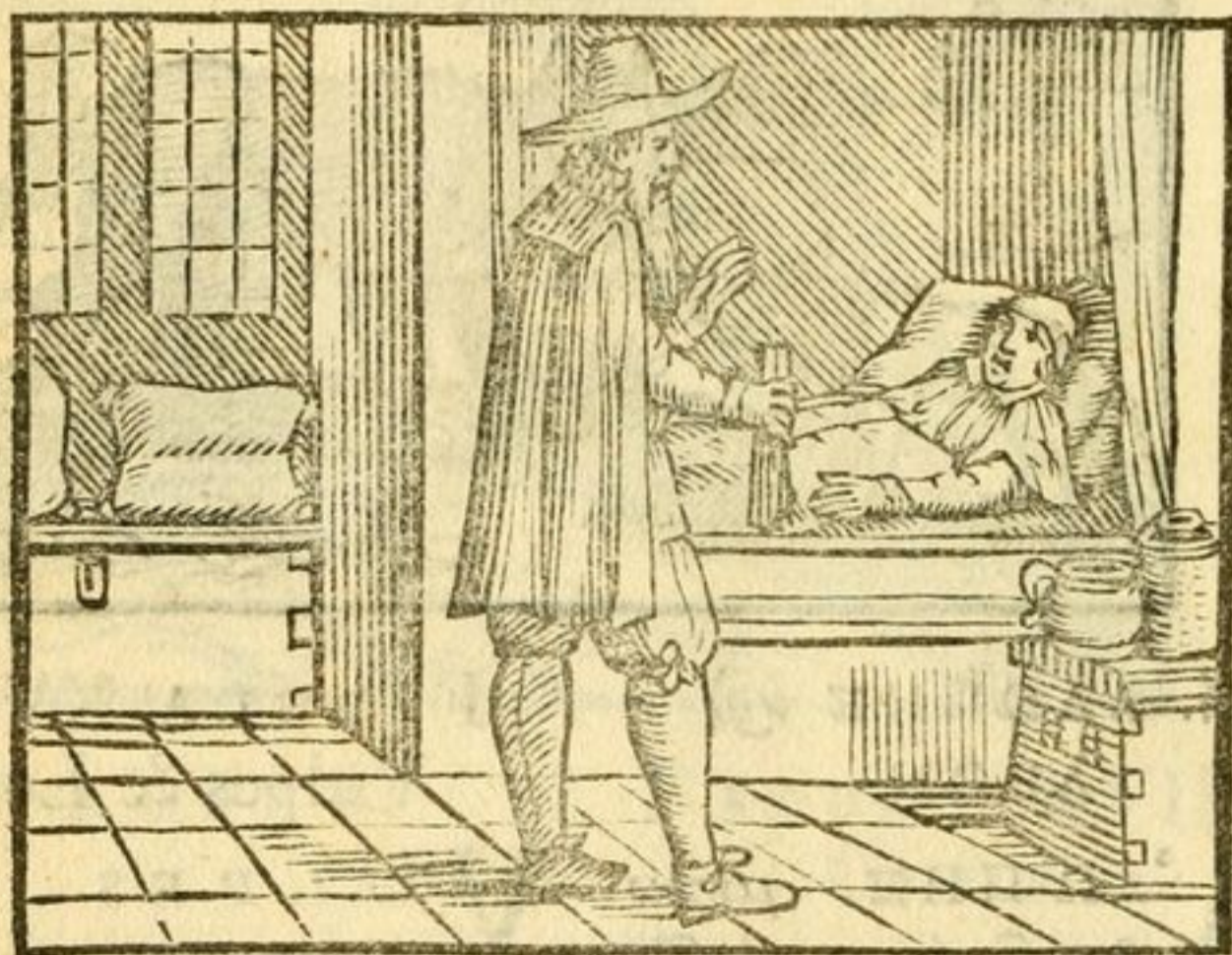
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ σωήθεια, καὶ τὰ φοβε-
ρὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσ-
ιτα ποιεῖ.

quum secundo vidisset,
timuit quidem, non ta-
men ut prius. Tertiò au-
tem quum vidisset ipsum
eos animos adversus eum
assumfit, ut & accederet,
& colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat con-
suetudine ea, quæ terri-
bilia sunt, accessu facilia
fieri.

ἡ
ΓΡΑΪΣ καὶ
ΙΑΤΡΟΣ.

FABULA XIX.
Anus & Medicus.

Ἡ γυνὴ Γραΐς ἀλγέει τὰς
ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖ-

Mulier Anus ægra
oculis, Medicum
quen-

Ἡ ἄνα τῆς ἰατρῶν ὅπι
 μιθῶ, συμφωνήσασα, ὡς
 εἰ μὴ θεραπεύσειεν αὐτὴν,
 ἢ ὁμολογηθέντα μιθὸν
 αὐτῆς δώσειν, εἰ ἢ μὴ, μη-
 δὲν δώσειν. Ἐνεχείρησε μὲν
 ἔν τῳ ἰατρὸς τῆς θεραπείας
 καθ' ἡμέραν ἢ φοιτῶν εἰς
 τὴν πρεσβύτην, καὶ τὰς ὀ-
 φθαλμοὺς αὐτῆς χρίων,
 ἵνα κείνη μηδαμῶς ἀναβλέ-
 πειν ἐχέσῃς τὴν ὥραν ἐκεί-
 νην ἕως τῶν χρίσματος,
 αὐτὸς ἔν τῳ τῆς ὀικίας
 σκιδῶν ὑφαιρέμενος ὁση-
 μέρας, ἀπῆλθε. Ἡ μὲν ἔν
 Γραῦς ἢ ἑαυτῆς πειρασίαν
 ἑώρα καθεκάστω ἐλαττω-
 μένῳ ὅτι ἴσχυον, ὡς ἔ-
 γελῶν πάντα πᾶσιν αὐτῆς
 θεραπευθείσῃ μηδὲν ἕπο-
 λειφθῆναι. Τὸ δὲ ἰατρὸς
 τὰς συμφωνηθέντας μιθὰς
 αὐτῆς ἀπαιτῆντι, ὡς
 καθαρῶς βλέπεσαν ἤδη,
 καὶ τὰς μάρτυρας πρὸς
 γαρόντων, Μᾶλλον μὲν ἔν,
 εἶπεν ἐκείνη, τανυῶ ἔδο-
 τιμὸν βλέπω. Ἡ ἄνα μὲν

quendam mercede pactâ
 ad se vocat, eâ lege, ut si
 curaret se, pactam mer-
 cedem ei daret; sin autem
 minus, nihil daret. Ag-
 gressus est igitur Medi-
 cus curam. Quotidie ve-
 rò accedens ad vetulam,
 & oculos ei ungens,
 quum ea nihil videre
 posset, quia uncta erat,
 eâ ipsâ horâ ipse vas ali-
 quod ex domo auferebat
 quotidie, ac sic abibat.
 Vetula igitur suppel-
 lectilem suam singulis
 diebus minui adeò vide-
 bat, ut tandem omnino
 restitutæ nihil relinque-
 retur. At Medicus,
 quum jam pactam ab ea
 pecuniam efflagitaret, ut
 quæ r. etè jam videret,
 testesque adduceret, Ni-
 hil certè, ait illa, nunc
 video. Nam quum ocu-
 lis laborabam, multa
 mea in mea videbam do-
 mo: nunc autem, quum
 me

γδ' τὰς ὀφθαλμὸς ἐνόσεν ,
πολλὰ τῆς ἐμῶν κτ' πλὴν
ἐμαυτῆς ἔβλεπον οὐκίαν
πῶ δ' ὅτι με σὺ βλέπειν
φῆς , ἐδοτιῆν ἐκείνων ὄρω.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ , ὅτι
οἱ πονηροὶ τῆς ἀνθρώπων ,
ἐξ ὧν πράττεισι , λανθάνουσι
καθ' ἑαυτῶν ἢ ἔλεγχον
ὀπίσσω μὲν.

me tu videre inquis , ni-
hil omnino ex illis vi-
deo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pra-
vos homines, ex iis quæ
agunt, non videre se ad-
versus sese argumentum
afferre.

κ'.

ΖΕΥΣ ἢ ΧΕΛΩΝΗ.

ΖΕΥΣ γάμος τελευτῶν,
πάντα τὰ ζῶα ἐστία.

FABULA XII.

Jupiter, & Testudo.

JUPITER nuptias ce-
lebrans, omnia anima-
lia

Μόνῃς ᾗ τῆ χελώνῃς ὑπε-
ρησάσης, Διαπορῶν πλὴν
αἰτίαν τῆς ὑπερήσεως,
ἐπυνθάνετο αὐτῆς, ἵνα
χάειν αὐτὴ ὅπῃ τὸ δεῖπνον
εἰ παρεγγύετο. ἣς ᾗ εἰπέ-
σης, Οἶκός φιλός, οἶκός
ἀεισός, ἀγανακτῆσας
καθ' αὐτῆς, κατεδίκασε τῆ
οἶκον βασάζεσθαι περιφέ-
ρειν.

lia convivio accipiebat.
Sola verò Testudine
tardius adveniente, ad-
mirans causam tardita-
tis, rogavit eam, quam-
obrem ipsa ad cœnam
non accessisset. Quæ
quum dixisset, Domus
chara, domus optima!
iratus ipsi, eam, ut do-
mum bajularet ac cir-
cumferret, damnavit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων αἰ-
ρουῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ
ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις
πολλατελῶς.

Fabula significat, ple-
rosque hominum malle
parcè potius apud se vi-
vere, quàm apud alios
lautè.

κα'. ΙΠΠΟΣ καὶ
ΟΝΟΣ.

FABULA XXI
Equus & Asinus

Ανθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὁ δεικνόντων ἧ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. Ἄρον ἐκ τῆς ἡμέρας βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σώον. Ὁ ἧ ἐκ ἐπέισθη. Ὁ ἧ ὄνος πεσὼν. ἐκ τῆς κόπης ἐτελεύτησε. Τῆ ἧ δεσπότης πάντα ὅπιθεν αὐτῷ, καὶ αὐτῷ τῆ ὄνος δόξαν, θρῆνων ὁ ἵππος ἐβόα. Οἱ μοι τὰ παναθλίω, τί μοι συνέβη τῷ γαλαπώρῳ; μὴ

HOMO quidam Equum & Asinum habebat. Qui quum iter facerent in via, ait Equo Asinus, Tolle ex meo onere, si vis me esse salvum, quod illi non persuasit. Quum ergo cecidisset Asinus, ac præ labore obiisset, herusque ei omnia, atque etiam ipsam Asini imponeret pellem, lamentari Equus, ac clamare: Heu mihi mi-

Θελήσας γὰρ μικρὸν βάρῃ
λαβεῖν, ἰδὲ ἀπαντὰ βαρῆ-
ζω, καὶ τὸ δέρμα
accipere, ecce omnia,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκοινωνεῖντες, ἀμφοτέρω
σωθήσονται ἐν βίῳ.

miserrimo! quid mihi
evenit misero? Quia e-
nim parum oneris nolui
& ipsam pellem, gesto.

ΑΦΦΑΒΟΥΛΑΤΙΟΝ.

Fabula significat, si
magni cum parvis subsi-
dium commune ferant,
utrosque servari in vita.

26. ΚΛΕΠΤΑΙ καὶ
ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Κλέπται εἰς ἕνα εἰς-
ελθόντες οἰκίαν, ε-
δὲν εὔρον ὄλα μὴ ἀλεκτρυό-
να, καὶ τῦτον λαβόντες

FABULA XXII.
Fures & Gallus.

FURES in domum
quandam ingressi,
quum nihil invenissent
præter Gallum, eo sur-

C 2

rep-

ἀπήεσαν. Ὁ ὃ μέλλων ὑπὸ
 αὐτῶν θύεσθαι, εἶδεῖτο,
 ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσῃσι,
 λέγων, χρησίμη εἶναι τοῖς
 ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὰς
 ὑπὸ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ ὃ
 ἔφησαν. Ἀλλὰ δὴ τὸ
 σε μᾶλλον θύομεν. Ἐκεί-
 νος γὰρ ἐγείρων, κλέπειν
 ἡμᾶς ἐκ ἐᾶς.

repto, abierunt. Quem
 quum mactaturi essent,
 rogabat, ut se dimitte-
 rent, utilem se esse ho-
 minibus dicens, quod
 noctu ad opera eos exci-
 taret. Qui dixerunt. At-
 qui vel propterea macta-
 beris; quippe eos dum ex-
 citas, furari nos non finis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ταῦτα μάλιστα τοῖς πονη-
 ροῖς ἐναντιῶται, ἢ τοῖς χρη-
 στοῖς ἐστὶν ἐνεργητήματα.

Fabula significat, ea
 maximè pravis obesse,
 quæ bonis profunt.

κγ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

ΔΥΟ τινες κτ
 ταύτων ὁδοιπό-
 ρων, καὶ θατέ-
 ρου πέλεκυν εὐρόνι-
 ρον ὃ μὴ εὐρῶν παρήν-
 αὐ-
 τὸν, μὴ λέγειν, Εὕρηκα,
 ἀλλ' Εὕρηκαρχυ. Μετὰ μι-
 κρὸν ἧ ἐπελθόντων αὐτοῖς
 τὸ πέλεκυν ἀποβεβληκό-
 των, ὃ ἔχων αὐτὸν διωκό-
 μιν, πρὸς τὸ μὴ εὐρύν-
 σε συνοδοιπόρον ἔλαρχυ,
 ἀπο-
 λώλαρχυ. Ὁ δ' εἶπεν, ἀπο-
 λωλα, λέγε, ἵνα ἀπολώλα-

Hic autem illi, Perii, inquit, dic, non

FABULA XLIII.

Viatores.

DUO quidam unâ
 conficiebant iter.
 Quumque alter
 securim reperisset, alter
 qui non invenerat, mo-
 nebat ipsum, ne diceret,
 Inveni, sed Invenimus.
 Verum paulò post,
 quum supervenirent qui
 amiserant securim; at-
 que ab iis urgeretur is
 qui habebat, dixit comiti
 itineris qui eam non
 repererat, Perimus.

μυ. Καὶ γὰρ ὅτε τὴν πέλε-
κον εὔρες, Εὐρηκα ἔλεγε,
ἔχ' Εὐρήκα μυ.

Periimus. Etenim &
tunc, quum securim In-
venisti, Inveni dixisti,
non invenimus.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὴν
εὐτυχημάτων, ἐδ' ἐν τῇ
συμφορᾷ βέβαοί εἰσι
φίλοι.

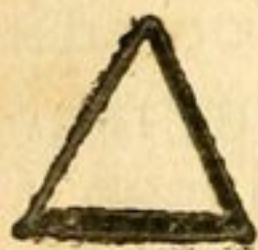
AFFABULATIO.

Fabula significat, qui
non fuerunt participes
felicitationum, neque in ca-
lamitatibus firmos esse
amicos.

κδ'. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ
καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

FABULA XXIV.
Adolescentuli & Cocus.

ΥΟ Νεανίσκοι
Μαγείρῳ παρε-
κάθηντο. Καὶ δὴ

DUO adolescentuli
apud cocum assi-
debant: eoque in
ali-

τῆ μαγείρῃ παρὰ τῆ οἰ-
κείων ἔργων ἀσχολημένης,
ἀτερῶς τῶν μέρῳ τι
τῆ κρεῶν ὑφελόμην, εἰς τὸ
στατέρῃ καθήκε κόλπον.
Ἐπιστραφέντῃ ἡ τῆ Μα-
γείρῃ, καὶ τῆ κρέας ὀπι-
ζητήντῃ, ὁ μὲν εἰληφῶς
ᾠμνυε, μὴ ἔχειν. ὁ ἡ ἔχων,
μὴ εἰληφέναι. Ὁ ἡ Μά-
γαιρῳ αἰδομένῳ πῶ
κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν.
Ἀλλὰ καὶν ἐμὲ λάθῃτε,
τόν γ' ἐπισηκόμενον Θεὸν
ἔκων λήσεσθε.

aliquod domesticum o-
pus intento, alter horum
partem quandam carni-
um subreptam, in alteri-
us demisit sinum. Con-
verso autem Cocco, ac
quærente carnem; qui
abstulerat, se non habe-
re; qui autem habebat,
non abstulisse, jurabat.
Coquus verò, maligni-
tate eorum probè per-
spectà: Me quidem etsi,
inquit, latueritis, peje-
ratum Deum non late-
bitis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι
καὶν ἀνθρώπους ὀσηκῶν-
τες λάθῳμεν, ἀλλὰ τόν
γε Θεὸν ἔ λήσομεν.

Fabula significat, quod
licet homines pejerantes
lateamus, Deum tamen
non latebimus.

κέ. ΓΕΩΡΓΟΣ καὶ
ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

FABULA XXV.
Agricola, & filii ipsius.

ΓΕΩΡΓΟΣ ὡς μέλ-
λων καταλύει τὸ βίον.
καὶ βεβλήμενος τὸς ἑαυτοῦ
παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς
γεωργίας, προσκαλεσάμε-
νος αὐτοὺς, ἔφη. Παῖδες
ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν
βίον ὑπέξομαι ὑμεῖς δὲ,
ἅπερ ἐν τῇ ἀμπελῶ μοι
κρυπταί, ζητήσαντες εὐ-
ρήσετε πάντα. οἱ μὲν ἔν-
δοιθέοντες, θησαυροὶ ἐκεῖ
περὶ κατορωρύχθαι, πᾶσαν
ἐπὶ τῆς ἀμπελῶ γῆν κτλ.

AGRICOLA qui-
dam vitæ excessu-
rus, volensque filios suos
periculum facere de a-
gricultura, vocatis ipsis,
Filii mei, ego jam è vita
discedo, inquit: vos au-
tem, si, quæ in vinea à
me occultata sunt, quæ-
sieritis, invenietis omnia.
Illi igitur rati, thesaurum
illic alicubi defossum ef-
se, omnem vineæ terram
post interitum patris de-
fode-

κὼ ὑποβίωσιν τῆ πατρὸς
κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρῶ
μὲν ἔπειτύχον. ἡ δὲ
ἀμπελὶς καλῶς σκαπεί-
σα, πολλαπλασίονα τὸ καρ-
πὸν ἀνέδωκεν.

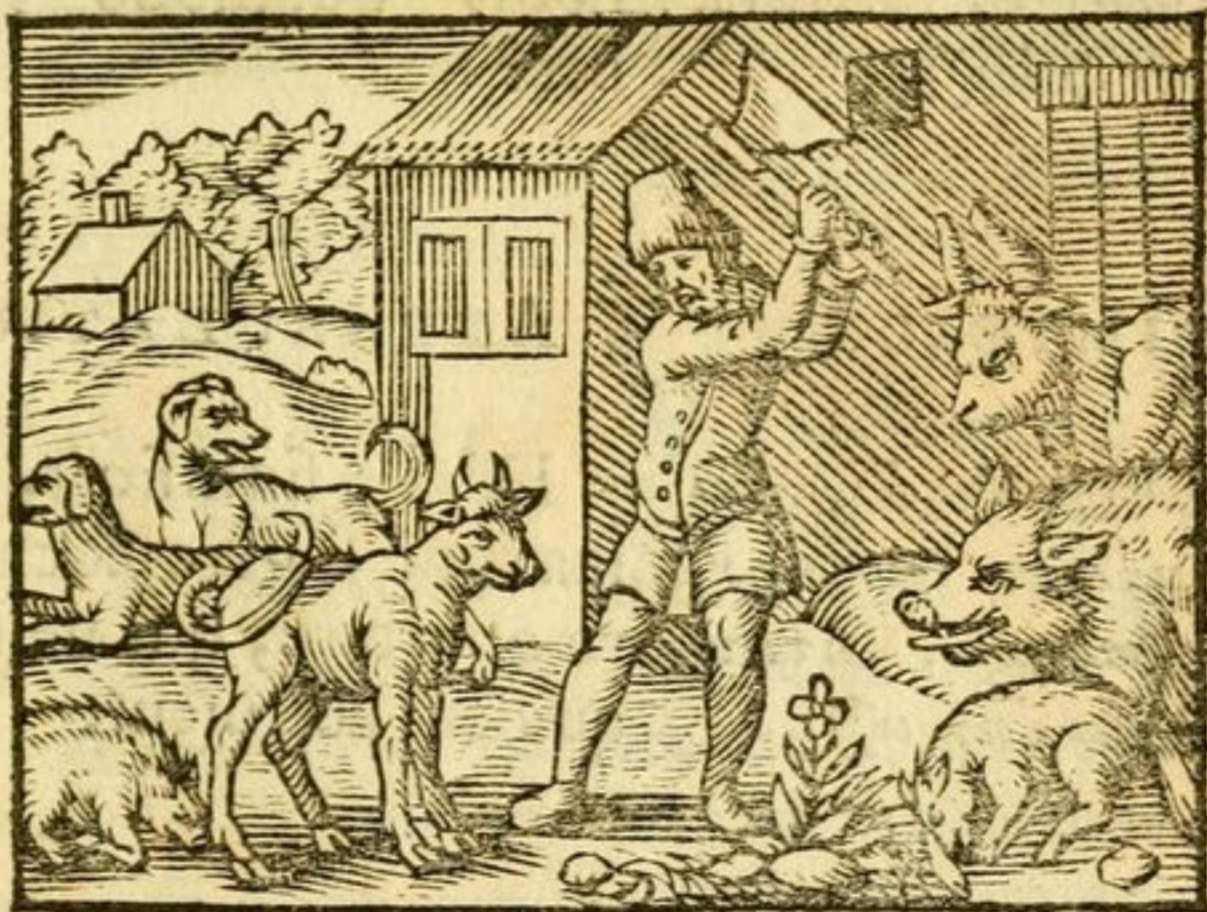
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ
τοῖς ἀνθρώποις.

foderunt. At thesau-
rum quidem non inve-
nerunt: cæterum vinea
pulchrè fossa; multipli-
cem fructum reddidit.

ΑΓΓΛΑΒΟΥΛΑΤΙΟΝ.

Fabula significat, la-
borem thesaurum esse
hominibus.

κς'. ΔΕΣΠΟΤΗΣ
καὶ ΚΥΝΕΣ.

ἌΝΗΡ τις ἐπὶ χει-
μῶν ἐν τῷ αὐτῷ
προασειῶ ὑποληφθεὶς,

FABULA XXVI.
Herus & Canes.

VIR quidam tempe-
state in suburbio de-
prehensus suo, primùm

C 5

OVES,

πορῶτα μὲν τὰ πρόβατα κα-
 τέφαγον, εἶτα, τὰς αἰ-
 γας. Τῷ ἤ χειμῶν ὅπι-
 κρατῆν, ἔτι τὰς ἐργά-
 τας βῆς σφάζας ἐθονήσα-
 τ. Οἱ ἤ κύνες ταῦτα ἰδόν-
 τες, διελέχθησαν πρὸς ἀλ-
 λήλους. Φεύγωμεν ἀλλ'
 ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. Εἰ γὰρ
 ἔργατῶν βωῶν ὁ δεσπό-
 τῃς (ἡμῶν) ἐκ ἐφείσατο,
 πῶς ἡμῶν φείσει;

oves, hinc capras come-
 dit. Tempestate autem
 invalescente, operarios
 quoque boves jugulavit.
 ac comedit. Canes verò,
 id quum vidissent, in-
 ter se dixerunt: Fugia-
 mus nos hinc. Si enim
 operariis bobus herus
 noster non pepercit;
 nobis quomodo par-
 cet?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τέτρες μάλιστα φεύγειν καὶ
 φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες
 ἐδὲ τῶν οἰκέων ἀπέχοντο.

Fabula significat, eos
 maxime fugere & cave-
 re oportere, qui ne suis
 quidem abstinent.

ηζ.

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

FABULA XXVII.

Vulpes.

ΑΛΩΠΗΞ ἐν πα-
 γίδι ληφθεῖσα, καὶ
 ἀποκοπέσης τῆ ἐξῆς Δια-
 δραῶα, ἀείων ὑπὸ αἰ-
 οχύνης ἠγεῖτο τὸν βίον.
 Ἐγνώ ἐν καὶ τὰς ἄλλας
 ἀλώπεκας τὲτ' αὐτὸ νυ-
 θεῖσσαι, αἷς ἂν τῷ κοινῷ
 πάθῃ τὸ ἴδιον συγκαλύ-
 ψειν αἰσχῶ. Καὶ δὴ πα-
 σαι ἀθροίσασα, παρῆνει
 τὰς ἐξῆς ἀποκόπειν, ὡς
 ἐκ ἀπορεπῆς μόνον τὲτ' ὁ
 μέλῳ ὄν, ἀλλὰ ἢ περὶ.

VULPES laqueo
 capta, quum abscis-
 sâ caudâ evasisset, mini-
 me vitalem præ pudore
 existimabat sibi vitam.
 Itaque & aliis Vulpibus
 hoc idem persuadere de-
 crevit: ut communi ma-
 lo suum celaret dedecus.
 Convocatis ergo omni-
 bus, sibi quoque suadet
 caudas ut præcidant,
 quod non modò parum
 decorum hoc mem-
 brum,

τὸν βάρθρα προσηραμλίον.
Ἰπολαβεῖα ἧ τις αὐτῶν,
εἶπεν ὦ αὐτῆ, ἀλλ' εἰ εἶ
σοὶ τῆτο προσέφερον, ἐκ
ἂν ἡμῖν αὐτὸ σωεβέλευες.
esset, nobis non suaderes, inquit.

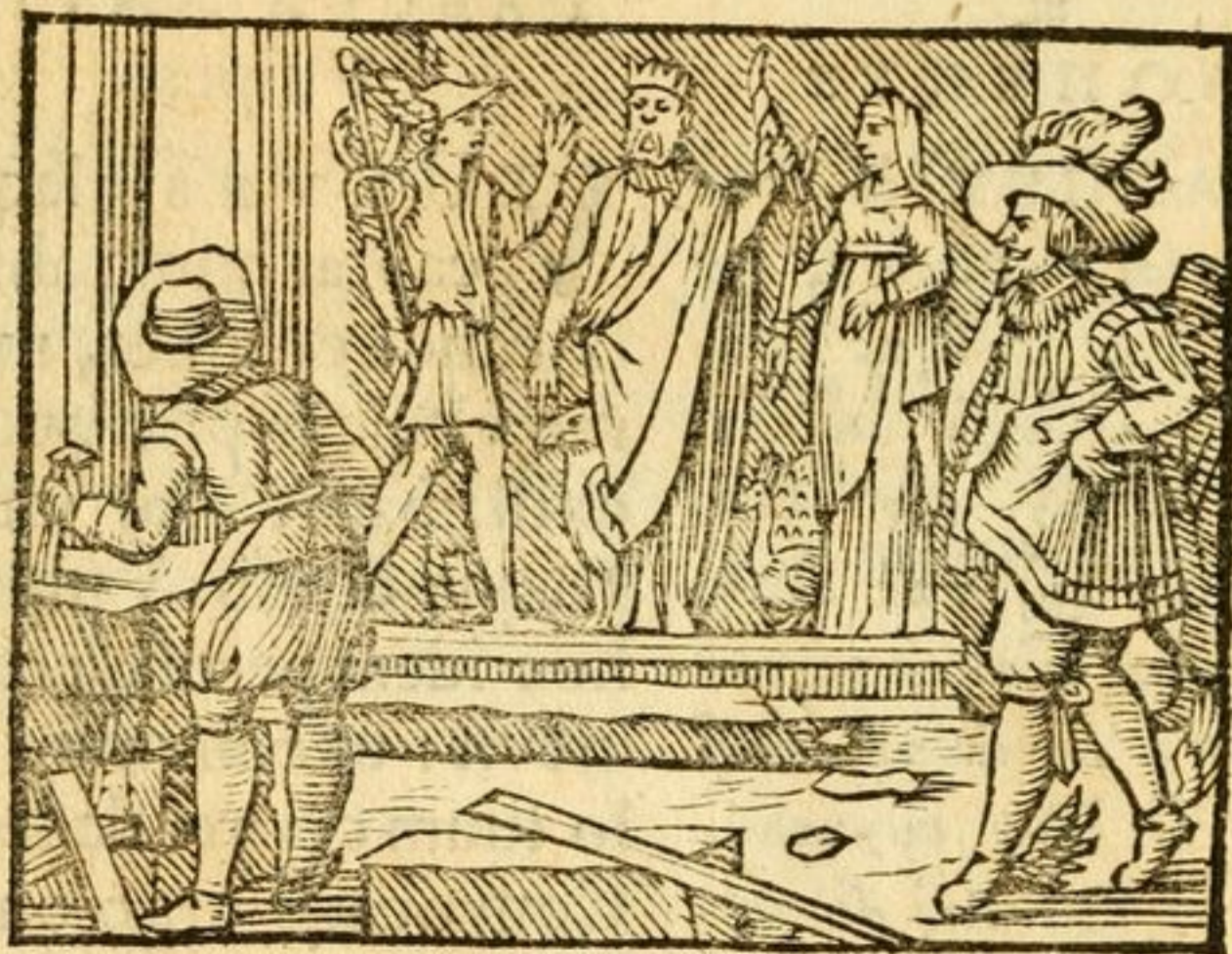
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ υἱὸς θεοῦ δηλοῖ ὅτι οἱ
πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων εἰδὶ
εὐνοϊαν τὰς πρὸς τοὺς πέ-
λας ποιουῦται συμβουλίας,
δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

brum, sed & onus super-
vacuum, & appendix
quædam esset. Cui quæ-
dam ex ipsis respondens,
Heus tu, nisi hoc è re tua
esset, nobis non suaderes, inquit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pra-
vos homines non bene-
volentiam, quâ prosequun-
tur alios, sed ex utilitate
sua, consilium iis dare.

κ. ΕΡΜΗΣ καὶ ΑΓΑΛ-
ΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ἐρμῆς, γινῶναι βελό-

FABULA XXVIII.

Mercurius & Statuarius.

MERCURIUS, sci-

μυθῶ, ἐν τίνι τιμῇ παρ
 ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν εἰς
 ἀγαματοποιεῖ, ἑαυτὸν
 εἰκάσας ἀνθρώπῳ. Καὶ
 θεασάμενος ἀγαλμα τῷ
 Διὸς, ἠρώτα, πόσους αὐ-
 τὸ πείρασμα δύναται. Τῷ ὃ
 εἰπόντῳ, Δραχμῆς, γέ-
 λάσας, πόσους δὲ τῷ ἠέρας;
 ἔφη. Εἰπόντῳ ὃ πλείο-
 νῳ, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῷ
 ἀγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς,
 ἐπειδὴ ἀγγελός ἐστι Θεῶν,
 καὶ κεδρῶν. πολὺν αὐτῷ
 πῶρα τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
 τῷ λόγον. ἠρεῖ πειραυτῷ. Ὁ
 δὲ ἀγαματοποιός ἔφη.
 Ἐὰν τέρας ὀνήσῃ, καὶ τῷ
 τον προσθήκῃ σοὶ δίδο-
 μι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα
 κενόδοξον, ἐν ἐδελίᾳ παρ
 ἑλλοις ὄντα τίμῃ.

re volens, quanti apud
 homines esset, assumptâ
 hominis formâ, in do-
 mum Statuarii venit: vi-
 saque statua Jovis, quan-
 ti inscriberet, rogavit.
 Quumque responderetur,
 Drachma, subrisit;
 & quanti autem Juno-
 nis; inquit. Quumque
 venditor dixisset, Pluris;
 suam quoque inspiciens
 statuam, arbitratus,
 quum nuncius Deorum
 sit, & lucri præses, maxi-
 mam sui ab hominibus
 haberi rationem, de sua
 rogavit. Cui Statuarius.
 Hæc si emeris, hæc cæ-
 teris accedet.

AFFABULATIO.

Fabula in hominem
 gloriosum; qui nullius
 apud alios est pretii.

κθ'. ΛΥΚΟΣ καὶ ΓΕ-
ΡΑΝΟΣ.

FABULA. XXIX.
Lupus & Grus.

Λύκος λαιμῷ ὄσει ἐπε-
πήχθη, ὃ ἢ Γεράνω μι-
σθὸν παρέξεν εἶπεν, εἰ κὺν
κεφαλῶν αὐτῆ ἐπιβαλῶ-
σα, τὸ ὄσουν ἐκ τῆ λαι-
μῆ αὐτῆ ἐκβάλοι. Ἡ ἢ
τοῦτ' ἐκβαλῶσα, δολιχό-
δειρῶν ἔτα, τὸ μισθὸν ἐπε-
ζήτη. Ὅστις γελάσας, καὶ
τὰς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ
σοι μισθός, ἔφη, τῆς κῆ-
μόνον, ὅτι ἐκ λύκος σώμα-
τος ὀδόντων ἐξῆρες καί-

LUPUS gutturi quum
os infixum haberet,
mercedem Gruis præbi-
turum dixit, si, injecto
capite, os è gutture sibi
eduxisset. Quod quum
illa, ut quæ longo esset
collo, eduxisset, merce-
dem flagitare cœpit. Ille
subridens, dentesque
exacuens, Sufficiat tibi,
inquit, illa sola merces,
quod ex ore Lupi denti-
bus-

ρον σᾶαν, καὶ μηδὲν πα-
θῆσαν.

busque saluum caput &
illæsum exemisti.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας,
οἵτινες ἀπὸ κινδύνου διασω-
θέντες, τοῖς εὐεργέτῃ τοι-
ούταις ἀπονέμωσι χάριτας.

AFFABULATIO.

Fabula in homines,
qui, à periculo servati,
benè de se meritis grati-
am ejusmodi persolvunt,

λ'.

FABULA XXX.

ΑΛΙΕΥΣ.

Piscator.

Αλιεύς ἐν τινὶ ποταμῷ
ἠλίευεν. Διατείνας
ἡ δὲ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦ-
μα πειλαβὼν ἐκατέρωθεν,
καλωδίῳ προσήσας λίθον,
τὸ ὕδωρ ἐτυπλεν, ὅπως οἱ

PISCATOR in fluvio
quodam piscabatur:
extensisque retibus, ac
fluxu comprehenso u-
trimque, funi alligato la-
pide, aquam verberare

cæ-

ἰχθύες φεύγοντες, ἀποφύλακτως τοῖς βρόχοις ἐμπίεσσι. Τῶν ὃ ἀεὶ τὸ τόπον οἰκέντων τις θεασάμενος τὸ τοιοῦτον, ἐμέμφετο, ὡς τὸ ποταμὸν θολεῖν, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχορᾶν πίνειν, καὶ ὅς ἀπεκείνατο. Ἀλλ' εἰ μὴ ἔτι ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώτιοντα λησάναι.

cœpit: ut sic pisces incautè fugientes in retia inciderent. Id quum quidam ex iis, qui circa eum habitarent locum, facientem vidisset, expostulare cum eo, quod fluvium turbaret, claramque aquam bibi non fineret, qui respondit; Atqui nisi fluvius turbetur, mihi fame moriendum erit.

ΕΠΙ ΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν ἀνάγωσιν.

Fabula significat, civitatum præfides tunc maxime sua agere, quum eas in seditionem inducunt.

λά. ΛΥΚΟΣ καὶ
ΓΡΑΥΣ

FABULA XXXI.
Lupus & Vetula.

Λυκὸς λιμῶτων, πεινῆς ζητῶν τροφῆν γενόμενος ἢ κατὰ ἕνα τόπον, ἤκουσε παιδὶς κλαίοντος, καὶ Γραῦς λεγέσης αὐτῷ. Παῦσαι τὸ κλαίειν. εἰ ἢ μὴ, τῆ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ. Οἰόμενος ἢ ὁ Λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκέφθαι πάλιν τῆς Γραῦς κολακείας τὸ παι-

LUPUS esuriens, cibum ut quæreret, vagabatur. Quumque ad quendam pervenisset locum, puerum plorantem, Anumque audivit quamdam, quæ illi diceret, Plorare desine. Sin minus, Lupo hac hora te traditura sum. Ratus igitur Lupus, ferio loqui Aniculam, diu admodum ibi expectavit. Quumque eum ibi oppres-

δίον, καὶ λεγέσθαι αὐτῷ,
 Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο,
 φρονέσομαι, ὡς τέκνον, αὐ-
 τόν. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Λύ-
 κος, ἐπορεύετο, λέγων.
 Ἐν ταύτῃ τῇ παύλῃ, ἀλ-
 λα μὴ λέγεσθαι, ἀλλὰ ὅ-
 παράτις.

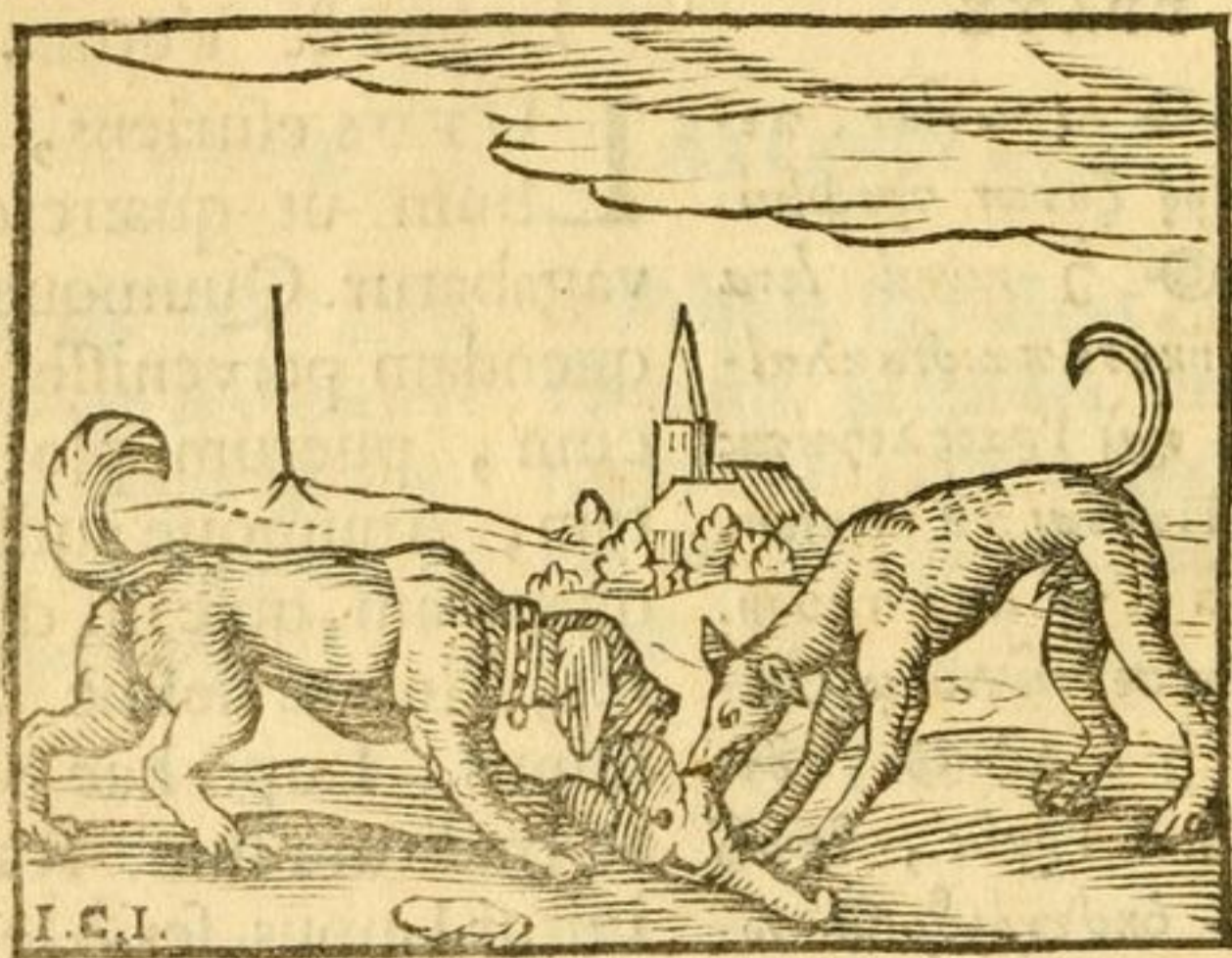
dicunt, aliud faciunt (homines.)

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώ-
 πους, οἱ ἕνεκα τῶν ἔργων τοῖς
 λόγοις ἐκ ἔχουσιν ὁμοίαν.

AFFABULATIO.

Fabula in homines,
 quorum facta verbis non
 respondent.

λβ΄.

ΚΥΝΕΣ.

Ἐχὼν ἕς δύο κύνας,

FABULA XXXII.

Canes.

Quidam duos cum
 ha-

ἢ μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδί-
 δαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκο-
 φυλακεῖν. Καὶ δὴ εἴ ποτε
 ὁ θηρευτικὸς ἤχρευέ τι, καὶ
 ὁ οἰκικὸς συμμετεῖχεν
 αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακ-
 τῶντ' ὁ δὲ τῆς θηρευτικῆς,
 κἀκεῖνον ὀνειδίζοντ', εἰ-
 γε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ
 μοχθεῖ, ἐκεῖν' ὁ δὲ μηδὲν
 πονῶν τοῖς αὐτῆς τρέφει
 πόνοις. ὑπολαβὼν αὐτὸς
 εἶπε. Μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν
 δεσπότην μέμφε. Ὅς ἐ-
 πονεῖν μὲ ἐδίδαξεν, ἀλλὰ
 πόνας ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔτι νέων οἱ μηδὲν ὀπις ἀ-
 μῆροι ἢ μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν
 αὐτὰς οἱ γονεῖς ἔτιως ἀγὰ
 γωσιν.

haberet Canes, alterum
 venari, alterum domum
 fervare docuit. Cæterum
 si quando Venaticus ca-
 peret aliquid, Domesti-
 cus particeps unà cum
 eo erat cœnæ. Id cum
 ægre ferret Venaticus,
 illique objiceret, quod,
 cum ipse quotidie labo-
 raret, ille otiosus suis nu-
 triretur laboribus, re-
 spondit. dixitque: Non
 me, sed herum: reprehен-
 de; qui non laborare me,
 sed labores alienos com-
 esse docuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ado-
 lescentes, qui nihil sci-
 unt, haud esse reprehен-
 dendos, quum eos sic e-
 ducaverint parentes.

ΛΥ' ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑ-
ΤΑΘΡΑΥΣΑΣ
ΑΓΑΛΜΑ.

FABULA XXXVII. I.
Homo perfractor
statuæ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ξύλινον
ἔχων Θεόν, πένης ὢν
καθικέτευε τὴν ἀγαθοποιῆ-
σαι αὐτόν. Ὡς ἐν ταῦτα
ἑώρατιν, καὶ εἶδεν ἥτιον
ὢν πενία δειῆγε, θυμω-
θεῖς, ἄρας αὐτόν τ' σκε-
λῶν, ἐρρίψεν εἰς τὸ ἔδα-
φος. Προσκυσάσης ἐν
τ' κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα
κλαθεῖσης, χυσοῦς ἐρρέυ-
σεν ὅτι πλεῖς. Ὅντινες
εἶν συνάγων ὁ ἀνθρώπος,

HOMO quidam, li-
gneum quum habe-
ret Deum, & egeret, sup-
plicabat ut sibi benefa-
ceret. Hæc igitur quum
faceret, neque minus in
paupertate degeret, ira-
tus, cruribus eum arri-
puit, ac pavimento illi-
fit. Illiso igitur capite,
ac statim diffracto, auri
quam plurimum effluxit.
Quod ille dum collige-
ret,

ἔβόα. Στρεβλὸς ὑπάρχεις
ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων.
Τιμῶντα' σε γὰρ ἤκιστα με
ὠφέλησας, τύφανετα δ' σε
πολλοῖς καλοῖς ἀμοιβῇ.

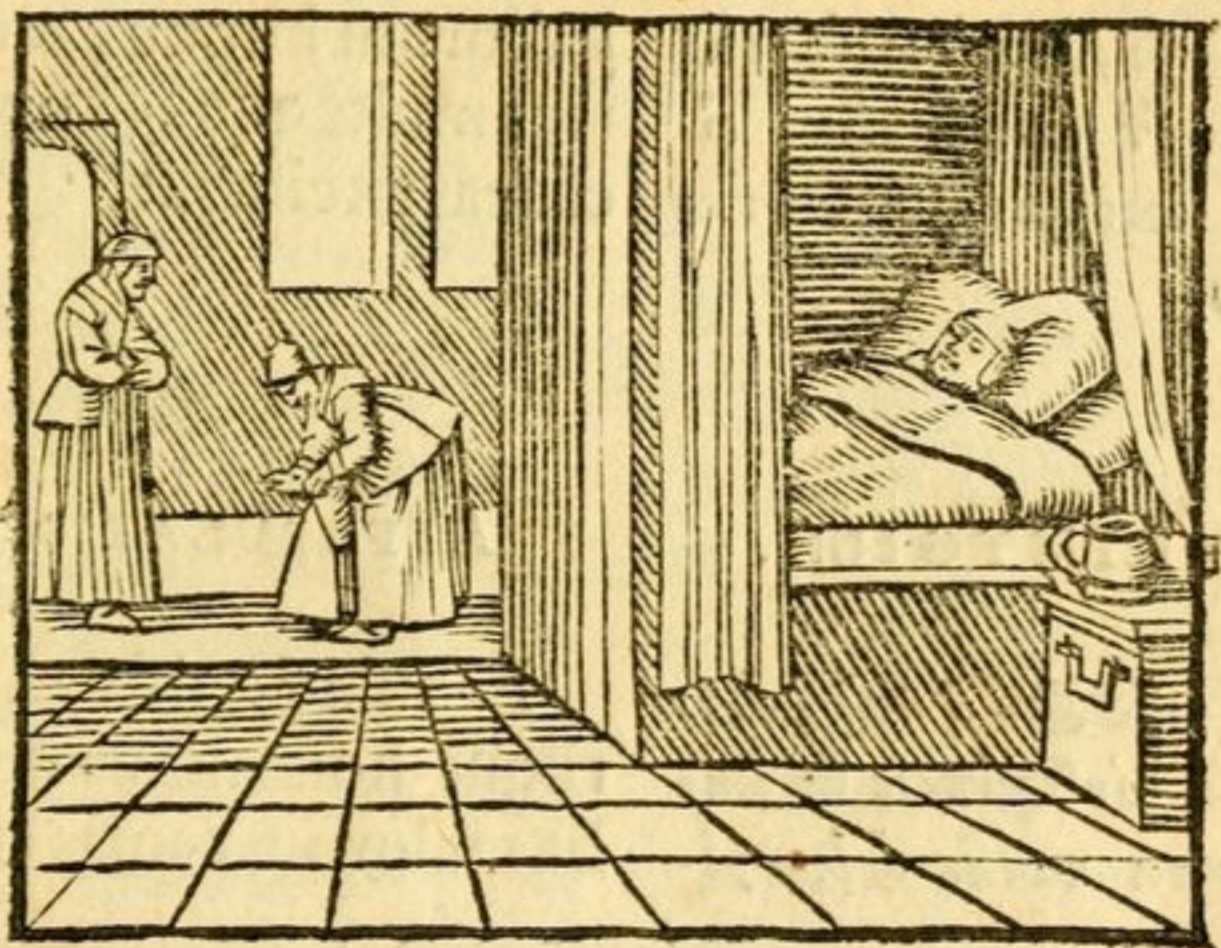
ret, exclamabat: Per-
versuses, ut puto, & in-
gratus: qui dum te cole-
rem; nihil mihi profu-
isti; verberanti autem
plurima donasti bona.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ὠφέληση τιμῶν πωνη-
ρὸν ἀνθρώπον, τύπων δ'
αὐτὸν μᾶλλον ὠφέληση.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullo
commodo pravum colli
hominem; qui cum ma-
jore verberetur.

λδ'. ΓΥΝΗ καὶ ΘΕ-
ΡΑΠΑΙΝΑΙ.

FABULA XXXIV.
Mulier & Ancillæ

ΓΥΝΗ χῆρα φιλερ-
γός, Θεραπαινίδας

MULIER vidua,
laboriosa, Ancil-
las

ἔχουσα, ταύτας ἐιώθει νυ-
κτὸς ἐγείρειν ὅππῃ τὰ ἔργα,
πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων
ὥδ' αἰς. Αἱ ὅ συνεχῶς τῶ
πόνῳ ταλαιπωρούμεναι,
ἔγνωσαν, δεῖν τὸ ὅππῃ τῶ οἰ-
κίας ἀποκτείνου ἀλεκτρυό-
να, ὡς ἐκείναις νύκτωρ ἐξα-
νισάντ' αὐτὰς πλὴν Δέσποιναν.
Συμβῆ δὲ αὐταῖς τὸτο
διαπραξέμεναι, χαλεπω-
τέροις περιπεσεῖν τοῖς δει-
νοῖς ἢ γὰρ Δεσπότης ἀγνοῖ.
Ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὡ-
ραν, ἐννυχώτερον ταύτας
ἀνίστη.

las quum haberet, nocte
cum gallicinio ad opus
excitare eas solebat.
Quæ affiduo defatigatæ
labore, domesticum
mactare gallum decre-
verunt, ut qui noctu ex-
citaret Heram. Evenit
autem ipsis, quum hoc
fecissent, ut in graviora
inciderent mala. Nam
Hera, quum ignoraret
gallorum horam, matu-
rius multâque adhuc no-
cte eas excitabat.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βε-
λεύματα κακῶν αἰτία γί-
νεται.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ple-
risque hominibus confi-
lia malorum causas esse.

λέ.

ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

ΑΝΗΡ τις δ' ἀπόδη-
μύσας, εἶτα ἵπτα-
λιν πρὸς τιὸν ἑαυτῶν γλυκῶν
ἐπαιελοῦν, ἀλλὰ τε πολλὰ
ἐν δ' ἄφοροις ἠνδραγαθῶν
κέναι χώροις ἐκόμπαζε, καὶ
δὴ καὶ τῆ Ρόδῳ πεπηδη-
κέναι πῆδημα, οἷον εἶδεις
τὸ ἐπ' αὐτῶν δυνατὸς ἂν εἴη
πηδῆσαι, πρὸς τῆτο ἵπτα
μάρτυρας τὴν ἐκεῖ παρόν-
τας ἔλεγε ἔχειν. Τῶν ἵπτα
παρόντων τις ἑπολαβὼν,
ἔφη ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς

FABULA XXXV.

Jactator.

VIR quidam pere-
grinatus, deinde in
patriam reversus, cum a-
lia multa diversis virili-
ter gessisse locis jacta-
bat: tum Rhodi saltasse
saltum, quem nullus e-
jus loci saltare potuisset,
quin & testes, qui inter-
fuissent, habere se aje-
bat. Quidam autem ex
iis, qui aderant, Heus
tu, respondit, si verum
hoc est, nihil tibi opus
testi-

τῶν ἐσιν, ἔδεν δὲ σοι
μαρτύρων. Ἴδ' ῥόδοι,
ἰδ' ἔναϊ πῆδημα.

testibus; En Rhodus, en
& fa'tus.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τῶν
πραγμάτων ἀπόδειξις ἢ,
πᾶς λόγος φειτός ἐστιν.

Fabula significat, nisi
prompta rei demonstratio
sit, verba omnia vana &
supervacua esse.

λς'

ΚΑΚΟΠΡΑΓΜΩΝ.

FABULA XXXVI.

Malignus.

Α'ΝΗΡ κακοπραγμων
εἰς τὴν ἐν Δελφοῖς
ἤκεν Ἀπόλλωνα, πειράσαι
τῶτον βελόμηλον. Καὶ δὴ
λαβὼν σραδίον ἐν τῇ χειρὶ,

VIR malignus ad
eum qui Delphis
est, se contulit Apolli-
nem; tentaturus eum
(scilicet.) Ergò com-
pre-

λζ,

ΠΑΙΣ καὶ ΜΗΤΗΡ.

FABULA XXXVII.

Puer & Mater.

Παῖς ἐκ διδασκαλείας τὴν τῆς συμμαθητῆ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ Μητεί. Τῆς ὅ μὴ ὄπι πληξάσης, μάλλον μὲν ἐν ἀποδέξαμένης, φοροῖων τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπειν. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήχθη πρὸς θάνατον. Τῆς ὅ Μητρὸς ἐπορρήκας ἑὸλοφυρομένης, ἐκεῖ ἔτι δημίῳν ἐδαῖτο, βρα-

PUER ex literario ludo condiscipuli furatus librum, ad Matrem eum detulit. Quæ quum non corripuisset eum, quin & libenter admisisset; proventus ætate & majora furari cœpit. In ipso autem furto aliquando deprehensus, rectà ad mortem deductus fuit. Ibi, sequente & lugente Matre, ille carnifices orare, quædam in au-

rem

χέα Ἰνα' τῆ Μητρί Δια-
 λεχθῆναι πρὸς τὸ ἔς. Τῆς
 ὃ Ταχέως τῷ σώματι τῆ
 Παιδὸς προθείσης, ἐκεί-
 νῳ τὸ ἔς, τοῖς ὀδύσι δα-
 κῶν, ἀφείλετο. Τῆς ὃ Μη-
 τρὸς, καὶ τῶν ἄλλων κατη-
 γορεύωντων, ὡς ἔ μόνον κέ-
 κλοφεν, ἀλλ' ἠδὴ καὶ εἰς
 τὴν Μητέρα ἠσέβηκεν,
 ἐκείνῳ εἶπεν. Αὐτὴ γὰρ
 μοι τῆ ἀπωλείας γέγονεν
 αἴτιον. Εἰ γὰρ, ὅτε τὴν
 δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέ-
 πληξέ μοι, ἔκ ἂν μέχει
 τέτων χωρήσας, νῦν ἠγό-
 μιλω ὅτι τῆ θάνατον.

rem Matri narrare sibi
 (ut liceret.) Quæ quum
 illico ori filii se admo-
 visset, ille aurem, denti-
 bus comprehensam,
 morfu abstulit. Matre
 autem, aliisque eum ac-
 cusantibus, quod non so-
 lum furatus, sed & in
 Matrem impius esset; il-
 le. Hæc enim mihi ca-
 lamitatis, inquit, fuit
 causa. Si enim, quum
 furatus librum essem, me
 corripuisset, non huc us-
 que processissem, nec
 ducerer ad mortem.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τῆ μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζο-
 μῶν ὅτι μείζον αὐξάνει
 τὰ κακά.

Fabula significat, eo-
 rum, qui non in princi-
 pio puniuntur, in majus
 augeri mala.

λή. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΤΡΑΓΟΣ.

FABULA XXXVIII.
Vulpes & Hircus.

Αλώπηξ καὶ Τράγος
διψῶντες, εἰς φρέαρ
κατέβησαν. Μετὰ δὲ τῷ
πιεῖν, τὸ Τράγος σκεπτο-
μήντε πλὴν ἀνοδόν, ἡ Αλώ-
πηξ ἔφη. Θάρσθι, χησι-
μόν τι καὶ εἰς πλὴν ἀμ-
φοτέρων σωτηρίαν ἐπινε-
νόηκα. Εἰ γὰρ ὄρθιθι στα-
θεῖς, τὰς ἐμπροσθίας τῶν
ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερεί-
σεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως
εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλινεῖς,
ἀναδραμεῖα δὲ τῶν σῶν

VULPES & HIRCUS
sitientes, in puteum
descenderunt. Postquam
autem bibissent, Hirco
indagante, quomodo
ascenderet, Vulpes,
Confide, inquit: utile
aliquid, ac in utriusque
salutem excogitavi. Si
enim erectus, pedibus-
que anterioribus parieti
innixus steteris; simili-
terque cornua in ante-
riorem partem inclina-

αὐτὴ νώτων ἔ κεράτων,
καὶ ἔξω τῆ φρέατος ἐκεί-
θεν πηδήσασα, καὶ σε κῆ-
τετο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν.
Τῆ ὃ Τράγος πρὸς τῆτο
ἑτοίμως ὑπερηγάμενος,
ἐκείνη τῆ φρέατος ἔτις
ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα πρὸς
τὸ σόμιον ἡδομένη. Ὁ ὃ
Τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο,
ὡς παραβαίνεσθαι τὰς σω-
θήκας. Ἡ δὲ, Ἀλλ' εἰ-
τολαύτας, εἶπε, φρένας
ἐκέκτητο, ὅπως ἐν τῷ
πώγωνι τρίχας, ἢ πρό-
τερον ἀν κατέβης πρὶν ἢ
πρὸ ἀνοδὸν σκέψασθαι.
quam de ascensu cogitasses.

veris; ipsa, ubi me ter-
go cornibusque tuis infi-
stens, expediero, extra-
que puteum exsiliero, &
te postea educam exin-
de Quod officium
quum prompte præsti-
tisset Hircus; ac illa sic
puteo exsiliisset, circum
os putei cum voluptate
exultabat. Accusabat
autem eam Hircus, quod
transgressa pactum esset.
Ad quod illa. Si tot, in-
quit, mentes, quot in
barba pilos possideres,
non ante descendisses,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτω καὶ τὸ φρόνιμον ἀνδρα
δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν
πραγμάτων σκέπτεσθαι, εἴθ
ἔτις αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Fabula significat, pru-
dentem virum oportere
prius fines considerare
rerum; atque ita aggredi
ipsas.

ΛΘ' ΑΝΘΡΩΠΟΣ.
καὶ ΚΥΩΝ.

FABULA XXXIX.
Homo & Canis.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ἤτοι-
μασε δεῖπνον ἐστία-
σων ἕνα τῶ φίλων ἀπὸ καὶ
οἰκείων. Ὁ δὲ Κύων αὐτὸν
ἄλλον Κυῶνα ἐκάλει, λέγων.
ὦ φίλε, δεῦρε, σὺ δεῖ-
πνήσον μοι. Ὁ δὲ προσελ-
θὼν, χαίρων ἵστατο, βλέ-
πων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν
ἐν τῇ καρδίᾳ. Βαβαί, πόση
μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπναιῶς
ἐφάνη; τραφήσμαι τε γὰρ,
καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥσ-
τε μὲ αὖτις μὴδα μὴ γε

HOMO quidam pa-
rabat cœnam, acce-
pturus amicum quen-
dam suum & familia-
rem. Cujus Canis alium
item invitabat Canem:
qui, O amice, inquebat,
veni, una mecum cœna.
Atque is ubi accessisset,
lætus, magnam illam
spectans cœnam, astabat
secumque, Papæ, quan-
tum mihi nunc, inque-
bat, gaudium evenit!
quip-

πεινάσαι. Ταῦτα καθ' ἑαυ-
 τὸν λέγοντι τὸ Κυνὸς, καὶ
 ἅμα σείοντι πλὴν κέρκον,
 ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον θάρ-
 ρῆντι, ὁ μάγειρος, ὡς
 εἶδε τῆτον ὡς κακεῖσε
 πλὴν κέρκον περιτρέφοντα,
 κατὰσχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ,
 ἔρριψε ὡς αἰχμήμα ἔξωθεν
 τῆ θυρίδος. ὁ ἰθακίων,
 ἀπὴν μεγάλας κρᾶζων.
 τῶν τις ἰθυίων, τῆ κατ'
 ὁδὸν αὐτῶ συναντώντων,
 ἐπηρώτα. Πῶς εἰδείπνησας,
 φίλτι; ὁ ἰθυίων πρὸς αὐτὸν
 ὑπολαβὼν ἔφη. Ἐκ τῆ πολ-
 λῆς πόσεως μεθύσεις
 ὑπὲρ κέρκον, εἶδὲ πλὴν ὁδὸν
 αὐτῶ, ὅθεν ἐξῆλθον,
 οἶδα.

am, unde egressus sum,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ
 δεῖ θάρρειν τοῖς ἐξ ἄλλο-
 τείων ὑποποιεῖν ἐπαγγελιο-
 μύθοις.

quippe qui nutriar, & ad
 satietatem cœnabo, ita
 ut nullo modo cras esu-
 riam. Hæc secum dum
 diceret Canis, simulque
 caudam moveret, ut qui
 jam amico fideret, cocus,
 ut videt ipsum hoc atque
 illuc caudam vibrantem,
 arreptum cruribus, sta-
 tim de fenestris dejecit.
 Qui quum decidisset,
 magno cum clamore ab-
 ibat. Cui quum Canis
 quidam in via occurris-
 set, quomodo cœnatus
 es, amice? inquit. Qui re-
 spondit. Multo potu su-
 pra satietatem inebria-
 tus, ne ipsam quidem vi-
 novi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non
 oportere confidere iis,
 qui ex alienis benefacere
 pollicentur.

μ΄.

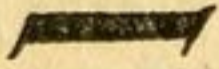

FABULA XL.

ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ.

Lignator & Mercurius.

καὶ ΕΡΜΗΣ.

rius.

 γλευόμενος τις
 ὡρᾷ τῷ ποτα-
 μῷ τὸ οἰκεῖον
 αὐτὸν ἔβαλε πέλε-
 κυν. Ἀμνηχανῶν τοίνυν
 ὡρᾷ πλὴν ὀχθίῳ καθίσας
 ὠδύρετο. Ἐρμῆς ὁ μαθὼν
 πλὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτεῖρας
 τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς
 τὸν ποταμὸν, χρυσὴν ἀνή-

LIGNATOR qui-
 dam apud fluvium
 suam amisit secu-
 rim, Inops igitur confi-
 lii, juxta ripam sedebat,
 ac plorabat. Mercurius
 autem, intellectâ causâ,
 ac miseratus hominem,
 urinatus in fluvium, au-
 ream sustulit securim;

&

νεγκε πέλεκυ, καὶ, εἰ
 ἔτός ὄσιν, ὃν ἀπώλεσεν,
 ἦρετο. Τῷ δὲ μὴ τῶτον εἶ-
 φαμένε, αὐθις καταβάς
 ἀργυρὴν ἀνεκόμισε. Τῷ ὃ
 μηδὲ τῶτον εἶ) τὸν οἰκεῖον
 εἰπόντες, ἐκ τρίτης κα-
 τὰς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον
 ἀνήνεγκε. Τῷ δὲ τῶτον
 ἀληθῶς εἶ) τὸν ἀπολωλό-
 ται φαμίε, Ἐρμῆς ἀποδε-
 ξάμενος αὐτὴ πλὴν δι-
 καιοσύνη, πάντας αὐτῷ
 ἐδώρησατο. Οἱ ὃ πρῶτον γε-
 νόμενος, πάντα τοῖς ἐταί-
 ροις τὰ συμβάντα διεξελή-
 λυθεν. Ὡς εἰς ἡς τὰ ἴα
 δὲ πρῶτα εἰσαγαγεῖν ἐβλεύσατο
 καὶ πρῶτα τὸν ποταμὸν ἐλ-
 θὼν, καὶ πλὴν οἰκείαν
 ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεί-
 εις τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκά-
 θετο. Ἐπιφανείς ἐν ὃ Ἐρ-
 μῆς κἀκείνω, καὶ πλὴν αἰ-
 τίαν μαθὼν τῷ θρῆνῆ, κα-
 τὰς ὁμοίως χρυσὴν ἀξί-
 νην ἐξέλεγε, καὶ ἦρετο,
 εἰ ταύτην ἀπέβηλε. Τῷ
 δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ Ἀλη-

& An hæc esset quam
 perdiderat, rogavit. Illo
 negante, iterum urina-
 tus, argenteam sustulit.
 Illo neque hanc esse
 suam dicente, tertio uri-
 natus, illam ipsam (quam
 perdiderat) sustulit. Qui
 quum vere hanc esse,
 quæ esset perdita, dixis-
 set; probatâ æquitate
 ejus, Mercurius omnes
 ei donavit. Qui simul ac
 ad socios venisset, quæ-
 cunque evenissent, expo-
 suit. Quorum unus ea-
 dem facere decrevit: qui
 ad fluvium se contulit,
 suamque consultò secu-
 rim in profluentem de-
 misit; ploravitque eo-
 dem modo, ac sedit. Ap-
 paruit igitur Mercurius
 & illi: causâque ob quam
 ploraret intellectâ, uri-
 natus similiter; auream
 extulit securim; atque
 utrum hanc amisisset, ro-
 gavit. Qui quum vehe-

Θῶς ἢ δ' ἔστι, φήσαντες,
μισήσας ὁ θεὸς τὴν Τσαύ-
πλῶ ἀναίδειαν. ἔ μόνον
ἐκείνῳ κατέχευε, ἀλλ' ἔδ' ἔ
πλῶ οἰκείαν ἀπέδωκεν.

menter gavisus, eam
ipsam esse diceret; tan-
tam averfatus impuden-
tiam Deus, non modo il-
lam servavit, sed ne pro-
priam quidem reddidit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον
συναίρεται, τόσον τοῖς
ἀδικοῖς ἐναντιᾶται.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quan-
tum justis auxiliatur,
tantum injustis adversari
Deum.

L E C T O R I.

UT utrâque eloquentia juven-
tus juxta, & quam commo-
dissime, exerceatur, curæ iis
vel inprimis esse oportet, quibus ea
est commissa. Socratis exemplo. Qui,
ut in Phædone extat, ne sine exercitio
poëtices vitâ excederet à Deo moni-
tus; & monenti paruit, & cum Fa-
bularum contexere non didicisset, ex
Æsopo eas mutuavit. Ad quod exerci-
tium ut Avienus præeat, fabellas, quas
(ut erat seculum) non infeliciter in-
terdum expressit, superioribus adjeci-
mus. Ut juvenis, postquam prima
dulcis & in affectatâ sapientiæ ac Lin-
guæ Græcæ tirocinia, Æsopo debere
didicit, Carminis scribendi argumen-
tum ex eodem petat; ex Avieno, sed
cum cautione, modum.

T H E O D O S I O.

DUBITANTI mihi, Theodose optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam mandavimus, Fabularum textus occurrit, quod in his urbanè concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poemate loqueretur? quum in utroque literarum genere & Atticos Gracà eruditione superes, & Latinitate Romanos? Hujus ergo materiae ducem nobis Æsopum noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verùm has pro exemplo fabulas & Socrates divinis operibus indidit, & poemati suo Flaccus optavit, quod in se sub jocosum communium specie vitæ argumenta contineant, quæ Gracis jambis Babrias repetens in duo volumina coarctavit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit. De his ergo ad quadraginta & duas in unum redactas fabulas edidi, quas rudi Latinitate compositas elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudinem leves, totumque vivendi ordinem cautus agnoscas. Loqui vero arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia ridere fecimus, ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animi sententia proferratur.

ÆSOPI FABULÆ XLII.

A B

A V I E N O

Elego carmine conscriptæ,

RUSTICA & LUPUS. I

Rustica ploranti Parvo juraverat olim,
 Ni taceat, rabido quod foret esca lupo.
 Credulus hanc vocem Lupus audit, &
 manet ipsas

Pervigil ante fores, irrita vota gerens.

Nam lassata Puer nimix dat membra quieti:

Spem quoque raptori sustulit inde fames.

Hunc ubi sylvarum repetentem lustra suarum

Jejunum conjux sensit adesse lupa:

Cur, inquit, nullam defers de more rapinam,

Languida consumptis sed trahis ora genis?

Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna

Vix miserum vacua delituisse fuga.

Nam quæ præda, rogo, quæ spes contingere posset

Jurgia nutricis cum mihi verba darent?

Hæc tibi dicta putet, seque hac sciat arte notari,

Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

AQUILA & TESTUDO. 2

Pennatis avibus quondam testudo locuta est,

Si quis eam volucrem constituisset humi.

E 3

Proa

Protinus è rubris conchas proferret arenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret;
 Indignans sibimet, tardo quod sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretque die.

Ast ubi promissis aquilam fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dum quærit sydera pennis,
 Occidit infelix alitis ungue fero. (ris.

Tum quoque sublimis quum jam moreretur in au-
 Ingemuit votis hæc licuisse suis.

Nam dedit exosæ posthæc documenta quietis,
 Non sine supremo magna labore peti.

Si quicumque nova sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora petit.

C A N C R I.

3

Curva retrocedens quum fert vestigia cancer,
 hispida saxosis terga relisit aquis.

Hunc genitrix facili dum vult procedere gressu,
 Talibus alloquiis præmonuisse, ferunt:

Ne tibi transverso placeant hæc devia, Nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.

Sed nisu contenta ferens vestigia recto
 Innocuos pronò tramite siste gradus.

Cui natus, Faciam, si mi præcesseris, inquit,
 Rectaque monstrantem certior ipse sequar.

Nam stultum nimis est, cum tu pravissima tentes,
 Alterius censor ut vitiosa notes.

B O R E A S & S O L.

4

Immittis Boreas, placidusque ad sydera Phœbus,
 Jurgia cum magno conseruere Jove;
 Quis prior inceptum peragat (mediumq; per orbem
 Carpebat solitum forte viator iter :)
 Convenit hanc potius liti præfigere causam ,
 Pallia nudato decutienda viro.
 Protinus impulsus ventis circumtonat æther ,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.
 Ille magis duplicem lateri circumdat amictum ,
 Turbida summotis quo trahit aura finus.
 Sed tenues radios paulatim increfcere Phœbus
 Jufferat, ut nimio surgeret igne jubar ,
 Donec lassâ volens requiescere membra viator,
 Seposita fessus veste sederet humi.
 Tunc victor docuit præsentia numina Titan ,
 Nullum præmissis vincere posse minis.

R U S T I C U S & A S I N U S.

5

Metiri se quemque decet, propriisque juvari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi,
 Ne detracta gravem faciens miracula risum ;
 Cœperit in solis quum remanere malis.
 Exuvias asinus defuncti forte leonis
 Repperit, & spoliis induit ora novis.
 Aptavitque suis incongrua tegmina membris :
 Et miserum tanto pressit honore caput.
 Ast ubi terribilis animo circumstetit horror .

Pigraque præsumptus venit in ossa vigor:
 Mitibus ille feris communia pabula calcans
 Turbabat pavidas per sua rura boves.
 Rusticus hunc magna postquam deprendit ab aure
 Correptum vinclis verberibusque domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallas:
 At mihi qui quondam, semper Asellus eris.

R A N A & V U L P E S. 6

Edita gurgitibus olimque immerſa profundo,
 Et luteis tantum ſemper amica vadis,
 Ad ſuperos colles herboſaque prata recurrens,
 Mulcebat miſeras turgida Rana feras.
 Callida ceu poſſet gravibus ſuccurrere morbis,
 Et vitam ingenio continuare ſuo,
 Nec ſe Pæonio jaçtat cenſura magiſtro,
 Quamvis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc Vulpes, pecudum ridens aſtuta quietem,
 Verborum vacuam prodidit eſſe fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina membriſ,
 Pallida cæruleus cui notat ora color.

C A N I S. 7

Forte canis quondam nullis latratibus horrens,
 Nec patulis primum riçtibus ora trahens;
 Mollia ſed pavidæ ſummittens verbera caudæ,
 Concitus audaci vulnere dente dabat.

Hunc

Hunc dominus, ne quem probitas simulata lateret
 Jufferat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cavenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ovan;
 Tunc insultantem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
 Munera pro meritis si cupis ista dari.
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitiaæ testem sed geris inde sonum.

C A M E L U S.

8

Contentum propriis sapientem vivere rebus,
 Nec cupere alterius fabula nostra monet:
 Indignata cito ne stet fortuna recurso,
 Atque eadem minuat quâ dedit ante rotâ.
 Corporis immensi fertur pecus isse per auras,
 Et magnum precibus sollicitasse Jovem:
 Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
 Insignes geminis cornibus ire boves,
 Et solum nulla munitum parte camelum,
 Objectum cunctis expositumque feris.
 Jupiter arridens, postquam sperata negavit,
 Insuper & magnæ sustulit auris onus.
 Vive minor merito, cui fors non sufficit, inquit,
 Et tua perpetuum, livide, damna geme.

V I A T O R E S.

9.

Montibus ignotus curvisque in vallibus arctum
Cum socio quidam suscipiebat iter.

Securi, ut quodcunque malum fortuna tulisset
Robore collato posset uterque pati.

Dumque per inceptum vario sermone feruntur,
In medium præceps convenit ursa viam.

Horum alter facili comprehendens robora cursu,
In viridi trepidum fronde pependit onus:

Ille trahens nullo jacuit vestigia gressu,
Exanimem fingens, corpore lapsus humi.

Continuo prædam cupiens fera sæva cucurrit,
Et miserum curvis unguibus ante levat.

Verum ubi concreto riguerunt membra timore,
(Nam solitus mentis liquerat ossa calor)

Plane olidum credens, quamvis jejuna, cadaver,
Delerit, & lustris conditur ursa suis.

Sed quum securi paulatim in verba redissent,
Liberior justo, qui fuit ante fugax:

Dic sodes quidnam trepido tibi retulit ursa:
Nam secreta diu multaque verba dedit.

Magna quidem monuit, tamen hæc quoque maxima
Quæ mihero semper sunt facienda mihi: (jussit,

Ne facile alterius repetat consortia, dixit.
Rursus ab insana ne capiare fera.

E Q U E S.

10

Calvus eques capitis solitus religare capillos,
Atque alias nudo vertice ferre comas,

Ad

Ad campum nitidis venit conspectus in armis,
 Et facilem frenis flectere cœpit equum.
 Hujus ab adverso boreæ spiramina perflant
 Ridiculum populo conspiciente caput:
 Nam mox dejecto nituit frons nuda galero,
 Discolor apposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit admota calliditate jocum:
 Quid mirum referens positos fugisse capillos,
 Quem prius æquævæ deseruere comæ?

O L L Æ.

II

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Insanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diversa duas ars & natura creavit,
 Ære prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido concordia motus,
 Incertumque vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Jurabat solitam longius ire viam.
 Ille timens ne quid levibus graviora nocerent,
 Et quia nulla brevi est cum meliore fides,
 Quamvis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me sive tibi, seu te mihi conferat unda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R U S T I C U S.

12

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiluisse videt.

Mox

Mox indigna animo properante reliquit aratra,
Semina compellens ad meliora boves.

Continuo suplex Telluris construit aras,
Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.

Hunc Fortuna novis gaudentem provida rebus
Admonet, immunem se quoque thure dolens :

Nunc inventa meis non prodis munera templis,
Atque alios mavis participare Deos.

Sed quum subrepto fueris tristissimus auro,
Me primam lachrymis sollicitabis inops.

T A U R U S & H I R C U S.

13

Immensum Taurus fugeret quum forte Leonem,
Tutaque desertis quæreret antra viis,

Speluncam reperit, quam tunc hirsutus habebat,
Ciniphii Ductor qui gregis esse solet.

Post ubi summissâ meditantem irrumpere fronte
Obvius obliquo terruit ore Caper;

Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus,
(Nam timor expulsus jurgia ferre vetat)

Non te demissis setosum, putide, barbibus,
Illum qui superest consequiturque tremor.

Nam si discedat, nosces, stultissime, quantum
Discrepet à Tauri viribus Hircus olens.

S I M I A.

14

Jupiter in toto quondam quæfiverat orbe,
Munera natorum qui meliora daret.

Certatim ad regem currit genus omne ferarum,
Permixtumque homini cogitur ire pecus.

Sed

Sed nec squamigeri desunt ad jurgia pisces,
 Et quidquid volucrum purior aura vehit.
 Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
 Judicio tanti discutienda Dei. (tum,
 Tunc brevis informem traheret quum Simiana.
 Ipsum etiam in risum compulit illa Jovem.
 Hanc tamen ante alias rumpit turpissima vocem,
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit:
 Jupiter hoc norit, maneat victoria si quem,
 Judicio superest omnibus iste meo.

G R U S & P A V O.

15

Threticiam volucrem fertur Junonius Ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namque inter varias fuerat discordia formas,
 Magnaque de facili jurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra decore,
 Cæruleam facerent livida terga Gruem.
 Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
 Sparserat arcanum rursus in astra jubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus usâ fuit:
 Quamvis innumerus plumas variaverit ordo,
 Mersus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformi sublimis in aëra penna.
 Proxima sideribus numinibusque feror.

QUERCUS & CALAMI.

16

Montibus è summis radicitus eruta quercus
 Decidit infani turbine victa noti.
 Quam tumidis subter decurrens alveus undis
 Suscipit, & fluvio præcipitante rapit.
 Verùm ubi diversis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande refedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quod stet arundo vadis.
 Se quoque tum vasto necdum consistere trunco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blando respondens canna susurro,
 Seque magis tutam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, sævasque procellas
 Despicias. & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgentes paulatim demoror austros,
 Et quamvis levibus provida cedo notis.
 In tua præruptis offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent, magnis obsistere frustra,
 Paulatimque truces exsuperare minas.

VENATOR & TIGRIS.

17

Venator jaculis haud irrita vulnera torquens
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tum pavidis audax cupiens succurrere Tigris
 Verbere commotas jussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto
 Nunc tibi qualis eram, nuncius iste refert.

Et

Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret quum faucia telum,
 A trepida fertur Vulpe retenta diu.
 Dum quisnam ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut ubinam jaculum delituisset agens?
 Illa gemens, fractoque loqui vix murmure cœpit,
 (Nam solitas voces ira dolorque rapit:)
 Nulla quidem medio convenit in aggere forma.
 Quæque oculis obsit non repetenda meis;
 Sed cruor & validis in nos directâ lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

A R M E N T A & L E O.

18

Quattuor immensis quondam per prata juven-
 Fertur amicitiaë tanta fuisse fides, (cis
 Ut simul emissos nullus divelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoque collatis inter se cornibus, ingens
 Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.
 Dum metus oblatam prohibet tentare rapinam,
 Et conjuratos horret adire boves.
 Sed quamvis audax factisque immanior esset,
 Taurorum solus viribus impar erat.
 Protinus adgreditur pravis insistere verbis
 Collisum cupiens dissociare pecus.
 Et postquam dictis animos disjuxit acerbis,
 Invasit miserum diripuitque gregem.
 Tum quidam ex illis, vitam servare quietam

Qui

Qui cupiet, nostrâ discere morte potest.
 Neve cito admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

DUMUS & ABIES. 19

Horrentes Dumos Abies pulcherrima risit,
 Quum facerent formæ jurgia magna suæ.
 Indignum referens cunctis certamen haberi,
 Quod meritis nullus se sociaret honor.
 Nam mihi deductum surgens in nubila corpus,
 Vorticis erectas tollit in astra comas.
 Puppibus & patulis media cum sede locantur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dant spineta figuram
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidem bona sola fateris,
 Et nostris fruere imperiosa malis.
 Sed quum pulera minax succidit membra securis,
 Quam velles spinas tunc habuisse meas.

PISCATOR & PISCIS. 20

Piscator solitus prædam suspendere seta,
 Exigui Piscis vile trahebat onus.
 Sed postquam superas captum perduxit ad auræ,
 Atque avido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex, lacrymis affatur obortis:
 Nam quanta ex nostro corpore damna feres?
Nunc me saxosis genitrix fœcunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere jussit aquis.

Tolle

Tolle minas, tenerumque tuis sine crescere mensis
 Hæc tibi me rursus littoris unda dabit :
 Protinus immensi depastus cœrula ponti
 Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referens absolvere pisces ;
 Difficiles queritur casibus esse vices.
 Nam miserum est, inquit, præsentem amittere
 Stultius & rursus vota futura sequi. (prædam.

R U S T I C U S & A V I S.

21

Parvula progeniem terræ mandaverat Ales,
 Quâ stabat viridi cespite flava seges:
 Rusticus hanc fragili cupiens decerpere culmo
 Vicinam supplex forte petebat opem.
 Sed vox implumes turbavit credula nidos,
 Suaferat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeans prohibet discedere mater:
 Nam quid ab externis proficietur? ait.
 Ille iterum caris operam mandavit amicis.
 At genitrix rursus tutior inde manet.
 Sed postquam curvas dominum comprehendere fal-
 Frugibus & totam sensit adesse manum; (ces,
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,
 Quum spem de propriis viribus ille petit.

I N V I D U S & C U P I D U S.

22

Jupiter ambiguas hominum perdiscere mentes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diversis poscebant numina votis:

F

Nam-

Namque alter cupidus; invidus alter erat.
 His sese medium Titan, scrutatus utrumque
 Obtulit, & precibus ut peteretur, ait,
 Præstandi facilis: nam quæ speraverit unus,
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa jecur nequeat fatiare cupido,
 Distulit admotas in nova damna preces,
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Seque ratus solum munera ferre duo.
 Ille ubi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprii corporis optat, ovans.
 Nam petit, extinctus ut lumine degeret uno,
 Alter ut hoc duplicans vivat utroque carens.
 Tunc fortem sapiens humanam risit Apollo,
 Invidiæque malum rettulit ipse Jovi:
 Quæ dum proventis aliorum gaudet iniquis,
 Lætior infœlix, sed sua damna, cupit.

S T A T U A R I U S.

23

Venditor insignem referens de marmore Bac-
 Expositum pretio fecerat esse Deum. (chum,
 Nobilis hunc quidam funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat:
 Alter adoratis ut ferret numina templis,
 Redderet & iâcro debita vota loco;
 Nunc, ait, ambiguum, facies de mercibus omen,
 Quum spes in pretium munera dispar agit:
 Et me defunctis seu malis tradere divis,
 Sive decus busti, seu velis esse deum.

Sub.

Subdita namque tibi est magni reverentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Convenit hoc illis, quibus est permessa potestas:
 An prodesse aliis vel nocuisse velint.

V E N A T O R & L E O.

24

Certamen longâ protractum lite gerebant
 Venator quondam, nobilis atque Leo.
 Hi quum perpetuum cuperent injurgia finem,
 Edita continuo forte sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet affirmans picturâ teste superbum
 Se fieri: extinctam nam docet esse feram.
 Ille graves oculos ad inania signa retorquens,
 Infremit, & rabido pectore verba dedit;
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra novum caperet solertia sensum,
 Scalperet ut docili pollice saxa Leo:
 Tunc hominem aspiceres oppressum murmure
 Conderet ut rabidis ultima fata genis. (magno.

P U E R & F U R.

25

Flens Puer extremam putei confedit ad undam,
 Vana supervacuis rictibus ora trahens.
 Callidus hunc lachrymis postquam Fur vidit obor-
 Quænam trinititiæ sit modo causa, rogat. (tis,
 Illa sibi abrupti fingens discrimina funis,

Atque auri queritur defiliisse cadum,
 Nec mora: sollicitam traxit manus improba ve-
 Exutus putei protinus ima petit. (Item.
 Parvulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amiffa velle, resedit humi:
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos:
 Perdita, quisquis erit, posthac sibi pallia cernat,
 Qui putat in liquidis quod natet urna vadis.

CAPELLA & LEO.

26

Viderat excelsa pascentem rupe Capellam,
 Cominus esuriens quum Leo ferret iter:
 Et prior, Heus, inquit, præruptis ardua faxis
 Linque, nec hirsutis pascua quære jugis,
 Sed cytisi croceum per prata virentia florem,
 Et glaucas salices, & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis fallere velle dolis.
 Vera licet moneas, & magna pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quamvis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hanc talis conciliator habet.

CORNIX & URNA.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat Urnam,
 Quæ minimam fundo continuisset aquam.

Hanc

Hanc enīsa diu planis effundere campis,
 Scilicet ut nimiam pelleret inde sitim.
 Postquam nulla viam virtus dedit, admovet omnes
 Indignata novâ calliditate dolos.
 Nam brevis immerfis accrescens sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit unda viam.
 Viribus hæc docuit quam sit prudentia major,
 Quæ cœptum Volucris explicuisset opus.

R U S T I C U S & T A U R U S.

28

Vincla recusanti, dedignantique juvenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliquâ succidens cornua falce,
 Credidit insanum detumuisse pecus.
 Cautus & immenso cervicem innectit aratro:
 Namque erat hic cornu promptior atque pede,
 Scilicet ut longus prohiberet verbera temo,
 Neve ictus faciles unguia sæva daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacuâ calce fatigat humum;
 Continuò everfam pedibus dispergit arenam,
 Quam ferus in domini membra sequentis agat.
 Tum sic informi squallentes pulvere crines
 Discutiens, fesso pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Qui fieri posset cum ratione nocens.

SATYRUS & VIATOR. 29

Horrida congestis quum staret bruma pruinis,
 Cunctaque durato stringeret arva gelu,
 Hæsit in adverſa nimborum mole viator:

Perdita nam prohibet femita ferre gradum.
 Hunc nemorum custos fertur miſeratus in antro
 Exceptum Satyrus continuiſſe ſuo.

Quem ſimul aſpiciens ruris miratur alumnus,
 Vimque homini tantam protinus eſſe pavet.
 Nam gelidos artus vitæ ut revocaret in ulum,
 Afflataſ calido ſolverat ore manus.

Sed quum depulſo cœpiſſet frigore lætus
 Hoſpitis eximiâ ſedulitate frui:

(Namque illi agreſtem cupiens oſtendere vitam,
 Silvarum referens optima quæque dabat:)

Obtulit & calido plenum cratera lyæo,
 Laxet ut infuſus frigida membra tepor.

Ille ubi ferventem labris contingere teſtam
 Horruit, algenti ſufflat ab ore gelu,

Obſtupuit duplici monſtro perterrituſ hoſpes,
 Et pulſum ſylvis longius ire jubet.

Nolo, ait, ut noſtris unquam ſucceſſerit antris,
 Tam diverſa duo qui ſimul ore ferat.

VILLICUS & DOMINUS. 30

Vaſtantem ſegetes & pinguia culta ruentem
 Liquerat abſciſſâ ruſticuſ aure ſuem:

Ut memor accepti referens monumenta doloriſ
 Ulteriuſ teneriſ parceret illa ſatiſ.

Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdedit indulgentiæ perfidus auris onus.
 Nec mora, prædictæ segeti caput intulit horrens,
 Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tunc Domini captum mensis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed quum consumpti Dominus cor quæreret apri,
 Impatiens fertur quod rapuisse coquus;
 Rusticus hoc justam verbo compescuit iram,
 Affirmans stultum non habuisse suam.
 Nam cur membrorum demens in damna ruisset,
 Atque uno toties posset ab hoste capi?
 Hæc illos præcepta monent, qui sæpius ausi,
 Nunquam peccatis abstinere manus.

M u s & B o s.

31

Ingentem fertur Mus quondam parvus oberrans
 Ausus ab exiguo lædere dente Bovem.
 Verum ubi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vasta torvum cervice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit, esse videt.
 Tunc indignantem justo sermone fatigans
 Distulit hostiles calliditate minas:
 Non quia magna tibi tribuerunt membra parentes
 Viribus effectum constituere tuis.
 Disce tamen, brevibus quæ sit fiducia monstris,
 Et faciat quidquid parvula turba cupit.

RUSTICUS & HERCULES.

32

Hærentem luteo sub gurgite Rusticus axem
 Liquerat annexas ad juga curva boves.
 Frustrà dispositis confidens numina votis
 Ferre suis rebus, quum resideret, opem.
 Cui Rector summis Tyrinthius infit ab astris,
 (Nam vocat hunc supplex in sua vota Deum)
 Surge laborantes stimulis agitare juvencos,
 Et manibus pigras disce juvare rotas.
 Tunc quoque congressum majoraque viribus au-
 Fas superos animis conciliare tuis. (sum
 Disce tamen pigris non flecti numina votis,
 Præsentisque adhibe cum facis ipse Deos.

A N S E R.

33

Anser erat cuidam pretioso germine foetus,
 Ovaque qui nidis aurea sæpe daret.
 Fixerat hanc Volucris legem natura superbæ,
 Ne liceat pariter munera ferre duo.
 Sed dominus cupidum sperans vanescere votum,
 Non tulit exofas in sua lucra moras:
 Grande ratus pretium volucris de morte referre,
 Quæ tam continuo munere dives erat.
 Postquam nuda minax egit per viscera ferrum,
 Et vacuum solitis foetibus esse videt;
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis:
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cuncta Deos uno malè tempore poscunt,
 Juitius his etiam vota diurna negant.

FOR-

FORMICA & CICADA.

34

Quisquis torpentem passus transire juventam,
 Nec timuit vitæ providus ante mala,
 Confectus senio cum jam gravis opprimit ætas,
 Quam frustra alterius sæpe rogavit opem!
 Æstate in media duros Formica labores
 Suscipit, & brevibus condidit ante cavis.
 Verùm ubi candentes concepit terra pruinas,
 Arvaque sub rigido diriguère gelu,
 Pigra nimis tantos non æquans corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hanc precibus supplex alimenta rogabat,
 Quæ quondam querulo ruperat arva sono,
 Se quoque maturas quum tunderet area messes,
 Cantibus æstivos explicuisse dies.
 Parvula tunc ridens sic est affata Cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mi quoniam summo vita omnis parta labore est,
 Frigoribus mediis otia longa traho:
 At tibi saltandi nunc ultima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA & NATI.

35

Fama est quod geminum producens Simia Na-
 Dividit in varias pignora bina vices. (tum
 Namque unum caro genitrix educit amore,
 Alteriusque odiis exsaturata tumet.
 Ac matrem ut cœpit gravior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.

Nam carum manibus vel pectore gestat amico ;
Contemptum dorso suscipiente levat.

Sed cum lassatis nequirit consistere plantis,
Oppositum & fugiens sponte remisit onus :

Innectens alter materno brachia collo
Hæret, & invita cum genitrice fugit.

Mox quoque dilecti successit in oscula fratris,
Servatus vetulis gloria solus avis.

Sic multos neglecta juvant : atque ordine verso
Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITULUS & BOS.

36

Pulcher & intacta Vitulus cervice resultans
Scindentem assiduè vidit ut arva Bovem :

Non pudet heus, inquit, longævo vincula collo
Ferre, nec expositis otia nosse jugis :

Cum mihi subjectas pateat discursus in herbas,
Et nemorum liceat rursus opaca sequi ?

At Senior, nullam verbis compulsus in iram,
Vertebat solitam vomere fessus humum :

Donec deposito per prata liceret aratro
Molliter herbofo procubuisse toro.

Mox Vitulum sacris innexum conspicit aris,
Admotum & cultro cominus ire videt.

Hanc tibi tristis, ait, dedit indulgentia mortem,
Expertem nostri quæ facit esse jugi.

Proderit ergo graves quosvis sufferre labores,
Otia quàm primo mox peritura sequi.

Est hominum fors ista comes felicibus, ut sit
Mors cita, quum miseros vita diurna premat.

C A N I S & L E O.

37

Pinguior exhausto Canis occurrisse Leoni
 Fertur, & infertis verba dedisse jocis:
 Nonne vides duplici tendantur ut ilia tergo,
 Luxurietque totis nobile pectus? ait:
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Nec quod crassa nocet circundat guttura ferrum:
 Nec custoditâ fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribundus lustra pererras,
 Donec se sylvis obvia turba ferat.
 Perge igitur nostris tua subdere colla catenis,
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille gravem gemitum collectus in iram,
 Atque ferox animi nobile murmur agit:
 Vade, ait, & meritis nodum cervicibus infer,
 Compescantque tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamvis jejunus quælibet arva peto.
 Has illis epulas potius laudare memento,
 Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S.

Dulcibus in stagnis fluvio torrente coactus
 Æquoreas præceps Piscis adibat aquas.
 Illic squamigerum despectans improbus agmen.
 Eximium sese nobilitate refert.
 Non tulit expulsus patrio sub gurgite Piscis,
 Verbaque cum salibus liberiora dedit:

Vana

Vana laboratis aufer mendacia dictis;
 Quæque refutari te quoque teste queant.
 Nam quis erit potior, populo spectante probabo,
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tunc me nobilior magno mercabitur emptor,
 Te verò ære levi debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Voverat attritus quondam per prælia Miles
 Omnia suppositis ignibus arma dare:
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Intereà votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectens murmure culpam,
 Immeritum flammis, se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos,
 Viribus affirmes quæ tamen acta meis.
 Nam tantum votis & cantibus arma coëgi;
 Hæc quoque submisso testor & astra lono.
 Ille resistentem flammis crepitantibus addens,
 Nec te major, ait, pœna dolorque rapit:
 Nam licet ipse nihil posses tentare nec ausus,
 Sævior hoc, alios quod facis esse malos.

V U L P E S & P A R D U S.

40

Distinctus maculis & pulchro pectore Pardus,
 Inter consimiles ibat in arva feras.
 Sed quia nulla graves variarent terga leones,
 Pro-

Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cœtera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta novo Vulpes dum gaudet amictu
 Corripit, & vanas comprobat esse notas.
 Atque, ait, i pictæ nimium confide juventæ,
 Dum mihi consilium pulchrius esse vides.
 Miremurque magis, quos munera mentis adornant
 Quam qui corporeis enituere bonis.

IMBER & TESTA.

31

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernis se gravis Imber aquis:
 Quumque per effusas stagnaret turbine terras,
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile namque lutum tepidus prius instruit aër,
 Discat ut admoto rectius igne coqui.
 Tunc Nimbus fragilis perquirat nomina Testæ:
 Immemor illa, meis Amphora dicor, ait.
 Et me docta manus rapiente volumina gyro
 Molliter obliquum iussit habere latus.
 Hactenus hanc, inquit, liceat constare figuram,
 Nam te subjectam diluit Imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fatiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.
 Infelix, quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis Imbribus ista loqui.
 Hæc poterunt posthac miseros exempla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

A R G U M E N T U M

B A T R A C H O M Y O M A C H I Æ,

Olim à

D A N I E L E H E I N S I O.

C O N S C R I P T U M.

Argumentum operi est, proelium, à Ranarum Muriumque populò de summâ rei gestum. Quod ex levi ortum causâ ac initiò, ad summam claritatem postea pervenit. Est autem tale. Cum Psycharpax, Mus, illustri genere, Regis Troxartæ & Lichomylæ filius, hostis domestici, cujus plurima atque atrocissima in universam ejus familiam extabant facinora, unguibus elapsus, (Felem vocant) sitis, quam è fugâ contraxerat, sedandæ causâ, stagnum accessisset, in Physignathum Ranarum Regem, Poleò atque Hydromedusâ, aquæ Imperatoribus, progenitum, præter expectationem incidit. Apud quem cum multa de commoditate quam præberet sibi terra multa de cupediis cibisque, quos communes cum hominibus haberet, multa item de virtute suâ, neque pauciora de Ranarum egestate, quam in aquis tolerarent, supra quàm solitum magnanimis, commemoraret, pro se autem, ac felicitate

tate aquarum, brevitatem regiâ Physignathus non-nihil respondisset, (pro quo maximè id erat, quod ambiguâ vivendi forte natus, explorata de utroque elemento nosset) tandem verbis opus esse negat, cum facillime res expediri vel ab ipso posset. Stagnum omnibus patere. Eo se conferret, ac, si vir esset, quem nascendi suis locum ac conditionem Dii dedissent, coram exploraret. Tesseram, & hospitales Deos, & officia, non defutura. Ac ne imperitiam natandi aut insolita prætexeret, tergo suo se ac humeris committeret. Oneri libenter subiturum. Ita controversiam finiri posse. Legem accipit magnanimus Psycharpax. Quem, ut novitatis studio plerique ducimur, conspectus aquæ, ac initia, non parum oblectârunt. Cæterum, ut fere optimis successibus adversa ac dissimilis intervenit fortuna, Hydrus (id aquatici serpentis genus, certissima Ranarum pestis est) subito conspectus facile Physignatho persuasit, ut elapsus oneri de fuga cogitaret. Quæ res alteri haud commodè evênit. Qui natandi parum gnarus, diu cum fluctibus luctatus, ac oppressus tandem, luctu & calamitate domum ac familiam complevit. Accedebat, quod infelix naufragus, suorum oculis objectus, funeri ac debitis exequiis negatus, inter undas aliquamdiu volutatus est. Dolusne accesserit ad cladem ac fortunam, nondum, ut non raro graves controversiæ diu extrahuntur, à Grammaticis pronunciatum est.

Huc ut inclinemus, callidum Phylagnathi ingenium persuadet. Qui objecto in Senatu crimine, negare factum, aut obliquè in defunctum derivare culpam, quod insolita ac legibus naturæ vetita tentâisset; schemate in Republica recepto magis quam honesto usus. Ajunt enim, mortuum non respondere. Universi certè Mures ad se facinus spectare rati, bellum parant. Quod ne temerè ac immemores religionis suscepisse viderentur, Fecialis ad Ranarum Patres mittitur. Qui ferocius quam par acceptus, denùo ad suos redit. Et jam animis res gerebatur, apud quos consilia postrema sunt. Sic ad arma ventum. Ac jam pedes instrui utrimque, raro apud illos equite aut nullo. Ex vivendi credo ratione: quod in rimis illi, hæc in stagnis agant: ubi haud perinde eques explicari potest. Neque contemnenda, & pro viribus utrimque, arma. Acus atque junci hastæ vicem esse. Galeæ utrisque, nucum testæ, cochleæque. Ocreas fabarum cortices malvæque; loricas, feli, summo generi Murino hosti, pellis in certamine detracta, ac palustres betæ, præbuère. Ita acies disposita. Dii more Homérico de summâ rei agunt. Quibus visum, ne in partibus quis esset: tantum arbiter virtutis ac spectator quisque adesset. Timor incessisse credebatur: ne, ut in ferocibus utrimque populis, quemadmodum in bellô apud

Trojam gestô, Diomedes aliquis extaret. Ità acies committi. Ac, ne quid ad dignitatem utriusque Populi deesset, classicô præteritô à Jove cani: Culices, ex aëre delapsi, tubâ signum dare. Queis auspiciis committi ordines cœpêre. Virtutum singularia exempla, Troglodytes, Hypsiboas, Scutlæus, (qui Embasichytrum inter ollas liberaliter educum ante primam aciem transfixit) Artophagus, Limnocharis, aliique, exhibuêre. Hic quidem nemini secundus: qui molari Troglodyten (ne de veritate Historiæ ac fide dubium lectori hæreat) collisit. Inter primos Meridarpax, Mus illustris, rem gessit: tantis quidem animis ac Martio ardore, ut de interneccione Senatus Populi que Ranarum, cum everfione stagni, cogitaret. Ni misertus Reipublicæ gentisque antiquissimæ Deorum Pater, fulmine ac tonitru receptui repentè ceninisset. Quod consilium cum frustrà cecidisset, neque inhiberi generosus Meridarpax posset, cancri, sævum animal ac dirum, tergo Murium à Jove immissi. Qui, cum novô atque inusitatô belli facinore, caudas instantium pedesque parum comiter invaderent ac dissecarent, iis quoque fuga placuit. Ità maximô à Muribus successu decertatum, Donec ira Jovis ac nox intervenit: ut qui belli, idem & diei finis esset.

Atque hæc quidem Regibus Phisignatho & Troxarta gesta sunt. Quâ Olympiade Græcorum, quô Athenis Magistratu, quibus Romæ Regibus Consulibusve, ex Annalium memoriâ vix constat: sivè negligentia eorum, sive quod illustres nullæ in Ranarum Muriumque gente ad ætatem nostram epochæ reperiantur. Poëma ad Homerum qui referunt, magis animi judiciô quam oculis, vacillant. Præivit gravioribus Homeri operibus, in usum juventutis, quisquis auctor est; non ætate aut tempore, sed exercitio & argumento.

NOMINA RANARUM,

*Quarum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.*

- Β**ορβοροκοίτης, quod in cœno cubet.
Καλαμίνθι, ab herba calamintha.
Κραυβοφάγ, à brassicis, quas comedit.
Κραυγασίδης, à clamore.
Λιμνίσι, à palude.
Λιμνόχαις, quod palude gaudeat.
Πηλεὺς, à luto, in quo ranæ agunt.
Πηλείων, Pelei filius, qui à luto dictus.
Πηλοβάτης, quod in luto incedat.
Πηλέσι, eodem modo à luto.
Πολύφων, à multo, quem edit, clamore.
Πρασαῖ, à porro, in quo versatur.
Πρασοφάγ, quod porrum comedat.
Σευτλαῖ, à beta, in quâ versatur.
Υδροχαις, quod aquâ delectetur.
Υδρομέδεια, quod aquæ imperet.
Υψιβάς, ab alta voce, seu coaxatione.
Φυσίγναθ, à buccis, quas inflat.

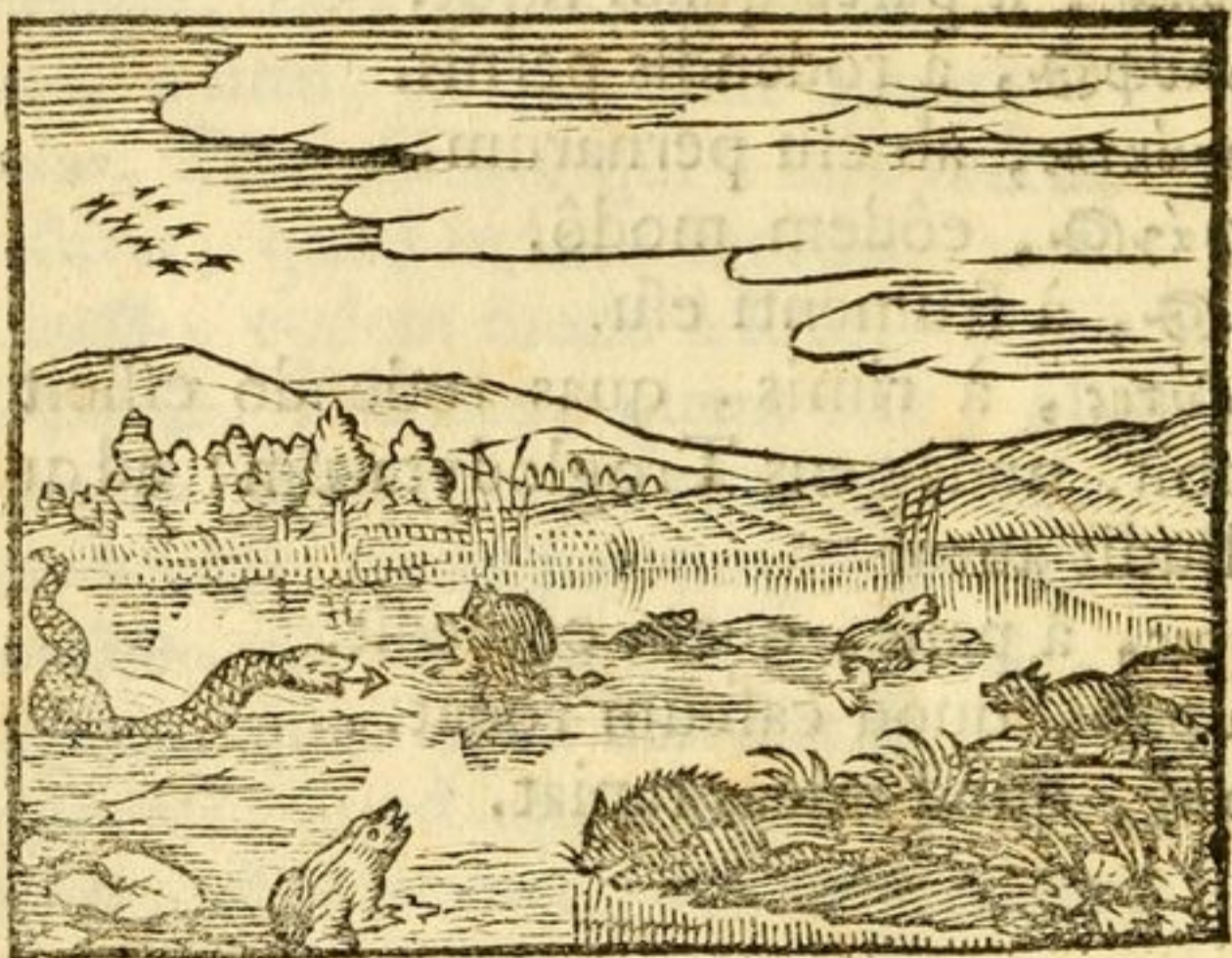
NOMINA MURIUM,

*Quorum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.*

- Α**ρτεπίβελθ, ab insidiis quas pani struit.
Αρθφαγ, quod panem comedat.
 Εμβασίχυτς, quod ollas intret ac penetret,
 Κνιασοδιώκτης, quod nidorem culinæ sectetur.
 Λειχίνωρ, à lambendo dictus.
 Μειδάρπαξ, à parte quam rapit.
 Πτερογλύφ, à rodendis pernis.
 Πτεροτρώνκτης, ab esu pernarum.
 Πτεροφάγ, eòdem modò.
 Σιθφαγ, à frumenti esu.
 Τρωγλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit &
 subit. unde gens Troglodytarum: ad quam
 alludit autor.
 Τρωξάρτης, à pane, quem comedit.
 Τυρογλύφ, quod caseum rodatur.
 Ψιχάρπαξ, quod micas rapiat.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α .

Αρχόμην, πρώτον, Μεσῶν χορὸν ἐξ Ἐλικῶν
 ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, εἴνεκ' αἰοιδῆς·
 ἦν νέον ἐν δέλτοισιν, ἐμοῖς ὄπι γένασι θῆκα,
 Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρη,
 Εὐχόμην μερόπεσιν ἐς ἕατα πᾶσι βαλέεσσι·
 Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀεισέζαντες ἔβησαν,
 Γηγημέων ἀνδρῶν μιμῆμνοι ἔργα γιγάντων,
 ὧς λόγῳ ἐν θνητοῖσιν ἔλω τοίλω δὲ ἔχεν ἀρχήν.

Μῦς ποτὲ διψαλέ, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
 Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γῆριον,
 ὕδατι τερπόμην μελισθεῖ ἢ ἡ κατεῖδε
 Λιμνόχαις πολύφημ, ἔπῳ δὲ ἐφθέγγετο τῶον·

H O M E R I

BATRACHOMYOMACHIA,

Seu Ranarum & Murium pugna.

Lncipiens, primum, Musarum coetum ex
Helicone

Ut in pectus meum veniant opto: car-
minis causa,

Quod nuper in libellis mea super genua posui.

Certamen ingens, tumultuosum opus Martis,

Optans hominibus in aures omnibus mittere:

Quomodo Mures Ranas egregiè pugnantes sunt
aggressi,

Terrigenùm virorum imitantes opera Gigan-
tum,

Ut sermo inter mortales erat. Tale autem habuit
principium.

Mus aliquando sitibundus, Felis periculum cum
evitâisset;

Non procul indè lacui mollem admovit bar-
bam,

Aquâ delectatus dulci, hunc autem vidit

Limnocharis celebris, verbumque locutus est
tale;

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡῶνα; τίς δέ σ' ἰ-
φύαξ;

Πάντα δ' ἀλήθευθον· μὴ ψευδόμυθόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίλω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλά καὶ ἑσθλά.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσιγόναθ, ὃς κτ' ἰμνίω
Τιμῶμαι, βατράχων ἠγέμευθ ἡμᾶτα πάντα.
Καί με πατήρ Πηλεύς ποτε γείναθ, ὕδρομεδέσση
Μιχθεῖς ἐν Φιλότῆϊ, παρ' ὄχθαις Ἡειδανοῖο.
Καί σε δ' ὄρω καλόν τε ἔ' ἀλκιμον, ἔξοχον ἄλλων,
Σκηπτιζέχον βασιλῆα, κτ' ἐν πολέμοισι μαχητῶν
Ἐμμευθ· ἀλλ' ἀγε θάσσον ἐλὼ γυεὺν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ψυχάρπαξ ἠμείβεθ, φώνησέν τε,
Τίπτε γῆθ τέμὸν ζητεῖς, φίλε, δῆλον ἅπασιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρανίοις πετελυοῖς;
Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι εἰμὶ ὃ κέρθ
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήθρθ· ἡ δὲ τυ μήτηρ,
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτεροτροπῆος βασιλῆθ.
Γείναθ δ' ἐν καλύβῃ με, ἔ' ἐξεθρέψαθ βρωτοῖς,
Σύκοις καὶ καρύοις, κτ' ἐδέσμασι παύδαποῖσι.
Πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τ' εἰς φύσιν ἐδὲν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γ' βίθ ἔσιν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἐμοῖγε
Ὅσα· παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθθ· ἐδέ με λή-
θθ.

Ἄρτθ τρισκοπάνισθ ἐπ' εὐκύκλιε κανέοιο,
οὐδὲ πλακῆς τενύπεπλθ ἔχων πολλῶν σιγαμῖδα,
οὐ τόμθ ἐκ πτέρνης, ἐχ ἡπάτα λευκοχίτωνα,
οὐδέ τυρὸς νεόπηκθ δάπν' γλυκεροῖο γάλακθ,

O hospes, quis es? unde venisti ad ripam hanc?
quis autem te genuit?

Omnia verè dic: ne mendacem te intellexero. (cam
Si enim te novero amicum dignum, domum te du-
Dona autem tibi dabo hospitalia multa & bona.
Sum autem ego Rex Phisignathus, qui per lacum
Color, Ranarum Imperator perpetuò.

Et me pater Peleus olim genuti, Hydromedusæ.
Junctus in amore, apud ripas Eridani. (præ aliis,
Et te quidem video pulchrumq; & fortem egregium
Sceptraferum Regem, & in bellis pugnacem
Esse. verum age, continuò tuum genus eloquere.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq;
Quidnam genus meum perquiris, ô amice, notum
omnibus

Hominibusque Diisque, & cœlestibus volatilibus?
Psicharpax quidem ego vocor: sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi: at mater
Lichomyle, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in tugurio me, eduxitque cibus (sua
Ficibus & nucibus, & cibus omnigenis. (vibus.)

Quomodò autem amicum facias me, naturâ planè
Tibi enim vita est in aquis: mihi verò, (dissimilem?
Quæcunque apud homines, comedere moris est;
neque me later

Panis ter pistus, in rotundo canistro,
Neque placenta longa, habens multam sisamida,
Non frustum ex pernâ, non jecora, albâ vesti in-
Neque caseus nuper pressus è suavi lacte; (duta:

Οὐ χερσὸν μελίτωμα, ἔχῃ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
 Οὐδ' ὄρα πρὸς θοίνῳ μερόπων τεύχεσι μάγειροι,
 Κοσμηῖντες χύτρας ἀρτύμασι πανδοπαῖσιν.

Οὐδέ ποτ' ἐν πολέμοιο κακῶ ἀπέφευγον αὐτῶ,
 Ἀλλ' εὐθύς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμί-
 χθῆν.

Οὐδέδ' ἄνθρωπον, καίπερ μέγα σῶμα φορέντα,
 Ἀλλ' ὅπῃ λέκτρον ἰὼν, ἀκροδακτύλιον κατα-
 δάκνω.

Καὶ πλῆρης λαβόμῳ, καὶ ἐπόνθη ἀνδρας ἴκανε,
 Νήδυμθη ἔδῃ ἀπέφευγῷ ὕπνθη, δάκνονθ' ἐμείθ.
 Ἀλλὰ δύω μάλ' ἀπάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Κίρκον καὶ γαλέῳ, οἱ μοι μέγα πένθη ἀγυ-
 σι,

Καὶ παγίδα σονόεσαν, ὅπῃ δολόεις πέλε πύτμηθ'.
 Πλείστον δὴ γαλέῳ περδείδια, ἥπις ἀεί-
 σῃ,

Ἡ καὶ τρωγλοδύοντα καὶ τρώγλῳ ἐρεῖνη.

Οὐ τρώγῳ ραφάνας, ἐκράμβας, ἐκολοκυῶτας.

Οὐ τεύτλαις χλωροῖς ὀπιθόσκομαι, ἐδὲ σελίνοις,

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄσιν ἐδέσματ' ἔσθ' καὶ λίμνῳ

Πρὸς τὰδε μειθήσας φύσιγναθη ἀνλίον ἠύ-
 δα

Ξεῖνε, λίμῳ ἀυχεῖς ὅπῃ γασέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
 Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ὅπῃ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθ'.
 Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶ βατραχοῖσι Κρονί-
 ων,

Σκιετῆσαι καὶ γλῶ, καὶ ὑφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι

Εἶθ' ἐθέλεις καὶ τῶ δαήμῳσι, εὐχερῆς ὄσιν.

Non bonum dulciarium, quod & Divi desiderant;
 Neque quæcunque ad convivia hominum faciunt
 Ornantes ollas condimentis omnigenis. (coci,
 Neque unquam ex bello terribile effugi proelium,
 Sed statim ad pugnam me conferens, primis pugna-
 toribus me immiscui. (habentem;

Non timeo hominem, quamvis magnum corpus
 Sed ad lectum me conferens, summum digitum
 mordeo,

Et calcem arripio, nec dolor occupat virum,
 Suavis non aufugit somnus, mordente me.
 Sed duo sunt, quæ valdè timeo omnem per terram,
 Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum
 afferunt;

Et decipulam luctuosam, ubi dolosa est mors.
 Plurimum sanè felem præ cæteris timeo, si quæ
 maximè strenua.

Quæ & latebram subeuntem in latebra perquirat.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas
 Non betis viridibus pascor, neque apiis.
 Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu (versamini.)
 Ad hæc autem subridens Phisignatus contrà locu-
 tus est :

O Hospes, valde gloriaris de ventre. adfunt & no-
 Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu. (bis
 Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ranis Sa-
 turnius Jupiter,
 Saltare per terram, & sub aquis corpus operire.
 Si autem vis & hæc scire, ad manum est.

Ἄρω σ' ἐν νώτοισιν· κράτῃ δέ με, μή πόλ' ὀλῆαι,
Ὅπως γηθόσω· τ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.

Ὡς ἂρ' ἔφη, Ἐνώτ' ἐδίδ' οὐδ' ἔβαινε τάχιστα,
Χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο καί' αὐχέν·, ἀλμαλι κέφω.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας
ὄρμεις,

Νήξῃ τερπόμην· Φυσιγνάθου, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
Κύμασι πορφυρέοις ἐκλύζετο πολλά δακρύων
Ἀχρησον μετάνοιαν ἐμέμφετο ἴλλε δέ χαίτας,
Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κ' γαστέρ· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Πάλλετ' ἀηθεῖη, καὶ χθόνα βέλετ' ἐδέ-
σθαι

Δεῖνα δ' ἐπεσονάχιζε, φόβου κρούεντ' ἀνάγκη.
Οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, ἠύτε κώ-
πῶ

Σύρων εὐχόμενος τε θεοῖς ὅπῃ γαῖαν ἰκέσθαι,
Υὔδασι πορφυρέοις ἐκλύζετο· πολλά δ' ἐβόα,

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, λυτὸν σόματ' δ' ἀγόρευεν·
Οὐχ' ἔτ' ἐν νώτοισιν ἐβλάσασε φόρον ἔρωτ'·
Γαῦρ·, ὅτ' Εὐρώπην δὴ κύματ' ἦγ' ἐπὶ Κρή-
τῶν,

Ὡς ἐμ' ὅπῃ πλώεις ὀπινώτιον ἦγ' ἐς οἶκον.
Βάτραχ·, ὑψώεις ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Υὔδρ' δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄρα-
μα

Ἀμφοτέροις ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατ' εἶχε τρεσχιλον.
Τῆτον ἰδὼν κατέδ' οὐ φυσιγνάθου, ἔτι νοήσας

Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne fortè
Ut lætus in meam domum venias. (pereas,

Sic dixit, tergumque præbuit. ille autem ascen-
dit velociter,

Manus habens tenerum ad collum, saltu facili.
Et initio quidem gaudebat, cum intueretur vici-
nos portus,

Natatione gaudens Phisignathi. cum verò jam
Undis purpureis mergeretur, multùm lachrymans,
Inutilem pœnitentiam accusabat, evellebatq; comas.
Pedesque stringebat ad ventrem, intusque cor
Concutiebatur insolentiâ (rei,) terramque conaba-
tur intueri: (impulsu

Vehementerque ingemiscebat, ex timoris frigidi
(Ac) caudam quidem primò extendebat in aquis,
tanquam remum

Trahens: supplicansq; Diis in terram appellere (ut)
Aquis purpureis tingebatur: multùm autem cla-
mabat:

Talemque dixit sermonem, (&) ore pronuntiabat:
Non sic humeris portavit onus amoris

Taurus, quando Europam per undam vexit in
Cretam,

Ut me navigans humeris impositum duxit ad do-
Rana, elevans pallidum corpus in aqua. (mum

Hydrus autem ex improvise apparebat, horren-
dum spectaculum (lum.

Utrisque; qui erectum super aquam habebat col-
Hunc conspicatus, demersit se Phisignathus, non
cogitans. Qua-

Οἶον ἑταῖρον ἔμελλεν δ' ἀπολύμναι μὲν λίμνῳ
 Δὺ ᾗ βάθ' ἔστι λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρος μέλαι-
 ναν.

Κεῖν' ἔτι δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὑπὲρ εὐθύς ἐς
 ὕδωρ.

Χεῖρας δ' ἔσφιγγε, καὶ δ' ἀπολύμνησθε, κατέτριψε.
 Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 Δακτύλων ἀνέδυε· μόρον δ' ἐκ λυῖ ὑπα-
 λύξαι.

Δευόμναι δ' ἐ τρίχες πλεῖστον βάρος εἶλκον ἐπ'
 αὐτῷ.

Υἷδασι δ' ὀλύμνησθε, τοίους ἐφθέγγασθε μύ-
 θους.

Οὐ λήσεις γε θεός, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,

Ναυηγὸν ῥίψας δ' ἀπὸ σώματι, ὡς δ' ἀπὸ πέτρης.

Οὐκ ἂν με μὲν γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,

Παγκρατίω τε, πάλη τε, ἢ εἰς δρόμον· ἀλλὰ πλά-
 νήσας

Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας· ἔχθ' ἑὸς ἐκδικὸν ὄμμα·

Πυινὴ δ' αὖ τίσις μυῶν στρατῷ, εἴδ' ὑπαλύξεις.

Qualem socium perditurus erat in lacu:

Subiitque profunditatem lacus, vitavitque Par-
cam nigram.

Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in
aquam:

Manusque stringebat, moriensque stridebat,
Ac sæpe mergebatur in aquâ, sæpè autem rursus
Calcitrans egrediebatur: mortem autem non po-
terat evitare,

Madentes autem pili plurimum pondus trahebant
super ipso.

In aquis autem periens, tales locutus est ser-
mones:

Non latebis utique Deos, Physignathe, qui hæc
fecisti;

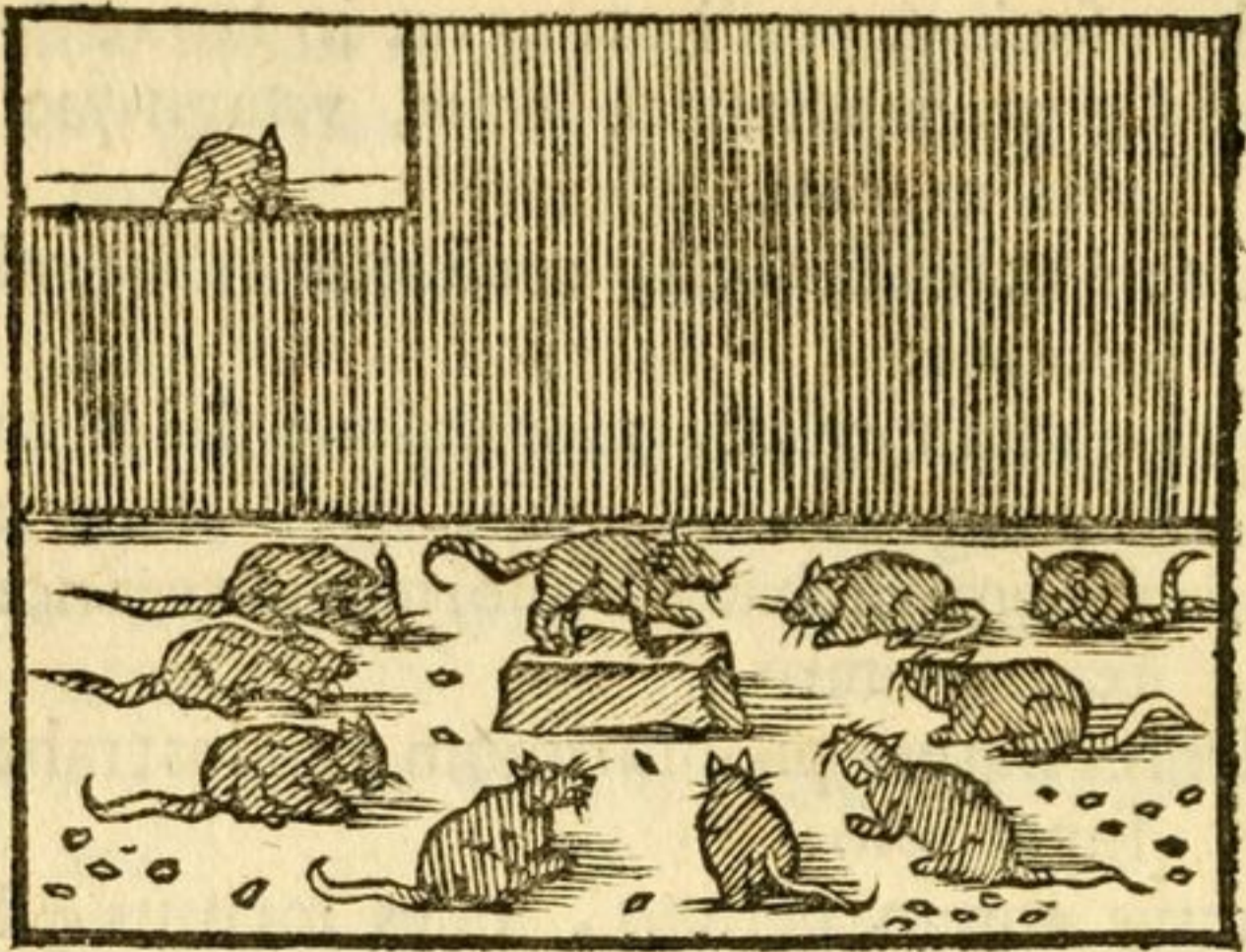
Naufragum qui jecisti à corpore, ut à petrâ.

Non certè me in terrâ præstantior fuisses, pes-
sime,

Pancratioque, luctaque, & ad cursum: sed deci-
piens

In aquam me projecisti. habet Deus ultorem
oculum

Pœnam vicissim solves Murium exercitui, neque
(eam) evitabis.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. Ἦ ᾗ κατεῖδε
 Λειχοπίναξ ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι
 Λεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἠΐθειλε μύεσσιν.
 Ὡς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδυσ χόλον αἰνὸς ἀπαντᾶς
 Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 Κηρύσσειν ἀγούῳ δ' ἐς δώματα Τρωξάρτου,
 Πατρὸς δυσλῶε Ψιχάρπατος, ὃς κτ' ἐλίμνω
 Ὑπὸν ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, εἶδε παρ' ὄχθας
 Ἦν ἠδὲ τλήμων, μέσσω δ' ἐπειήχετο πόντω.
 Ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἀμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνεση
 Τρωξάρτης, ὅτι παιδὶ χολέμενος, εἶπέ τε μῦθον·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 Ἐκ βατράγων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκτο
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δυσλῶος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα·
 Καὶ τ' μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάξασα
 Ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἐκθῶθεν ἐλῶσα.

Hæc locutus, expiravit in aquis. Hunc autem
vidit

Lichopinax ripis insidens mollibus:

Vehementer autem ululavit, currensque annun-
ciavit Muribus.

Ut autem didicerunt mortem, incessit ira gravis
universos:

Actutum præconibus suis imperarunt sub dilucu-
lum

Convocare (omnes) ad concionem in domos Tro-
xartæ,

Patris infelicis Pficharpagis, qui in lacu

Extendebat mortuum corpus, neque juxta ripas

Erat jam miser, sed medio natabat ponto.

Ut autem venerunt festinantes cum aurora, primus
surrexit

Troxartes, ob filium iratus, dixitque hæc verba:

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
sum

Ex ranis, fors mala omnibus contingit. (id est,
omnes tangit.)

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios per-
didi:

Et quidem primum utique occidit raptum

Inimicissima felis, foramen extra prehensum.

Τὸν δὲ ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μέρος
ἦξαι

Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
Ἦν παγίδα καλέεσι, μυῶν ὀλέτειραν ἔχον·
Ὁ τρίτος δὲ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
Τῶτον ἀπέπνιξεν Φυσίγνασθον, εἰς βυθὸν
ἄξας.

Ἄλλ' ἀγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτὰς,
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.
τῶτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας,
Καὶ τὰς μὲν ῥ' ἐκόρυσεν, Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
Κνημίδας μὲν πρῶτα πρὸ κνήμησιν ἔθη-
καν,

Ρῆξαντες κυάμους χλωρὰς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
Οὓς αὐτοὶ δὲ νυκτὸς ὀπισθάντες κατέτρωξαν.
Θώρηκας δὲ εἶχον καλαμοσεφείων ἀπὸ βυθ-
σῶν,

οὓς, γαλίῳ δείραντες, ὀπισθαμύως ἐποίησαν·
Ἄσπις δὲ ἔχον λύχνος τὸ μεσόμφαλον ἢ δέ νυ λόγ-
χῆ,

Εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκειον ἔργον Ἄρησθον·
Ἦ ἡ κόρυς, τὸ λέπυρον ὅππ' κροτάφοισι καρύει.
Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐνόπλιοι. ὡς δὲ ἐνόη-
σαν

Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δὲ ἕνα χῶ-
ρον

Ἐλθόντες, βεβλήξωσαν πολέμοιο κακοῖο.
Σκοπιόμυθων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ γαστρίσιν, ἢ τίς ὁ θρύλ-
λασθον,

Alium autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt

Novis artibus, ligneo dolo invento,
 Quam decipulam vocant, murium perditricem.
 Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ:
 Hunc suffocavit Phylagnathus, in profundam
 ducens.

Sed agedum armemur, exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari universos.
 Et hos quidem armavit Mars, cui bellum curæ.
 Ac ocreis quidem primùm tibias circumdederunt,

Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
 Quas ipsi per noctem instantes comederant:
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis
 ex coriis.

Quos, fele excoriatâ, scienter fecerant;
 Clypeus autem erat lucernæ, medius umbilicus.
 at lancea,

Longæ acus, ex solido ære, opus Martis;
 At cassis, testa in temporibus nucis.

Sic quidem mures erant armati. ut autem (id)
 intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unumque locum

Venientes, consilium coëgerunt belli mali.

Considerantibus autem ipsis, unde seditio, vel
 quis tumultus,

Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μὲν χερσὶ,
 Τυρογλύφα ὑὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχουτος,
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάτιν εἶπέ τε μῦθον.

ὦ βατραχοί, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἐπεμφαν
 εἶπεῖν, ὀπλίζεσθε ἔπι πόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Φιχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
 Ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
 οἷτινες ἐν βατραχόισιν ἀεισῆες γεγάατε.

ὦς εἰπὼν ἀπέφλυε, λόγος δ' εἰς ἕατα μυῶν
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατραχῶν ἀγερώχων.
 Μεμφομένων δ' αὐτῆς Φυσίγναθος εἶπεν ἀνασάς.

ὦ φίλοι, εἴ κ' ἐκλείνον ἐγὼ μῦν, εἶδ' ἐκατεῖδον
 Ὀλύμπιον πάντως ἐπρίγα παίζων ὡρὰ λίμνῳ,
 Νήξει τὰς βατραχῶν μιμέμενος, οἷ ᾧ κάκιστοι
 νῦν ἐμὲ μέμφονται ἔ' ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βελῶν
 ζητήσομαι, ὅπως δολίως μύας ἐξολέσωμαι.

Præco accessit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytrus,
 Nunciatus belli malam famam, dixitque sermonem:

O Ranæ, Mures vobis minitantes miserunt
 Ut indicam, armari ad bellumque pugnamque.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem oc-
 cidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate
 Quæcunque inter ranas excellitis.

Sic locutus se subduxit. sermo autem in aures
 Murium

Ingrediens conturbavit mentes Ranarum superba-
 rum.

Accusantibus autem ipsis, Physignathus dixit
 surgens:

O amici, non occidi ego Murem, neque vidi
 Pereuntem: omninò suffocatus est, ludens juxta
 lacum;

Natatus Ranarum imitatus: illi autem pessimi
 Nunc me accusant innoxium. Sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶν' ἄριστα.
 Σώματα κοσμήσαντες ἐνοπλιοῦ μιν ἅπαντες
 ἄκροισ παρ' χεῖλεσιν, ὅπως κατὰ κρημνῶν ὁ χῶρ' ἔσται.
 Ἡνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Δραξάμφοι κορυθῶν, ὅσους σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
 Ἐς λίμνῳ αὐτὰς σὺν ἔνθεσιν εὐθύ βαλῶμεν.
 Οὕτω γὰρ πονίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀκολύμβους,
 Στήθεσιν εὐθύμῳ τὸ μικτόνον ὠδε πρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοι' ἐπέδυσεν ἅπαντας,
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕως ἀμφεκάλυψαν.
 Θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων δ' ἀπὸ τεύτλων,
 Φύλλα δ' ἔκ' κρημνῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἠσκηθάν,
 Ἐγχλ' δ' ὀξύχοι' ἕκαστω μακρὸς ἀρήσῃ,
 Καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κράσ' ἀμφεκάλυπτον.
 Φραξάμφοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 Σείοντες λόγχας. θυμῶ δ' ἐπληθ' ἕκαστ'.

Etenim ego dicam , ut mihi videtur esse optimum :

Corpora ornati armis , stemus universi
Summas juxta ripas , ubi præceps locus.
Cum autem impetu facto in nos venerint,
Arripientes galeas, quicumque probè obviam ve-
nerit,

In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus.
Sic enim suffocantes in aquis expertes natandi,
Constituemus hilariter statim Murium occisorum
hîc tropæum.

Sic locutus , armis induit universos.

Foliis quidem malvarum tibias suas cooperuerunt.

Loricæ autem habuerunt viridibus latisque è betis:
Folia autem brassicarum in clypeos benè aptaverunt.

(Pro) lanceâ autem acutum juncum singuli accommodârant sibi;

Et galeæ è cochleis subtilibus capita cooperiebant.

Muniti autem steterunt in ripis altis ,
Quatientes lanceas: magno autem animo implebantur singuli.

Ζεὺς ὃ θεὸς καλέσας εἰς ἔρανον ἀσερόεντα
 Καὶ πολέμους πληθύνει δειξάσ, κρατερές τε μαχη-
 τῶς

Πολλὰς κὶ μεγάλας, ἠδ' ἔγχεα μακροὶ φέροντας
 Οἷα κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
 ἠδὲ γελῶν ἑρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ,
 ἠὲ μυσὶν, ἀθανάτων ἔ. Ἀθηνᾶϊν προσέειπεν,
 ὦ θυγατερ, μυσὶν ἢ ῥ' ἐπαλεξήσασθα πορεύσει;
 Καὶ γὰρ σε κτ' νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 Κνίσσῃ τερπόριμοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.

ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. ἣ δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, ἐκ ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομήχοισιν
 ἔλθοίμην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔορ-
 γαν,

Στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους, εἶνεκ' ἐλαίης.
 Τέτο δέ με λίβω ἔδακε φρένας, οἷον ἔ-
 ρεξαν

Πέπλον με κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνε μαμῶα
 Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνηα,
 Τρώγλας τ' ἐμποίησαν. ὅδ' ἠπιότης μοι ἐπέση,
 Καὶ πρᾶσθ' με τόκους τέτρα χάειν ἐξώρτισμαί.
 Χροαμήνη γδ' ὕφηνε, καὶ ἐκ ἔχω ἀνταποδῆσαι.
 Ἀλλ' ἔδ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέρχῃ ἐκ ἐθελήσω·
 Εἰσὶ γδ' ἔδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτον
 Ἐκ πολέμου ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίβω ἐκοπάθην,
 ὕπνε δευομήχῳ, ἐκ εἶασαν θορυβῶντες
 Οὐδ' ὀλίγον κατὰμῦσαι ἐγὼ δὲ αὐπνῶ κατεκείμην
 Τὴν κεφαλὴν ἀλγῶα, ἕως ἐξόησεν ἀλέκτωρ.
 Ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τέτοισιν ἀρήγειν,

Jupiter autem, Deos vocans in cœlum astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, potentesque
pugnatores

Multos & magnos, & lanceas longas gerentes,
Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantū,
Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis auxiliatores,
Vel Muribus, immortalium; & Palladem allocutus
O filia, muribus numquid auxiliatura ibis? (est:
Etenim tuum per templum semper exultant universi,
Odore delectati & cibariis ex sacrificiis.

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocuta est Pallas:
O pater, non certè unquam ego Muribus vexatis
Venerim auxiliatrix. quoniam mala multa mihi fe-
cerunt,

Coronas destruentes, & lucernas, propter oleum.
Hoc autem meum valdè momordit animum, quod
fecerunt:

Peplum meum corroserunt, quem texui laborans
Ex tramâ subtili & stamen subtile nevi,
Foraminaque fecerunt: ut futor mihi institit,
Exigitque à me usuras. hujus gratiâ irata sum.
Mutuata enim texui, neque possum restituere,
Sed neque sic Ranis ferre suppetias velim:
Sunt enim neq; ipsæ mentibus sane, quæ me primùm
Ex bello redeuntem, postquàm valdè defatigata fui,
Somni egentem, non permiserunt tumultuantes
Vel parum nictare; ego autem insomnis jacebam
Caput dolens, donec vocem edidit gallus.
Verùm agè supersedeamus iis suppetias ferre,

Μή κέ τις ἡμείων τρωσῆ βίλη ὄξυιενε·

Εἰσὶ γδ' ἀγχίμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίθε ἔλθοι·

Πάντες δ' ἐρανόθεν τερπώμεθα δῆειν ὀρώντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη τῆ δ' αὐτε πεπεῖθοντο θεοὶ ἄλλοι

Πάντες, ὁμῶς δ' ἦλθον μὲν ἀολλέες εἰς ἓνα χώρον.

Κάδ δ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντες.

Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες

Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον ἐρανόθεν δὲ

Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτθε δ' ὕψιβάς Λαιχλύορα ἔτασε δειεῖ,
 Ἐσαότ' ἐν πορομάχοις, κτ' γαστέρα ἐς μέθην ἦπαρ.
 Κάδ δ' ἔπεσεν κωλύης, ἀπαλάς δ' ἐκόνιασεν ἐθείρας.
 Τρωγλοδύτης ᾗ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα·

Πῆξεν δ' ἐν σέρνω σιβαρὸν δόρυ τ' ᾗ πεσοῖτα

Εἶλε μέλας θάνατθε, φυγὴ δ' ἐκ σώματθε ἔπλη.

Σευτλαίθε δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον.

Ne quis vestrum vulneretur telo acuto:
 Cominus enim pugnant, etiam si Deus adversus eat.
 Omnes autē de cœlo delectemur: pugna intuentes.

Sic dixit, huic autem post paruerunt Dii alii
 Omnes: simul autē collecti venerunt in unū locum.
 Veneruntque præcones duo, signum belli ferentes
 At tunc culices, magnas tubas habentes,
 Vehementem clangebant belli strepitum: cœli-
 tūs autem

Jupiter Saturnius intonuit signum belli mali.

Primus autem Hypsiboas Lichenorem vulneravit
 lanceâ,

Stantem inter propugnatores, per ventrem in
 medium jecur:

Conciditque pronus, liquidasque pulvere infecit
 comas.

Troglodytes autem post ipsum jaculatus est Pelio-
 nem, (cadentem

Infixitque pectori solidam lanceam, hunc autem
 Cepit nigra mors, anima que ex corpore evolavit.

Scutlæus autem occidit percussum in corde Em-
 basichytrum:

Ἀρβόφαγος ὃ πολύφωνον κτ' γαστέρα τύψεν·

Ἡεῖπε ὃ φρῶνις, ψυχὴν ὃ μελέων ἐξέπλη.

Λιμνόχαις δ' οἷς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,

Τρωγλοδύτῳ πέτρῳ μυλοειδέϊ τρωῶσεν, ὄπιφθαῖς

Ἀυχένα παρ μέσων. τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυ-

ψεν,

Λειχλώωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δρεὶ φαίνας,

καὶ βάλεν (ἐδ' ἀφάμαρτε) καθ' ἥπαρ. ὡς δ'

ἐνόησε

Κραμβοφάγος, ὄχθασι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων·

Ἄλλ' ἐδ' ὡς ἀπέληξεν ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐ-

τόν.

Κάωπεσε δ', ἐκ ἀνένευσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη

Πορφυρέω, αὐτὸς ὃ παρ ἠϊόν' ἐξετανύθη,

Χορδήσι λιπαρήσι τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.

Λιμνίσιοι δ' ὄχθασι Τρωγλοδύφον ἐξενάειξε.

Πτερογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιοι, εἰς φόβον

ἤλθεν,

Ἡλατο δ' ἐς λίμνῳ φεύγων, πλὴν ἀσπίδα ῥίψας.

Υδροχαις δέ τε πέφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,

χειμαδίῳ πλήξας κτ' βρέγματι ἐγκέφαλο δὲ

Ἐκ ῥινῶν ἔσαζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα

Λειχοπίναξ δ' ἐκτείνειν ἀμύμονα Βορβοροκοί-

τῳ,

Ἐγγὴ ἐπαῖξας τὸν ὃ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε.

Πρασοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἴλκυσε Κνιασο-

διώκτῳ,

Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήρας χειρὶ τένοντα.

Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων ὡδὲ τεθνεώθων,

καὶ

Artophagusq; Polyphonum circa ventrem percussit:
 Ceciditque supinus, animaque è membris evolavit.
 Limnecharis autē ut vidit pereuntem Polyphonum,
 Troglodytem petrâ molari vulneravit, præveniens,
 Juxta collum medium. huic autem caligo oculos
 cooperuit.

Lichenor autem in eum collimavit lanceâ splendidâ,
 Et percussit (neque aberravit) per jecur. ut autem
 intellexit.

Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens:
 Sed neque sic cessavit in aquis; persecutus enim
 ipsum est (Lichenor.)

Concidit autem, neque respiravit: tingebaturque
 sanguine lacus

Purpureo, ipse autem juxta littus extensus est,
 Intestinis pinguibusque irruens ilibus.

Limnesius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.
 Pternoglyphum autem videns Calamiothius, in me-
 tum incidit,

Saltavitque in lacum fugiens, clypeo abjecto.

Hydrocharis autem occidit Pternophagum Regem,
 Saxo percussum per sinciput. cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebaturque sanguine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Bor-
 borocæten,

Lanceâ impetum faciens: ei autem tenebræ oculos
 cooperuerunt. (æten,

Prassiphagus autem videns, pede traxit Cnissodio-
 In lacu autem suffocavit, tenens manu nervum.

Pficharpax autem ultus est socios mortuos, Et

καὶ βάλε Πηλέσιον μὲν νηδύῳ εἰς μέσον ἦ-
παρ.

Πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' αἰδός δε βε-
βήκη.

Πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῶ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐ-
τόν,

καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλε πῶρ' ἀμι-
κρόν.

Θυμώθη δ' ἄρα κείνῳ ἐλὼν δέ γε χεὶρ παχείη
Κεῖμηρον ἐν πεδίῳ λίθον ὀβριμον, ἀχθῶ ἀρέ-
ρης.

τῷ βάλε Πηλοβάτῳ ὑπὸ γένατ'· πάρα δ' ἐκ-
λάσθη

κνήμη δεξιτέρη· πέσε δ' ὑπ' ἑῷ ἐν κονίη-
σι

Κραυγασίδης δ' ἤμυε, καὶ αὐθις βαῖνεν ἐπ' αὐ-
τόν·

τύψε μέσῳ δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ
εἶσω

Ὀλύχοιῳ δ' ἔδωκε χαμαὶ δ' ἐκχυθῆ ἀπαν-
τᾶ

Ἐγκατ' ἐφελκομῆν ὑπὸ δέξαλι χεὶρ πα-
χείη.

σιθφάγῳ δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰ-
νῶς.

ἦλατο δ' εἰς τάφρον, ὅπως φύγη αἰπυὺ ὄλε-
θρον.

Et percussit Pelusium in ventrem in medium jecur.

Cecidit autem ante illum; anima autem in orcum ivit.

Pelobates autem videns, luti pugillum jecit in ipsum,

Et frontem inunxit, & excæcavit propemodum.

Iratus est autem ille, capiensque manu forti Jacentem in campo lapidem, gravem, pondus terræ,

Hoc percussit Pelobatem sub genu: tota autem fracta est

Tibia dextra: ceciditque supinus in pulveribus.

Craugasides autem ultus est, rursusque ibat in ipsum,

Percussitque ipsum per medium ventrem: totus ei intrò

Acutus juncus ingressus est: humi autem effundebantur universa

Intestina, sub extractam lanceam manu gravi.

Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis, Claudicans ex bello recedebat: dolore enim afficiebatur magno,

Saltavitque in fossam, ut fugeret diram perniciem,

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄ-
κρον.

Ὠκα δὲ τειρόμηνος ἐς λίμνῳ ἤλαθ' Φεύ-
γων.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευ προπεσόν-
τα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμν' αὐθις, ἀποκτάρμηναι μνηαί-
νων.

Πρασαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευ προπεζόν-
τα,

Ἡλθε δ' αὖ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξείῳ χοί-
νω.

οὐδ' ἔρρηξε σάκος, χέτο δ' αὐτὴ δερὸς ἀκω-
κή.

Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος, παῖς ἔξοχος ἀλ-
λων,

Ἀγχέμαχος, φίλος ἑμύμονος Ἀρτεπιβέ-
λος,

Ὀρχαμος, αὐτὸν Ἄρη φαίνων, κρατερός Μειδάρ-
παξ,

Ὃς μόνος ἐν μύεσσι ἀεισεύεσκε μάχεσθαι.

στῆ ἔπειθ' ἐπὶ λίμνῳ γαυρόμηνος, οἷος ἀπ' ἀλ-
λων.

στεύθ' δὲ πορθήσειν βατράχων γῆρας αἰχμη-
τάων.

Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ θένον-
ῆεν,

εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ τότε δ' ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων.

Troxartes autem percussit Physignathum in pedis summitatem.

Celeriter autem dolens in lacum saltavit fugiens.

Troxartes autem, ut vidit adhuc semivivum qui antè ceciderat,

In illum irruit rursus, occidere desiderans:

Prassæus autem ut vidit adhuc semivivum qui antè ceciderat,

Venit per primos ordines, & jaculatus est acuto junco;

Neque fregit scutum. tenebatur quippe ipsius lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures juvenis filius egregius inter alios,

Cominus pugnans, charus filius boni Artepibuli,

Princeps, ipsum Martem præ se ferens, robustus Meridarpax:

Qui solus inter mures excellebat pugnando.

Stetit autem juxta lacum elatus, solus ab aliis, Jactabatque se depopulaturum Ranarum genus

pugnacium;

Et certè perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,

Nisi statim intellexisset pater hominumque deorumque,

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset Saturnius.

Κινήσας ἧ κάρη, Τειλώδ' ἐφθίγγασθε φωνίω.
 Ὡς πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρω-
 μαι
 Οὐ μικρὸν μὲ ἔσληξε Μειδάραξ, κῆλ' ἰλίμ-
 νίω
 Ἐννάειρεν βατράχους βλεμμαίων. ἀλλὰ τάχι-
 στα
 Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ
 Ἄρην,
 οἳ μιν ἀποχίεσσι μάχης κρατερόν περ ἰόντα.
 Ὡς αἶρ' ἔφη Κρονίδης. Ἄρης δ' ἀπαμείβετο
 μύθη,
 Οὐτ' αἶρ' Ἀθίωαίης, Κρονίδη, δένθη, ἔτε Ἄρη
 Ἰχθύσθ' βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπιῶ ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε πάντες ἰώμεν ἀρηγόνες· ἦ τὸ σὸν ὄπλον
 Κινείσθω μέγα τιτάνοκτόνον, ὄβριμοεργόν,
 Ὡς Τιτᾶνας ἔπεφνας αἰείσας ἔξοχα πάντων,
 Ἐγκέλαδον τ' ἐπίδησας, ἰδ' ἀγρια Φῦλα γιγάν-
 των.

Moto autem capite, talem locutus est vocem:

Eheu, certè magnum opus ante oculos video:
Non parum me stupefecit Meridarpar, per la-
cum

Trucidaturum se Ranas minatus. verum ocissi-
mè

Palladem mittamus bellicosam, & Martem,
Qui ipsum arcebunt a pugnâ, quamvis validum.

Sic locutus Jupiter. Mars autem responde-
bat (hoc) sermone:

Neque certè Palladis, ô Jupiter, potentia, neque
Martis

Poterit Ranis avertere diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliatores: vel tuum
jaculum

Moveatur magnum, quod Titanes sustulit poten-
ter operans,

Quô Titanas occidisti, egregios supra omnes,
Enceladumque ligasti, & fera genera gigantum.

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραιῶν.
 Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κεραιῶν, δειμαλέον Διὸς ὄσολον,
 ἦκ' ὀπιδινήσας· ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἀνακίῃ.

Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλῶν βατράχες τε μύας
 τε·

Ἄλλ' εἶδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

Γέτο πορθήσειν βατράχων γλῶσσαι ἀίχμητάων,
 εἰ μὴ ἀπ' ἐλύμπια βατράχες ἐλέησε Κρονίων,
 ὃς ῥα τότε βατράχοισιν, ἀρωγὰς εὐθύς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 δοξοβάται, σρεβλοὶ, ψαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 ὄσοφυεῖς, πλατύνωτοι, δόποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοὶ, χειροτένοντες, δόπο σέρνων ἐσορῶντες,
 ὀκτάποδες, δικάρβωοι, ἀχειρίες, οἱ δὲ καλουῦνται

Sic dixit. Saturnius autem jaculatus est ardens
fulmen;

Primum quidem intonuit, magnum autem com-
movit cœlum;

Sed postea fulmen, terribile Jovis telum,
Misit concussum: illud autem volavit à manū
domini.

Omnes quidem utiquè terruit jaculatus Ranas-
que Muresque.

Sed neque sic cessavit Murium exercitus, quin
amplius

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus pu-
gnacium,

Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset Satur-
nius.

Qui utique tunc Ranis auxiliatores ilico mi-
sit.

Venerunt autem ex improvviso incudes gerentes
in tergo; unguis curvis,

Oblique ingredientes, tortuosi, habentes corti-
ces in ore, ostripelles,

Ossei naturâ, lati tergo, rutilantes humeris,
Blæsi, nervosis manibus, à pectoribus intuen-
tes,

Octipedes, bicipites, sine manibus, qui di-
cuntur

Καρκίνοι, οἱ ῥα μυῶν ἔρας σομάτεσσιν ἔκοπλον,
 Ἡ δὲ πόδας & χεῖρας ἀνεγάμπλοντο δὲ λόγχαι.
 Οὓς καὶ ὑπέδδειξαν δειλοὶ μύες, ἐδ' ὑπέμειναν,
 Ἐς δὲ φυγῶν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἤλιος ἤδη,
 Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερο ἔξετελέσθη.

Cancrī, qui murium caudas oribus incidebant,
 Et pedes, & manus: flectebanturque lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri Mures, neque susti-
 nuerunt;
 In fugamque versi sunt. occidebat autem Sol
 jam,
 Bellique finis uno die perfectus est.

Finis Batrachomyomachia.

HISTORIÆ INTERPRETATIO.

INSTITUTUM antiquissimi Auctoris est, rerum
humanarum inconstantiam notare ac levitatem. In
primis, quanti homines habendi sint, inflatum animal
ac vanum. Quorum bella sæpius successu quam præ-
textu carent: quod consilia Ranarum ac fortuna docet.
Cæterum initia primosque motus, à Principibus haud
raro esse, qui ut pacem turbant, ita bellum, ubi visum,
facile obnoxiiis persuadent. Quorum causam cæteri se-
quuntur, quos jejuna fames ac prædæ amor, eò agit,
ut spem, quam de morte hostis concepere, suâ non inviti
emant. Nec consilia Deorum absunt. Ut minutis quo-
que adesse providentiam subinnuat. Nisi quod festive
Homericos inducit, ut explodat. Qui cum metu vulne-
rum certamen subterfugiunt, eorum vires, quos formi-
dant, non excedunt. Ut vel uno hoc Theologiam Poëta-
rum, quanti sit, juvenus æstimare discat. Alteri igitur
cæduntur, alteri nonnunquam, sæpè utrique, ca-
dunt. Et hic exitus eorum quæ ardore tanto ab homi-
nibus geruntur. Quos si quis ex vero, cum Zenone ac
Epieteto, intueri velit, nihil ultra Murium conditio-
nem ac Ranarum agitare deprehendet. Utrobique ea-
dem, aquam, terram, & ambigam cum Ranis vitam,
aut latebras cum Muribus, invenies. Utrobique ami-
citas infidas ac prætextus. Pacem, bellum, cædes,
fugas, ac postremò mortem. Quæ si parium post Mi-
mum, scenam cum Personis tollit: quanti deniquè
humanae res sint, sola profitetur.

BATRACHOMYOMACHIAM.

ΟΥδ' ἐν ἀνθρώποισις ἐπήβολον, εἰδὲ λόγοισι,
 οὐδ' εὐδαιμονίης φημι καὶ εὐσταθίης.
 Ἀμφίβιῳ πᾶς ὧδε βίῳ πλάνας, ὕδατος, γαῖας,
 καὶ πάλιν αὖ τριῶν γλαί, καὶ Μυοπανδυσίαι.
 Ἡσυχία τε νίκαι τε, φιλοφροσύνη τε καὶ ἔχθρα,
 καὶ πάλιν εἰρήνη, καὶ πολέμους προφάσις.
 Φρέσας δὲ εὐνομίαι τε καὶ ἀθανάτων ὅπια ἀγνή,
 Πᾶσιν ἐφισταμένων, πᾶν ἧ μετρεχορδύων.
 Πελοπατέων πλήρες μὲν ὕδατος, πᾶσαι δὲ τ' ἀγυῖαι,
 Πλήρη δ' ἀθανάτων ἔρκεα καὶ λιμνῆες.
 Πάντα δ' ὕψιβόας, πάντα φυσίγναθ' ἤρωες.
 Πάντα Λειχομυλῶν φύλα καὶ Ἀρβόφάγων.
 Οἷον γὰρ σονόεσσα Μυῶν Βατραχῶν τ' ἀγερώχων,
 Εἰσιδέειν, τοίη καὶ μερόπων γηυσί.

